პრეზიდენტმა ედუარდ შევარდნაძემ დაპირისპირებულ პოლიტიკურ ძალებს გუშინ ურთიერთპატივისცემისკენ მოუწოდა

ხვალ

დავით გარეჯის მონასტერ-ლავრაში, ფირმა „გამარჯვების“ თანადგომით საქართველოს საპატრიარქო აღდგენით სამუშაოებს აწარმოებს. ხდება ძველი კომპლექსის ახალთან ადაპტაცია. კეთილმოეწყო ეზო, შეკეთდა, შეილესა და შერემონტდა შენობები. პროექტის ავტორები არიან საპატრიარქოს არქიტექტორები პაატა ნუცუბიძე და თენგიზ გაბუნია.

ჩვენი გაზეთის სპეციალური კორესპონდენტი ელგუჯა ლებანიძე ადგილზე გაეცნო მიმდინარე სამუშაოებს, შეხვდა და გაესაუბრა მშენებლებს. მის რეპორტაჟს „თუ სიკეთის მქნელი ხარ, განა თავაწეული არ უნდა იარო?“ გაზეთის ხვალინდელ ნომერში შემოგთავაზებთ.

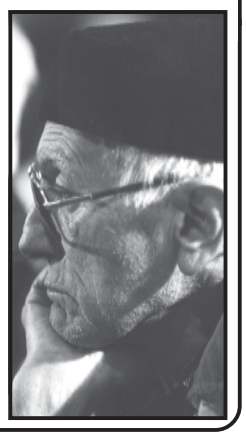

გამოჩენილმა ქართველმა მწერალმა ჭაბუა ამირეჯიბმა დაამთავრა ახალი ისტორიული რომანი „გიორგი ბრწყინვალე“. ავტორის ნებართვით ჩვენი გაზეთის ხვალინდელ ნომერში ვბეჭდავთ რომანის შესავალს.

მაშ ასე, ძვირფასო მკითხველებო, თქვენ გელით შეხვედრა „დბთა თუთამხიას“ ავტორთან.

სადღეისო

ძველი ცოდვები

ამ ორიოდე დღის წინათ, იოსებ იმედაშვილის არქივზე მუშაობის დროს, ვნახე მისი — ჟურნალ „თეატრი და ცხოვრების“ რედაქტორ-გამომცემლის მცირე წერილი-გაფრთხილება — „ძველი ცოდვა“ („თეატრი და ცხოვრება“, 1920 წელი, № 21), რომელიც ზუსტად ეხმიანება ყოველივე იმას, რაც დღეს ხდება ჩვენს გარშემო.

ეს ის დროა, როდესაც საქართველოს მგრები შემოსჯარვია, როცა გარედან და შიგნიდან სახელმწიფოს სხეულს ყველა ხრავს და ანადგურებს. რითი დამთავრდა ეს ყველაფერი, ყველას კარგად ახსოვს — 1921 წლის თებერვლით.

„საქართველოს რესპუბლიკის“ მკითხველებს, და არა მარტო მათ, ვთავაზობთ ამ წერილ-გაფრთხილებას.

კოტა იმედაშვილი.

აი, ეს პატარა წერილი-გაფრთხილებაც:

იხ. მე-3 გვ.

„ დილა ამ გაზეთის გადამლით დაიწყეთ...“ *ალექსი ტალაქვაძე*

„საქართველოს რესპუბლიკა“ ინტერნეტში: http://www.open.ge/sakartvelos-respublika

ჩვენს გაზეთს კითხულობენ ამშ-მი, გერმანიამი, რუსეთში, ჰოლანდიამი, საფრანგეთმი, უკრაინამი, ისრაელსა და სხვა ქვეყნებმი.

The Georgian Railway Ltd

საქართველოს რესპუბლიკა

Georgian International Oil Corporation

გაზეთი დაარსებულია 1918 წლის 25 ივლისს, აღდგენილია 1990 წელს. №218 (4597) ქვირა, 17 აგვისტო, 2003 წელი. ფასი 50 თეთრი.

ფელეტონი

ლანდების ოპოზიციური ლაციცი

ამ ჩვენს ხელისუფლებას სამიზღვარი ამბავი ჩაუდენია, კერძოდ, ბუგდიდში პოლიგიკური მოწინააღმდეგეების სალიკვიდაციოდ ქილერების კარგად გაწვრთნილი ჯგუფი გაუგზავნია და ადგილობრივი პოლიციისთვის ჩაუბარებია, — აბა, ელიგეთ და ელიგეთ ხალხი, თქვენი პასუხის მომთხოვნი აქამდეც არავინ ყოფილა და არც ამიერიდან იქნებაო. იღვრება თურმე წინასაარჩევნო სისხლი სამეგრელოს მიწაზე, იღვრება ხელისუფლების დაკვეთით. თუმცა, მარგო სამეგრელო რას მიქვია!

— ჩემი ინფორმაციით („ღომჩეკა“), — აცხადებს პარლამენტარი ელენე თევდორაძე, — ხელისუფლებაში შენიღბული ქილერები მოჰყავთ და მათ საკმაოდ სერიოზულ თანამდებობებს სთავაზობენ („ჩგო ვი გოვორიგე!“)

— რა ფორმით მოჰყავთ, საარჩევნო სიებმი სვამენ?

— მე ვისზეც ვსაუბრობ, მათ თანამდებობებს სთავაზობენ... შეიძლება სხვებს სიებში სვამენ, არ ვიცი (ეგ როგორ არ იცით, ქალბატონო ელენე?!). მე ვგულისხმობ ადამიანებს, რომლებზეც თავის დროზე სისხლის სამართლის საქმეებიც კი იყო აღძრული, მაგრამ მერე ეს საქმეები სადღაც მიაგდეს. ეს ადამიანები საქართველოდან გაქცეულები იყვნენ. მას შემდეგ 8-9 წელი გავიდა. ამ ხალხს ახლა ისევ საქართველოში აბრუნებენ და თანამდებობებს სთავაზობენ (თავად პაგიმრების „ლედა გერუმას“ ცხესებში სიარულს სამინისტროებში სიარული არ ურჩევნია?!) ეს კი ხდება სწორედ მაშინ, როცა არჩევნები ახლოვდება.

იხ. მე-2 გვ.

აღმშენებლობა

ურეკის ახალი სიცოცხლე...

გაიმართა იმედის ქალაქის პრეზენტაცია

2003 წლის 16 აგვისტო მართლაც გამორჩეული და განსაკუთრებული თარიღია კურორტ ურეკის ისტორიაში.

ამ დღეს იმედის ქალაქის მმენებლობას ოფიციალურად ჩაეყარა საფუძველი და ეს მოვლენა გახდა ურეკის ახალი სიცოცხლის ათელის წერგილი. ჩვენს ბობოქარ და ათასგვარი მოულოდნელობით აღსავსე ცხოვრებაში, ძნელია ვინმე რაიმეთი გაოცო. მიკერძოებაში თუ არ ჩამოგვერთმევა, თავს ნებას მივცემთ, ვთქვათ: სულ მალე ურეკი მართლაც საოცრება იქნება. იგი გულგრილს ვერ დაგოვებს მრავლისმნახველ ევროპელებსაც კი, რადგან ურეკმა შეინარჩუნა თავისი, როგორც იგყვიან, პირველყოფილი მღაპრული სილამაზე, და, ამავე დროს, თანამედროვე სგანდარგების შესაბამისი შენობებით და საკურორგო ინფრასგრუქტურით მოიწონებს თავს. გავა ხანი და ურეკი მსოფლიოს ცნობილ კურორგებს გოლს არ დაუდებს.

იხ. მე-2 გვ.

დეპუტატისგან სპეციალური კომისია შეიქმნა, რომელიც დახმარების განაწილებას ხელმძღვანელობდა.

აგარაკებზე აუქციონი გამოცხადდა

საქართველოს ეკონომიკის, მრეწველობისა და ვაჭრობის სამინისტრომ წყნეთისა და ოქროყანის აგარაკებზე აუქციონი გამოაცხადა.

როგორც ეკონომიკის სამინისტროში აცხადებენ, წყნეთის აგარაკის თანხა შეადგენს 88,9 ათასი დოლარის ეკვივალენტს ლარებში, ხოლო ოქროყანის აგარაკის ფასია 184,7 ათასი ამშ დოლარის ეკვივალენტი ლარებში.

მყიდველმა პირველადი შესაგანი თანხა — აგარაკის გასაყიდი ფასის 40 პროცენტი უნდა გადაიახადოს.

ინფორმაციები მოგვაწოდა „ინტერ-პრესმა“.

დაჯილდოება

საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულება

2003 წლის 15 აგვისტო ქ. თბილისი

მერი ურუტაძის ღირსების ორდენით დაჯილდოების შესახებ

მოსახლეობის ჯანმრთელობის დაცვაში შეგანილი პირადი დიდი წვლილისათვის, სამედიცინო მომსახურების დონის გაუმჯობესებისა და მაღალი პროფესიონალიზმისათვის, ნაყოფიერი პრაქტიკული და საზოგადოებრივი მოღვაწეობისათვის ხაშურის რაიონის სამმობიარო სახლის სამედიცინო საბჭოს თავმჯდომარე, ღვაწლმოსილი ექიმი მეან-გინეკოლოგი **მერი ურუტაძე** დაჯილდოდეს ღირსების ორდენით.

ედუარდ შევარდნაძე.

ინფორმაცია

15,1 თეთრის, ხოლო 401-ისა და ზემოთ — კვგ/სთ-ში 16,8 თეთრის.

როგორც „ინტერ-პრესს“ ენერგეგიკის მარეგულირებელ ეროვნულ კომისიაში განუცხადეს, მიღებული გადაწყვეტილებით დაცულია სოციალურად დაუცველი ფენების ინტერესები, ვინაიდან თბილისის მოსახლეობის 68 პროცენტგი 100 კვგ/საათამდე ელექტროენერგიას მოიხმარს.

ელექტროენერგიის საფასურს გაზრდილი ტარიფით გადავიხდით

1 სექტემბრიდან თბილისის მოსახლეობა ელექტროენერგიის საფასურს გაზრდილი ტარიფით გადაიხდის. იუსტიციის სამინისტროს რეგისტრაციაში გაატარა საქართველოს ენერგეგიკის მარეგულირებელი ეროვნული კომისიის დადგენილება გარიფის გაზრდის თაობაზე.

დადგენილების მიხედვით, მოსახლეობა ყოველთვიურად დიფერენცირებულ ტარიფს გადახდის: 100 კილოვატამდე ელექტროენერგიის მომხმარებელს 1 კვგ/სთ-ში 12,18 თეთრს გადახდა მოუწევს; 101-დან 200 კილოვატამდე ელექტროენერგიის მომხმარებელს — კვგ/სთ-ში 13,7 თეთრის, 201-დან 400 კილოვატამდე ელექტროენერგიის მომხმარებელს — კვგ/სთ-ში 15,1 თეთრის, ხოლო 401-ისა და ზემოთ — კვგ/სთ-ში 16,8 თეთრის.

როგორც „ინტერ-პრესს“ ენერგეგიკის მარეგულირებელ ეროვნულ კომისიაში განუცხადეს, მიღებული გადაწყვეტილებით დაცულია სოციალურად დაუცველი ფენების ინტერესები, ვინაიდან თბილისის მოსახლეობის 68 პროცენტგი 100 კვგ/საათამდე ელექტროენერგიას მოიხმარს.

ეს ინფორმაციები ეროვნულ ენერგეტიკულ კომისიას ეცნობა

**ეროვნული ენერგეტიკული კომისიის ინფორმაციით, ამ ეტაპზე ენერგეტიკული ობიექტებიდან ელექტროენერგიის ფასს ამცირებენ

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 218. კვირა, 17 აგვისტო, 2003 წელი

აღმშენებლობა

ურეკის ახალი სიცოცხლე...

პირველი გვერდიდან

შესაძლოა, რამდენადმე პიპერბოლურიც კი იყოს ეს შედარება, მაგრამ მაინც გვგონია, რომ იგი ჭეშმარიტებასთან ახლოა: თუ სადმე მართლაც არსებობს ედემი – ეს ურეკზე ითქმის: პოეტისა არ იყოს, აქ „სულ სხვა ფერი აქვს ცას“, სხვა ხიბლი აქვს მის ლაჟვარდოვან სანაპიროს, განსაკუთრებული სურნელითაა გაჟღენთილი ჰაერი... და ყოველივე ეს განუმეორებელს ხდის საქართველოს ამ უმშვენიერეს კუთხეს.

იმედის ქალაქის ბიოგრაფიის ჯერ მხოლოდ პირველი ფურცლები ივსება. ყველაფერი კი წლევანდელი წლის დამდეგს დაიწყო, როცა საქველმოქმედო ფონდის პრეზიდენტს ბადრი პაგარკაციშვილს დაბა ურეკში იმედის ქალაქის მშენებლობის დაწყების ინიციატივა გაუჩნდა. ოთხ თვეში ეს ინიციატივა რეალობად იქცა და ამ წაფხულს ურეკი დამსვენებლებს განახლებული ინფრასტრუქტურით შეეგება. პირველი, რაც თვალში ხვდება აქ ჩამოსულს – რკინიგზის განახლებული სადგურია, რომელიც საქართველოს რკინიგზის დეპარტამენტის ხელმძღვანელის აკაკი ჩხაიძის დაფინანსებით განხორციელდა.

დაბას შეემატა ახალი სამედიცინო დაწესებულებები, რომლებიც თანამედროვე კეკნიკური სამუალებითაა აღჭურვილი. მათი სამედიცინო პერსონალი მზად არის პირველი დახმარება აღმოუჩინოს პაციენტებს, უმკურნალოს ადგილობრივ მოსახლეობასა და დამსვენებლებს. ახალი სუნთქვა შეიძინა ზღვის სანაპირო ზოლმაც. დამსვენებელთა სამსახურში არიან სანაპირო ზოლის მაშველები, რომლებიც ფხიზლად იცავენ ადამიანთა სიცოცხლეს. თუ სტადიონის მონაცემებს დავეყრდნობით, წლეულს, სწორედ ამ მაშველთა წყალობით 45 ადამიანი გადაურჩა ზღვის სტიქიას. დაბას შნო და ლაზათი შემატეს კაფე-ბარებმა, აშენდა ახალი აგრარული ბაზარი. აქ მკვიდრი 1700 კაციდან 400 დასაქმებულია კურორტის ახალ ინფრასტრუქტურაში და ეს მხოლოდ დასაწყისია. ახლა დაბაში რამდენიმე სამშენებლო მოედანია – შენდება, მშვენდება ეს მართლაც თვალწარმტაცი კუთხე. გაიკვლის დრო და ურეკი გაუტოლდება ცნობილ კურორტებს, მოიზიდავს მრავალრიცხოვან დამსვენებელს, ტურისტს, სტუმარს სხვადასხვა ქვეყნიდან. ეს, ალბათ, მომავალში...

მანამდე კი, 16 აგვისტოს გაიმართა იმედის ქალაქის პრეზენტაცია, რომელშიც მონაწილეობის მისაღებად ურეკს ეწვივნენ საქართველოს პრეზიდენტი ედუარდ შევარდნაძე, პარლამენტის თავმჯდომარე ნინო ბურჯანაძე, სახელმწიფო მინისტრი ავთანდილ ჯორბენაძე, სხვა ოფიციალური პირები.

ურეკში ჩამოსვლამდე ედუარდ შევარდნაძე ფოთში შეჩერდა. სახელმწიფოს მეთაურმა დაათვალიერა მდინარე კაპარჭინაზე ახლად გახსნილი სახიდე გადასასვლელი, რომლის სიგრძე 224 მეტრია, ხოლო მთლიანი ტრასის სიგრძე 1375 მეტრს აღწევს. ეს სამუშაოები ეკონომიკური განვითარების ქუვეითის ფონდის სესხითა და საქართველოს მთავრობის თანადაფინანსებით შეასრულა საქართველოს საავტომობილო გზების სახელმწიფო დეპარტამენტმა.

შემდეგ საქართველოს პრეზიდენტი ეწვია ურეკის რკინიგზის განახლებულ სადგურს. იგი რომელიც ზნეობით ქალაქს თუ დაბას დაამშვენებს. გემოვნებით რეკონსტრურებული შენობა, მისი ყველა სამსახური მზგავრთა მოთხოვნებს უთუოდ დაკმაყოფილებს. ედუარდ შევარდნაძემ დათვალიერა მდინარე ნაგანებთან მშენებარე თევზის გადამმუშავებელი ქარხანა, რომელიც საქართველოს რკინიგზის დეპარტამენტის დაფინანსებით აიგება, პროექტის საერთო ღირებულება სამი მილიონი დოლარია.

ამ დღის ცენტრალური მოვლენა გახდა იმედის ქალაქის მშენებლობის ოფიციალური საფუძვლის ჩაყრა.

...საღამოს 18 საათია. დადგა ყველაზე ამაღელვებელი წუთები – იმედის ქალაქის მშენებლობის დაწყების ოფიციალური ცერემონია. ჩვენი უკვდავი „მრავალკამიერით“, რომელიც შეასრულეს ფოლკლორულმა ანსამბლებმა „იმედმა“ და „ლაშარმა“, შეეგებენენ საქართველოს პრეზიდენტს ედუარდ შევარდნაძეს ცერემონიის მონაწილენი და სტუმრები.

წაიკითხეს მისალოცი დეპეშები, რომლებიც ამ მოვლენასთან დაკავშირებით ქვეყნის მეთაურს გამოუგზავნეს მარგარეტ ტეჩერმა, ბილ კლინტონმა, პრინცმა მაიკლმა, ცნობილმა რუსმა ბიზნესმენმა ბორის ბერეზოვსკიმ, ლიტვის, ლატვიის პარლამენტებმა, ანდრეი ეოზნესენსკიმ, მიხეილ კომირევმა, სხვა გამოჩენილმა მოღვაწეებმა.

სიტყვა წარმოთქვა იმედის ქალაქის დაარსების იდეის ავტორმა და ინიციატორმა ბადრი პაგარკაციშვილმა, რომელმაც გულითადი მადლობა მოახსენა საქართველოს პრეზიდენტს თანადგომისათვის, შეკრებილ საზოგადოებას – ამ ცერემონიაში მონაწილეობისათვის. მან დაწვრილებით ილაპარაკა თავისი იდეის შესახებ და განაცხადა, რომ იწყებს მისი ოცნების ქალაქის მშენებლობას, რომელშიც მონაწილეობას სთავაზობს ყველას, ვისთვისაც ძვირფასია ქვეყნის მომავალი, მისი ხვალინდელი დღე.

შემდეგ ბადრი პაგარკაციშვილმა განაცხადა: „მე ვაბანდებ სახსრებს ამ იდეის განსახორციელებლად, მოვიზიდავ ინვესტორებს, ვქმნი ქალაქ იმედის ფონდს, საქციო საზოგადოებას – შპს „იმედს“ და ამ წუთებში ვიხსენებ ძველი ბიბანგიელების ერთ ბრძნულ შეგონებას: „სჯობს აანთო ერთი სანთელი, ვიდრე განუწყვეტლივ წყევლო სიბნელე“. ამ სენტენციით ცნობილმა ბიზნესმენმა ხაში გაუსვა იმ გარემოებას, რომ გულხელდაკრეფილობითა და უინიციატივობით არაფერი გამოვა, რომ საქართველოს პოლიტიკური დამოუკიდებლობა ეკონომიკური დამოუკიდებლობით უნდა იყოს განმტკიცებული და დასძინა: „ჩვენ გვჭირდება საზოგადოება, რომელიც ისწავლის, რომ სიმდიდრის წყარო საკუთარ თავში ეძებოს“. შემდეგ მან თქვა: „ჩვენ ქართველებს, გაგვიმართლა: მსოფლიოში ერთ-ერთი ბრძენი და გამოცდილი პოლიტიკოსი ედუარდ შევარდნაძე ქვეყნის პრეზიდენტია. მან მიაღწია ჩვენი ერისათვის უმნიშვნელოვანეს სტრატეგიულ მიზნებს, ქვეყნის ჩაბმას ევროატლანტიკური უსაფრთხოების ზონაში, ჩვენი სახელმწიფოს ტერიტორიაზე შექმნა ამერიკის შეერთებული შტატებისა და რუსეთის ინტერესების ბალანსი. ქვეყნის პრეზიდენტმა დაიწყო საგარეო პოლიტიკის დემოკრატიზაცია“.

თავის გამოსვლაში ბადრი პაგარკაციშვილმა ხაზგასმით აღნიშნა, რომ მაგერიალურ პროგრესს მეწარმეები ესაჭიროება, ანუ ადამიანები, რომლებიც სახელმწიფო ხაზინას ავსებენ და უამრავ ადამიანს ასაქმებენ. „მე ავირჩიე ანტიკური ქალაქის მოდელი“, – თქვა მან და შესთავაზა საქართველოს ელიტას გახდეს ამ ქალაქის პირველი მოქალაქე. მან რწმენა გამოთქვა, რომ იმედის ქალაქი ხელს შეუწყობს ტურიზმის ინდუსტრიის განვითარებას, მისი ინფრასტრუქტურის შექმნას, გაატარებენ „დიდი აბრეშუმის გზის“ ტრადიციებს. „ჩემთვის ამ ქალაქის მშენებლობა გაძრისაკენ მიმავალი გზაა“, – განაცხადა ბადრი პაგარკაციშვილმა და საქართველოს პრეზიდენტს შესთავაზა პირველმა მოაწეროს ხელი დეკლარაციას იმედის ქალაქის შექმნაზე, რომელიც ჩაიდება მშენებარე ქალაქის მოედნის საძირკველში, დეკლარაციის მეორე პირი კი მომავალი ქალაქის მუნიციპალიტეტის სამუშაო დოკუმენტი გახდება. საზეიმო ცერემონიაზე სიტყვა წარმოთქვა საქართველოს პრეზიდენტმა ედუარდ შევარდნაძემ, რომელმაც დამსწრეთ მიულოცა იმედის ქალაქის დაფუძნების დღე. „უპირველეს ყოვლისა,– თქვა მან, – ამ დღეს ვულოცავ ბადრი პაგარკაციშვილს, პიროვნებას, რომელმაც იკისრა უზარმაზარი პასუხისმგებლობა და საფუძველი ჩაუყარა ჩვენი კოლხეთის დიდი ისტორიისა და დღევანდელი კოლხეთის აყვავების დასაწყისს“. ქვეყნის მეთაურის თქმით, იგი მთლიანად იზიარებს ბადრი პაგარკაციშვილის გამოსვლის თითოეულ თეზისს და განაცხადა: „დიდი ხანია არ მომისმენია სამშობლოს ინტერესებით შთაგონებული ასეთი გამოსვლა, ეს ჩემთვის აღმოჩენა იყო. ბადრი პაგარკაციშვილი აზროვნებს სახელმწიფოებრივად, ასე უნდა აზროვნებდეს ყველა ჭეშმარიტი მოქალაქე, ქართველი, თავისი სამშობლოს ყველა პატრიოტი“.

ედუარდ შევარდნაძემ გაიხსენა 90-იანი წლები, გაპარგახებული და დანგრეული საქართველო, მისი დედაქალაქი, პარლამენტი, სასტუმრო „თბილისი“, დაცხრილული მოსწავლე ახალგაზრდობის სასახლე, მხატვრის სახლი. „მაშინ წამომცდა ფრაზა, რომ მე ჩემს ხალხს ვერ ვცნობ, – თქვა ედუარდ შევარდნაძემ. – ეს იყო საოცრება: ერთმანეთისადმი დაპირისპირებული ადამიანები – ძმები, მამა და შვილი ერთმანეთის მიმართ მგრულად იყვნენ განწყობილი. ვინ წარმოიდგენდა აფხაზეთის დაკარგვის, მრავალი ტკივილის მიუხედავად, რომ საქართველო დამოუკიდებელი ქვეყანა გახდებოდა, მასთან კავშირის დამყარებას ისურვებდნენ ამერიკის შეერთებული შტატები, რუსეთი, გერმანია, მთელი მსოფლიო. მე არ ვიტყვი, რომ საქართველო მსოფლიოს ცენტრია, მაგრამ „დიდი აბრეშუმის გზის“ ცენტრი რომ არის – ეს ფაქტია. თქვენ გახსოვთ, როცა „აბრეშუმის გზაზე“ დავიწყეთ ლაპარაკი, რამდენი ირონია იყო, დღეს „დიდი აბრეშუმის გზა“ – ეს არის რკინიგზა, საავტომობილო გზები, ნავსადგურები, ეს კი საქართველოს ნახევარი ბიუჯეტია. მართალია, მწირია, მაგრამ უბიუჯეტოდ საქართველო ხომ ვერ იარსებებს“.

შემდეგ ქვეყნის მეთაურმა აღნიშნა, რომ რამდენიმე წლის წინათ მის მიერ ნათქვამი ფრაზა – „საქართველოში იქნებიან მდიდრები და იქნებიან ღარიბები“ დღეს სხვაგვარად ჟღერს: „საქართველოში იქნებიან მდიდრები და არ იქნებიან ღარიბები. ეს ქალაქი სწორედ ამის განსახიერებაა. მე დღეს აქ შეკრებილთა შორის ბევრი მათგანის თვალში ამოვიკითხე იმედის ნაპერწკალი. დიახ, ხვალ ჩვენ უკეთ ვიცხოვრებთ. მოვიდნენ ადამიანები, რომლებმაც ისწავლეს საქმის კეთება და თავისი შრომით, ნიჭით ნაშოვნ ფულს ახმარენ თავის სამშობლოს“.

შემდეგ საქართველოს პრეზიდენტმა გაიხსენა დიდი პაგრიოტი მიხაკო ორაგველიძე, რომელმაც 1968 წელს სწორედ ურეკში ააშენა რამდენიმე დასასვენებელი სახლი. „იგი მეგობრობდა უკრაინის გენიჩესკის რაიონის ხელმძღვანელობასთან და უნდოდა, რომ მათ დაესვენათ აქ და გაეგანათ ამბავი, რომ არის ასეთი ზღაპრული ადგილი, უნიკალური ქვიშა, რომელსაც შეუძლია განკურნოს უკურნებელი ადამიანები“, – თქვა ედუარდ შევარდნაძემ და დასძინა, რომ დღევანდელი მაგალითი იმის დასტურია, თუ როგორ შეიძლება შეძლებულმა კაცმა სიკეთე გაუკეთო შენს ქვეყანას, იმედი ჩაუნერგო იმედგაკარგულ თანამამძეებს. სახელმწიფოს მეთაურმა მიმართა შეკრებილთ, საქართველოს ყველა წარმოთქვა საქართველოს პრეზიდენტმა ედუარდ შევარდნაძემ, რომელმაც დამსწრეთ მიულოცა იმედის ქალაქის დაფუძნების დღე. „უპირველეს ყოველისა,– თქვა მან, – ამ დღეს ვულოცავ ბადრი პაგარკაციშვილს, პიროვნებას, რომელმაც იკისრა უზარმაზარი პასუხისმგებლობა და საფუძველი ჩაუყარა ჩვენი კოლხეთის დიდი ისტორიისა და დღევანდელი კოლხეთის აყვავების დასაწყისს“. ქვეყნის მეთაურის თქმით, იგი მთლიანად იზიარებს ბადრი პაგარკაციშვილის გამოსვლის თითოეულ თეზისს და განაცხადა: „დიდი ხანია არ მომისმენია სამშობლოს ინტერესებით შთაგონებული ასეთი გამოსვლა, ეს ჩემთვის აღმოჩენა იყო. ბადრი პაგარკაციშვილი აზროვნებს სახელმწიფოებრივად, ასე უნდა აზროვნებდეს ყველა ჭეშმარიტი მოქალაქე, ქართველი, თავისი სამშობლოს ყველა პატრიოტი“.

ედუარდ შევარდნაძემ გაიხსენა 90-იანი წლები, გაპარგახებული და დანგრეული საქართველო, მისი დედაქალაქი, პარლამენტი, სასტუმრო „თბილისი“, დაცხრილული მოსწავლე ახალგაზრდობის სასახლე, მხატვრის სახლი. „მაშინ წამომცდა ფრაზა, რომ მე ჩემს ხალხს ვერ ვცნობ, – თქვა ედუარდ შევარდნაძემ. – ეს იყო საოცრება: ერთმანეთისადმი დაპირისპირებული ადამიანები – ძმები, მამა და შვილი ერთმანეთის მიმართ მგრულად იყვნენ განწყობილი. ვინ წარმოიდგენდა აფხაზეთის დაკარგვის, მრავალი ტკივილის მიუხედავად, რომ საქართველო დამოუკიდებელი ქვეყანა გახდებოდა, მასთან კავშირის დამყარებას ისურვებდნენ ამერიკის შეერთებული შტატები, რუსეთი, გერმანია, მთელი მსოფლიო. მე არ ვიტყვი, რომ საქართველო მსოფლიოს ცენტრია, მაგრამ „დიდი აბრეშუმის გზის“ ცენტრი რომ არის – ეს ფაქტია. თქვენ გახსოვთ, როცა „აბრეშუმის გზაზე“ დავიწყეთ ლაპარაკი, რამდენი ირონია იყო, დღეს „დიდი აბრეშუმის გზა“ – ეს არის რკინიგზა, საავტომობილო გზები, ნავსადგურები, ეს კი საქართველოს ნახევარი ბიუჯეტია. მართალია, მწირია, მაგრამ უბიუჯეტოდ საქართველო ხომ ვერ იარსებებს“.

შემდეგ ქვეყნის მეთაურმა აღნიშნა, რომ რამდენიმე წლის წინათ მის მიერ ნათქვამი ფრაზა – „საქართველოში იქნებიან მდიდრები და იქნებიან ღარიბები“ დღეს სხვაგვარად ჟღერს: „საქართველოში იქნებიან მდიდრები და არ იქნებიან ღარიბები. ეს ქალაქი სწორედ ამის განსახიერებაა. მე დღეს აქ შეკრებილთა შორის ბევრი მათგანის თვალში ამოვიკითხე იმედის ნაპერწკალი. დიახ, ხვალ ჩვენ უკეთ ვიცხოვრებთ. მოვიდნენ ადამიანები, რომლებმაც ისწავლეს საქმის კეთება და თავისი შრომით, ნიჭით ნაშოვნ ფულს ახმარენ თავის სამშობლოს“.

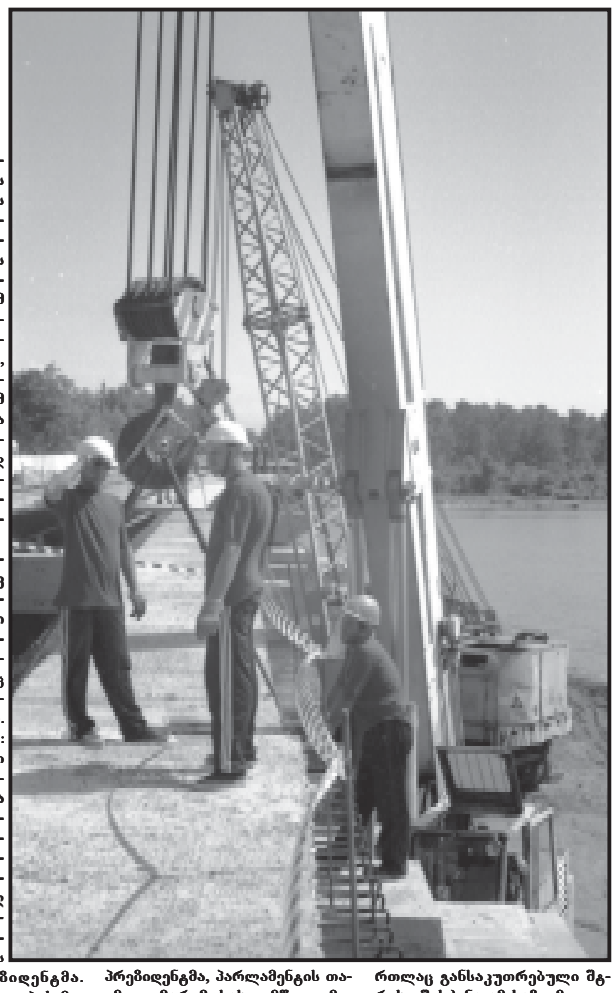

შემდეგ საქართველოს პრეზიდენტმა გაიხსენა დიდი პაგრიოტი მიხაკო ორაგველიძე, რომელმაც 1968 წელს სწორედ ურეკში ააშენა რამდენიმე დასასვენებელი სახლი. „იგი მეგობრობდა უკრაინის გენიჩესკის რაიონის ხელმძღვანელობასთან და უნდოდა, რომ მათ დაესვენათ აქ და გაეგანათ ამბავი, რომ არის ასეთი ზღაპრული ადგილი, უნიკალური ქვიშა, რომელსაც შეუძლია განკურნოს უკურნებელი ადამიანები“, – თქვა ედუარდ შევარდნაძემ და დასძინა, რომ დღევანდელი მაგალითი იმის დასტურია, თუ როგორ შეიძლება შეძლებულმა კაცმა სიკეთე გაუკეთო შენს ქვეყანას, იმედი ჩაუნერგო იმედგაკარგულ თანამამძეებს. სახელმწიფოს მეთაურმა მიმართა შეკრებილთ, საქართველოს ყველა ოჯახს, რომ მე ჩემს ხალხს ვერ ვცნობ, – თქვა ედუარდ შევარდნაძემ. – ეს იყო საოცრება: ერთმანეთისადმი დაპირისპირებული ადამიანები – ძმები, მამა და შვილი ერთმანეთის მიმართ მგრულად იყვნენ განწყობილი. ვინ წარმოიდგენდა აფხაზეთის დაკარგვის, მრავალი ტკივილის მიუხედავად, რომ საქართველო დამოუკიდებელი ქვეყანა გახდებოდა, მასთან კავშირის დამყარებას ისურვებდნენ ამერიკის შეერთებული შტატები, რუსეთი, გერმანია, მთელი მსოფლიო. მე არ ვიტყვი, რომ საქართველო მსოფლიოს ცენტრია, მაგრამ „დიდი აბრეშუმის გზის“ ცენტრი რომ არის – ეს ფაქტია. თქვენ გახსოვთ, როცა „აბრეშუმის გზაზე“ დავიწყეთ ლაპარაკი, რამდენი ირონია იყო, დღეს „დიდი აბრეშუმის გზა“ – ეს არის რკინიგზა, საავტომობილო გზები, ნავსადგურები, ეს კი საქართველოს ნახევარი ბიუჯეტია. მართალია, მწირია, მაგრამ უბიუჯეტოდ საქართველო ხომ ვერ იარსებებს“.

შემდეგ ქვეყნის მეთაურმა აღნიშნა, რომ რამდენიმე წლის წინათ მის მიერ ნათქვამი ფრაზა – „საქართველოში იქნებიან მდიდრები და იქნებიან ღარიბები“ დღეს სხვაგვარად ჟღერს: „საქართველოში იქნებიან მდიდრები და არ იქნებიან ღარიბები. ეს ქალაქი სწორედ ამის განსახიერებაა. მე დღეს აქ შეკრებილთა შორის ბევრი მათგანის თვალში ამოვიკითხე იმედის ნაპერწკალი. დიახ, ხვალ ჩვენ უკეთ ვიცხოვრებთ. მოვიდნენ ადამიანები, რომლებმაც ისწავლეს საქმის კეთება და თავისი შრომით, ნიჭით ნაშოვნ ფულს ახმარენ თავის სამშობლოს“.

შემდეგ საქართველოს პრეზიდენტმა, პარლამენტის თავმჯდომარემ, სახელმწიფო მინისტრმა, სხვა ოფიციალურმა პირებმა, სტუმრებმა, ცერემონიის ყველა მონაწილემ, ჩადეს მშენებარე ქალაქის მოედნის საძირკველში.

ურეკის ცის ქვეშ კი აკლერდა კომპოზიტორ ნიკა მემანიშვილის ამ დღისადმი საგანგებოდ შექმნილი სიმღერა „ვაშენებთ იმედის ქალაქს“, რომელიც შესასრულეს ქართული ესტრადის ვარსკვლავებმა ლიზა ბაგრატიონმა, ეკა კახიანმა და გია ჯოხაძემ. ეს ახალი სიმღერა აკლერდა როგორც მომავლის ქალაქის თავისებური ჰიმნი.

იმედის ქალაქის მშენებლობის პრეზენტაციის დასკვნითი აკორდი იყო საღღესასწაულო კონსერტი, რომელიც ერთდროულად სამ სცენაზე გაიმართა. ცნობილმა მხატვარმა მურაზ მურვანიძემ ორიგინალურად გადაწყვიტა დიზაინი – ზღვის ნაპირზე წარმოსახვით გემბანის სცენებს იალქნის ფორმა მისცა. სცენოგრაფის ამ ჩანაფიქრმა მართლაც განსაკუთრებული მგრახი შესძინა ამ საზეიმო კონცერტს, რომელიც „მელოდიარტის“ ხელმძღვანელობით გაიმართა. კონცერტში, რომლის დამდგმელი რეჟისორი დათო დოიაშვილი, სამხატვრო ხელმძღვანელ-კომპოზიტორი ნიკა მემანიშვილი, დამდგმელი მხატვარი – მურაზ მურვანიძე, მონაწილეობდნენ 150-მდე ქართული ესტრადის გამოჩენილი წარმომადგენლები, მოცეკვავეები, ადგილობრივი მხატვრული კოლექტივები, „მელოდია არგის“ კამერული ორკესტრი ავთანდილ მამაცაშვილის დირიჟორობით.

საღამო დასრულდა ულამაზესი ფოიერვერკით.

* * *

იმპამ სადგამოს საქართველოს პრეზიდენტი ედუარდ შევარდნაძე თბილისს დაბრუნდა.

მაია ალუდაური,
ნინო გაბრიაძე,
საქინფორმის სპეციალური კორესპონდენტები.

ბადრი პაგარკაციშვილის პრესკონფერენცია

– ყველას გასაგონად მინდა ვთქვა, რომ ბადრი პაგარკაციშვილი ყველა იმ პოლიტიკურ ძალას დაუჭერს მხარს, ვისთვისაც მისაღები იქნება საქართველოს ეკონომიკური პროექტების განხორციელება და, რა თქმა უნდა, იქნება ჩემი იდეოლოგიის მხარდამჭერი. ჩემი იდეოლოგია კი ისევ და ისევ ჩემი ქვეყნის ეკონომიკური აღმშენებლობასა და ეკონომიკის პროგრესს გულისხმობს, – განაცხადა საქველმოქმედო ფონდის პრეზიდენტმა ბადრი პაგარკაციშვილმა 16 აგვისტოს ურეკში – იმედის ქალაქში გამართულ პრესკონფერენციაზე. შემდეგ მან აღნიშნა, რომ ქვეყნის განვითარების საქმეში ეკონომიკას პირველხარისხოვანი ადგილი უჭირავს და დადგა დრო, საქართველოც ჩაებას გლობალური ეკონომიკური განვითარების პროცესში. „არ არსებობს პოლიტიკური პოსტი, რომლის დაკავებაც მსურდეს იმ პოლიტიკურ-ეკონომიკურ ვითარებაში, რომელიც დღეს საქართველოში სუფევს“, – განაცხადა ბადრი პაგარკაციშვილმა და დასძინა, რომ მსხვილი ბიზნესისა და პოლიტიკური ძალების თანამშრომლობა გახდება საქართველოს ეკონომიკის აღორძინების საწინდარი.

„რუსეთი ჩემთვის მეორე სამშობლოა, მაგრამ მას არასდროს არ შეუცვლია ქვეყანა, – აღნიშნა ბადრი პაგარკაციშვილმა. – რუსეთში ბიზნესი მაქვს, ფულს ვშოულობ, ხოლო ფულის დაბანდება საქართველოში დღეს არ დამიწყია. ამას დიდი ხანია ვაკეთებ. მაგრამ პოლიტიკური სიტუაციის ცვლილებასთან დაკავშირებით ეს უფრო ამკარა გახდა.

მჯერა, საქართველოს აქვს მომავალი და ის რესურსი და მისი გონივრული გამოყენება საკმარისია ქვეყნის ეკონომიკური აღმავლობისათვის“, – თქვა ბადრი პაგარკაციშვილმა.

საქინფორმი.

დაჯილდოება

საქართველოს პრეზიდენტის
განკარგულება

2003 წლის 15 აგვისტო ქ. თბილისი

ბესარიონ ხვინთელიანის ღირსების ორდენით დაჯილდოების შესახებ

რუსეთში მცხოვრები თანამემამულეებისათვის სოციალური და უფლებრივი დახმარების ფონდის ჩამოყალიბებასა და ფუნქციონირებაში შეგანილი პირადი დიდი წვლილისათვის, იძულებით გადადგილებულ პირთა და მიწისძვრით დამარალებულთათვის მნიშვნელოვანი დახმარებისათვის, ნაყოფიერი საქველმოქმედო და საზოგადოებრივი მოღვაწეობისათვის ორგანიზაციის „ქართველთა საზოგადოება რუსეთში“ წევრი, ღია საზოგადოება „ასკრას“ გენერალური დირექტორი **ბესარიონ ხვინთელიანი** დაჯილდოდეს ღირსების ორდენით.

ედუარდ შევარდნაძე.

საქართველოს პრეზიდენტის
განკარგულება

2003 წლის 15 აგვისტო ქ. თბილისი

ლევან სანთელაძის ღირსების ორდენით დაჯილდოების შესახებ

თურქმენეთში საქართველოს სახელმწიფოებრიობისა და ქართული ტრადიციების პოპულარიზაციისა და სოციალურ-კულტურული დანიშნულების ობიექტების მშენებლობაში შეგანილი პირადი დიდი წვლილისათვის, ამბროლაურის რაიონის სოფელ ჭრებალოს მოსახლეობისათვის გაწეული მაგერიალური დახმარების, ნაყოფიერი საქველმოქმედო და საზოგადოებრივი მოღვაწეობისათვის ქალაქ ამგბაბაგის სამშენებლო საწარმოო ფირმა „მერანის“ დირექტორი **ლევან სანთელაძე** დაჯილდოდეს ღირსების ორდენით.

ედუარდ შევარდნაძე.

ფელეტონი

პირველი გვერდიდან

ლანდების ოპოზიციური ლაციცი

– რა შუაშია არჩევნები და სახელისუფლო თანამდებობები?

– მე ადრეც ვამბობდი და ახლაც ვამბობ (რახან შენ იგყვი!), – ძალიან მეშინია, წინასაარჩევნო პერიოდში სისხლი არ დაიღვაროს. ისეთ ხალხს აბრუნებენ თანამდებობებზე, რომ ამის წინაპირობა ნამდვილად არსებობს... ეს ის ხალხია, რომლებსაც ყოველთვის სწყუროდა სისხლი და რომლებიც ამის ოსტატები არიან (ბარემ, თქვი რაღა, – ვინ არიან!).

არ ამბობს, ჯერჯერობით არ ტყდება ელენე თევდორაძე. ორასამი დღე კიდევ მაცალეთო, ყველაფერს დავაკონკრეტებო. ზოგიერთი ახლაც ნაღდად ვიცი, მაგრამ მაინც ვერ გეტყვითო. სულ ახლახანს რა ამბავი აგყდა „რამკიან ქურდებზე“. მაგრამ, აბა, ვინ ჩასვესო? ყველა გარეთ გამოუშვეს და ახლა პოლიტიკური მკელელობებისთვის ამზადებენო. მაგარია!

– თქვენ გგონიათ, რომ ხელისუფლება მართლა წავა ქილერების ხელით პოლიტიკური მოწინააღმდეგეების ფიზიკურ განადგურებაზე?

– თუ ჩვენი ხელისუფლება წამსვლელია იმაზე, რომ სისხლის სამართლის დამნაშავეებს საქართველოში სპეციალურად აბრუნებს და თანამდებობას სთავაზობს (კაცო, იგორ გიორგაძე ხომ არ ჩამოპყავთ და სახმინისტრად ხომ არ ნიშნავენ?), რაგომ არ იქნება წამსვლელი იმაზე, რომ პოლიტიკური მოწინააღმდეგეების ლიკვიდაცია დაუკვეთოს (აი, პარლამენტარის აზროვნებაც და თვალთახედვაც!).

– იცით, რაა? ხელისუფლება ასეთ ხალხს თურმე სპეციალურად აგროვებდა და წინასაარჩევნოდ ამზადებდა! ჰოდა, ჯერ ყველას ჩამოურიგებს თანამდებობებს, მერე კი – ავგომაგებს. და წავა სროლა, ხოცვა-ჟლეგა... არა გჯერათ? აბა ახლა გიორგი ბარამიძეს მოუსმინეთ:

– ხელისუფლების ბევრი წარმომადგენელი შეკრულია ე. წ. კანონიერ ქურდებთან. ქურდები აკონტროლებენ დეპუტატებს (თავადაც ხომ დეპუტატები?), გამგებელებს, გუბერნატორებს, მინისტრებს და ა. შ. მათ სურთ, რომ გარკვეული გარანტიები მიიღონ, პარლამენტში თავიანთი ხალხი ჰყავდეთ. მათ აქეთ თანხა, გავლენა. შეუძლიათ მკელელის დაქირავება, ხალხის მოსყიდვა, დამინება და, რაც მთავარია, განუკითხაობის პირობებში დაუჯილად დარჩენა. ეს ხელისუფლება იმდენად სუსტია, რომ მათ ვერაფერს ეუბნება!

აპაა! აი, საღაა ძაღლის თავი დამარხული. ეს ხელისუფლება ქურდებს ვერაფერს აკლებს, პირიქით, მათ ეკვრება და საარჩევნო სისხლისღვრაში ითრევს. მაშ, ვინ მოუვლის ამ განუკითხაობას, კანონიერი ქურდების თაგგასულობას? ვინ და მისეულ საკაშვილი! როცა მე იუსტიციის მინისტრი ვიყავი, – წაიგრაბახა მან ტელევიზიით, – ქურდებს აღგილი მივუჩინე ციხეში!

ეს ახლა, საბაქიოდ უნდა, თორემ როცა იუსტიციის მინისტრი იყო, ქურდებთან სხვანაირად კეკლუცობდა, – მათი, ვითომდა, სოციალური პირობების გასაუმჯობესებლად გარეთ ცემენგს ზელდა და მიწას თხრიდა, მიგნით კი ყველაფერსა და ბუშტებს აგზავნიდა. მის მოჩვენებითი პომპეზურობას ქსანში 6 კაცის სიცოცხლეც კი შეეწირა. ეს საქმე, ალბათ, როდისმე კიდევ გამოიქექება...

ერთი სიტყვით, აღრე იყო, – გრძელი თმები და მოკლე ჭკუა. ახლაა, – მოკლე თმები და მოკლე ჭკუა. ეს უკვე ოპოზიციონერ ქალსაც ეხება და კაცსაც.

ხელისუფლების მხარდამჭერთა თქმით, ზურაბ ჟვანიას გუნდი, რომლის აქტიური წევრებიც არიან ელენე თევდორაძეც და გიორგი ბარამიძეც, არჩევნებს ყოველთვის ასეთი გზით იგებდა. ქილერები და დაქირავებული დამნაშავენი მათი მოგონილია. ჰოდა ახლა ნაროსკიპალი დედამთილივით უბღვერენ საკუთარ რძალს...

სხვას აკონტროლებენ, მაგრამ საკუთარ თავს? ეეჰ, საკუთარ თავს რა გაკონტროლება უნდა. მიდი! ეს ხელისუფლება არ ვარგა, სიტუაციას ვერ აკონტროლებს, ქურდებსა და მკელელებს ალაღებს. მე კი სათავეში მოვალ და... ყველაფერს „ჩუსგზე“ დავაყენებ.

ნათქვამია, ეშმაკებს ღვინო არა ჰქონდათ და გიკეკს ამშაღებდნენო. ჯერ მიხეილ საკაშვილს (ზურაბ ჟვანიას ტყუპისცალს) ხელისუფლება არა აქვს და მთავრობა უკვე დაკომპლექტებული ჰყავს. თავად, რა თქმა უნდა, პრეზიდენტია, კობა დავითაშვილი – გენერალური პროკურორი, მინისტრები არიან კოტე კემულარია, ვანო მერაბიშვილი, გიორგი არველაძე და ა. შ. და საკაშვილი გამნაკლისი არაა. ასეთივე მთავრობები უკვე ჩამოყალიბებული ჰყოლიათ ლებორისტებისაც, დემოკრატებსაც... მოკლდ, ინაწილებენ და ინაწილებენ სკამებს.

ნეტა, ტყუილად დროს რაღად კარგავენ, თუკი ამჟამინდელი ხელისუფლება კანონიერ ქურდებს, ქილერებს, მანგალისტებს ქირაობს, მათი მეოხებით ქვის ქვაზე დადგეებას და ამ გზით ტახტის შენარჩუნებას ცდილობს? უბრალოდ, თავს გვაჩვენებენ, – ნახეთ, რა მაგრეები ვართო! ჰოდ, ჩვენც ვნახოთ, რაღა დარჩა?

ბონდო გულიაშვილი.

გამოიწერეთ, იყიდეთ, იკითხეთ გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“!

საღლეისო

ძველი ცოდვები

(პირველი გვერდიდან)

„და თუ გვინდა ჩვენი მუშაობა უფრო ნაყოფიერი იყოს, მაშინ მთელი ერი უნდა განთავისუფლდეს ძველის ცოდვებისაგან.

რა არის ეს ძველი ცოდვები?

მოგეხსენებათ, ძველ საქართველოში ხშირად სხვადასხვა კუთხის ერისთავ-მთავარნი ურთიერთს ექიშპებოდნენ, ხშირად მეფესაც კი წაედავებოდნენ ხოლმე, და ოღეს იძლეოდნენ, ე. ი. დამარცხდებოდნენ, უცხო ქვეყნისკენ გაიქცეოდნენ და უცხო ძალის მოწვევით შეებმოდენ მშობელი ქვეყნის ხალხის ნდობით აღჭურვილს მთავრობასა და ჯარს... თანაც ქვეყნის თვალის ასახვევად გაიძახოდნენ: ჩვენ ბეჩავი ხალხის დახსნა გვინდა, ერის გაბედნიერებაო!

მოგჯერ გაბრიყვებული ხალხი ასეთ მახეში ებმევოდა ხოლმე და იდგა ხისხლის გუბეები... ქვეყანა ეცეხლსა და ხისხლის ნიაღვრებს მიაქანდა...

ის იუდა ისკარიოტელი კი, უცხო ძალით წელმომაგრებული, თავისიანებში თუ უცხოებში მუდამ მეფურ ხალათით დაიარებოდა ქადა-ნაზუქით გამაძღარი...

ოღონდ ჩვენი ქვეყანა დამხობილიყო და უცხონი არავითარ ძალას არ ზოგავდნენ!..

ასეა დღესაც...

ეს ისტორიული ცოდვილები დღესაც წამოიშალნენ არა ერის თავ-მთავრობით, არამედ პარტიულობით: აქაო და ჩვენმა ბოდვამ ვერ გაიმარჯვაო, აქაოდა მმობელმა ხალხმა ზურგი გვადრიკაო, უცხო ძალის დახმარებით ცდილობენ ჩვენი ეროვნული ცხოვრების დამხობას, ხალხის ხისხლი ამოსრჩობას, ჩვენი ხელოვნებისა და კულტურის განაიავებას!..

მათ ერთი აზრი ამოქმედებთ: შურისძიებით, ყინიანობით დაამხონ თავისი გუშინდელი ამხანაგები, რომელნიც დღეს ერს სათავეში უდგანან და წინ უძღვიან; ოღონდ ეს მოხდეს, თუნდ ქვა-ქვაზედაც ნუ დარჩებაო. უცხოს კი ის ენაგრება, რომ ეს სამოთხის დარი კეკლუცი ქვეყანა – ჩვენი სამშობლო საქართველო, ფუს-ქვეშ გაქელოს და ისევე დაიმონაფოს, როგორც ას ჩვიდმეტი წლის განმავლობაში ჰყავდა...

მაგრამ სცდებიან ეს იუდა ისკარიოტელნი, მშობლის ბუძუების დამჭრელნი და სხვათა დამონავების მოგრფიალე უცხო მგელ აფთარნი!..

დღეს უკვე ქართველმა ხალხმა გამოიღვიძა და მამულსა თვისსა საკუთარის სიცოცხლის განწირვით სდარაჯობს!

ოღონდ ამ ხალხმა უნდა კარგად იცოდეს გველის საქციელი: ერთხელ გველმა ყავი გამოიცვალა და ეჯლეხთან შეეცოდა, შენი სიკეთე მინდაო, უბეში ჩამიწვინეო, ნამდვილად კი გლეხის დამხამეა უნდოდა...

დღეს ასეთი გველები ბევრნი დასისინებენ ჩვენში – მწერლობაში, საზოგადოებაში, ჯარში, დაბა-სოფლებში და ქალაქებში!

ფრთხილად და ფხიზლად, ძმებო: ვინც რა უნდა გითხრათ, მოისმინეთ, მაგრამ ერთი კი გახსოვდეთ: სამშობლო მიწა-წყალი, საქართველოს თავისუფლება, თქვენი ცოლ-შვილი და მამა-პაპეული კარმიდამო!..

იცოდეთ, თუ ყავე-გამოცვლილ გველს მიეჯდენით, დაიმხამებით!.. ნუმც იქნების ესე! მტკიცედ მივეყუდნეთ ურთიერთს, სამშობლო ქვეყნის დამოუკიდებლობა ბაგან ხაგად ჩავიხუგოთ, მისი თავისუფლება ყელს ავგარონად ჩამოვიკიდოთ და თუ ის – სამშობლო ჩვენი იცოცხლებს, ჩვენც მუდამ ვიცოცხლებთ!

დღეს საქართველოს ყოველის მხრივ კიდევ შემოუგია მტერმა: გარედან რომ ვერაფერი დაგვაკლო ამ ორი წლის ბრძოლით, ახლა მიგნიდან უნდა ციხე გაგვიტეხოს!.. შურით და ეინით დაბრმავებულთ კიდევ სურთ ციხის კარი გაუღონ ბგერს და, ვინძლო, არ მოსტყუვდეთ!

მამულის ორგულს – სიკვდილი, ერთგულს – დღეგრძელობა და გამარჯვება!“

იოსებ იმედაშვილი,
„თეატრი და ცხოვრება“,
1920 წელი, № 21.

დაგვილდოება

საქართველოს საბავშვო ფონდის აკაკი წერეთლის სახელობის პრემიის ლაურეატები

საქართველოს საბავშვო ფონდის შუამაობაში აქტიური მონაწილეობისათვის, ობოლი, მშობლიურ მზრუნველობას მოკლებული და ავადმყოფი ბავშვების დასახმარებლად დიდად ნაყოფიერი საქმიანობისათვის, საქართველოს საბავშვო ფონდის გამგეობის პრეზიდიუმის 2003 წლის 16 აგვისტოს გადაწყვეტილებით, აპაკი წერეთლის სახელობის პრემია მიენიჭოთ:

შორაბ ქაჯაიას – პრეზიდენტის იმერეთის მხარის სახელმწიფო რწმუნებულის პირველ მოადგილეს; **რეზო რობაქიძეს** – ეროვნული ბანკის ქუთაისის ფილიალის უფროსს, ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტის სამხარეო ორგანიზაციის თავმჯდომარეს; **გოგი ქელბაქიანს** – იმერეთის მხარის ჭადრაკის ფედერაციის პრეზიდენტს; **თაბული ბასხაძეს** – ქუთაისის მე-14 ბაგა-ბაღის გამგეს; **თემურ უკლებას** – არასამთავრობო საქველმოქმედო ორგანიზაცია ექსტჯორჯიას დასაყენი საქართველოს კოორდინატორს; **შადონა ტყეშელაშვილს** – მსოფლიო ბანკის „ეირეტ პროექტის“ ადმინისტრაციულ მენეჯერს; **შიმშა ფაჩუაშვილს** – ქუთაისის მე-3 სკოლა-გიმნაზიის პედაგოგს; **ქეთევნა მესხორაძეს** – საქართველოს საბავშვო ფონდის ქუთაისის რეგიონული ორგანიზაციის მთავარ ბუღალტერს; **ელიკო შუბუდანს** – ქუთაისის ვაჟრობის პროფკავშირების გაერთიანებული პროფუკომიტეტის თავმჯდომარეს; **სერგო კურტანიძეს** – ქუთაისის პენსიონერთა პროფკავშირების თავმჯდომარეს; **იუზა შარიქაძეს** – სახელმწიფო ქონების მართვის სამინისტროს ქუთაისის სამმართველოს განყოფილების უფროსს; **სერგო შურდულიას** – საავტიო საზოგადოება „ელექტრომექანიკოსის“ სამეთვალყურეო საბჭოს თავმჯდომარეს; **პავლე გიორგობიანს** – შპს „ახალი ქსელების“ ქუთაისის ფილიალის უფროსს.

* * *

კმაყოფილებას მივაგებთ – აკაკი წერეთლის სახელობის პრემიის ლაურეატებს სულითა და გულით ვუსურვებთ ახალ წარმატებებს თავიანთ კეთილშობილურ მოღვაწეობაში.

საქართველოს საბავშვო ფონდის გამგეობის პრეზიდიუმი.

მათი აზრი

ერთადერთი გამოსავალი და არა გზა რუსეთის კალთისკენ

ხალხი ბრძენია, ყველაფერს ხედავს, მაგრამ ხანდახან ძალიან გვიან, როგორც ისტორია...

ხალხი ბევრ რამეს ეზვევა, მათ შორის, ცალმხრივობასაც. ასე არ არის? რაც უნდა მოხდეს, ჩვენ მხოლოდ ცუდის დანახვა გვინდა. მედია ყოველდღე სვამს კითხვას: რა ხდება? პასუხად ზოგი შუბლს ჭმუხნის, მავანი – კმარაო, – ყვირის, სხვები ჩამოთვლიან: კორუფცია, მართვის უუნარობა, პროდასავლური ორიენტაციის შეცვლა, ქვეყნის გაყიდვა და ა. შ. არაფერს ვამბობთ პოზიციურ მოვლენებზე, რადგან მათ პოლიტიკური აზარტი არ ახლავს.

უკვე ერთი კვირაა, ხალხი საუბარს მისალმების ნაცვლად ენერგეტიკის საკითხების განხილვით იწყებს, მიუხედავად იმისა, რამდენად ერკვევა ამ სფეროში. ჩვენ იმედით პოლიტიზებული გავხდით, რომ კომპეტენტურობა უკანა რიგებში გადავანაცვლეთ. ზოგ პოლიტიკოსს, ვისაც ჯერ კიდევ არ ჰქონდა მოფიქრებული წინასაარჩევნო მომზადებინა სვლები, რუსულმა ენერგოკომპანიამ სწორედ რომ სულზე მოუსწორა. ყოველი დაბამება თითო დღით აბალოვების 2 ნოემბერს და, ბუნებრივია, აცსოველებს პოლიტიკურ პათოსს.

ჩვენ გამუდმებით ვისმენთ ბრალდებებს საქართველოს პრეზიდენტის, ენერგეტიკის მინისტრისა თუ რუსეთის „ეესის“ მიმართ. ლამის ძილშიც კი ფუნქტებად ჩამოყალიბებული ჩაგვესმის. ახლა არ დავიწყებთ მტკუან-მართლის ძიებას. წილი ნაყარია. შედეგებს დრო გვიჩვენებს. მაგრამ იქნებ წუთით ვცადოთ, გვთავისუფლდეთ შმა თვალსაზრისებისაგან და მოვუსმინოთ ჩვენს გვერდით მცხოვრებ ადამიანებს, მათ, რომლებიც ახალი ელექტროენერგიის საფასურს იხდიან.

ბურაბ შურაღიშვილი, საოფისე პროგრამების ოპერატორი:

– სამართლე გითხრათ, პოლიტიკაით ნაკლებად ვარ დაინტერესებული, მაგრამ საქართველოში მისგან ძალიან შორს ყოფნა ძნელია. მით უფრო, ენერგეტიკა ის სფეროა, რომელიც ყველას გვაღელვებს, რადგან ჩაბნელებულ ქვეყანასთან ასოცირდება.

მაგრამ აღელვებაცაა და აღელვებაც. საინტერესოა, „ეი-ი-ეს თელასის“ ამდენი რა სიკეთე გვახსოვს, რომ მისმა წასვლამ ასე დაგვწყვიტოს გული? მუდმივი მოთხოვნა გარიფუების გაბრდაზე, მე-9 ბლოკის პერიოდული აფეთქებები და ვაღები, რომლებიც, ხელმეკრულების თანახმად, მას უნდა გადაეხადა, საბოლოოდ კი ჩვენ დაგვეკისრა. ასეთი იყო ამერიკული კომპანიის მუშაობის შედეგები. თუმცა იმასაც ვერ დავუკარგავთ, რომ, ფაქტობრივად, დანრგულ ბოლო ბოლოს ეს ბოლო ბოლოს ეს ბოლ ბოლ ბოლ ბ ბ ბ

არდადეგები

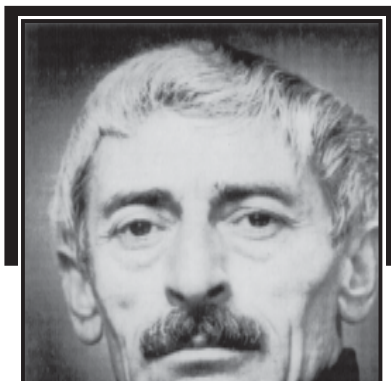

მე დავინახე სვეტიცხოვლის თორმეტი სვეტი, თოთხმეტი ციხე ზეგნებიდან ლაქვარდს გასჩრია, არავითარი სხვა სამშობლო ამაზე მეტი, არ გამაჩნია!

მარმან, 2002 წლის 17 აგვისტოს, გარდაიცვალა დიდი ქართველი პოეტი მურმან ლებანიძე.

ის დიდებული მგოსანი იყო

პირველად თბილისში 1946 წელს ჩამოვედი. მამინ გავიცანი ჭაბუკი პოეტი მურმან ლებანიძე – თავიდანვე საკუთარი ხმის და სტილის მესიტყვე, შემდეგში უფრო დიდებული პოეტი. ძალიან მვენოდა თავის საყვარელ ქვეყანას.

მურმან ლებანიძე, ჩემი ძმა და მეგობარი, მახსოვს, მიყვარს, ვაფასებ, მჯერა.

მასთან საუბარი რომ მომინდება, მის წიგნში ჩავიხედავ, უკეთესი მოსაუბრე და სულის გამათბობელ-გამანათებელი ვინ არის!

უკვდავება მურმან ლებანიძეს!

ფრიდონ ხალვაში,
პოეტი, რუსთაველის პრემიის ლაურეატი.

ჩემო მურმან!

მენ არ ჩამითვლი, მემინია, სხვამ არ ჩამითვალოს ფამილიარობაში, შენობით რომ მოგმართავ!

მოგმართავ, როგორც ცოცხალს, როგორც ყოველთვის მოგმართავდი.

ქარში ნაწრთობი ხმალივით იყავი, თუ ეს შენს ხალხსა და ქვეყანას ეხებოდა, მაგრამ იმდენი მიძღვნა გაქვს დაწერილი, ყველა მიხვდება, რარიგ ლბილი და თბილი იყავი ადამიანების მიმართ.

ბევრმა იცის: ჩვენც დავჯახებიავართ ერთმანეთს, მაგრამ წყენამ ვერც შენ გაჯობა და ვერც მე.

ვერიდები – არ მინდა ბრტყელი და ბანალური სიტყვები დამცდეს, შენ არ გჭირდება არავისი ქათინაური! დიდთა შორის გჭვერტდა ქართველი ყოველთვის და მით უმეტეს დღეს, როცა, დიაღაც, ეტყობა უშენობა საქართველოს! რამდენი ღამე გვითენებია ერთად! ბიჭივით ცხოვრობდი, თუმცა ბევრი დასდევდა ფიშიელ-პიპილოს შენს გარშემო.

ქალაქში გამრდილს, საწნახლის სურნელიც დაგკრავდა ხშირად, იმიგომ, რომ ვერ ძლებდი შენი საყვარელი რაჭის გარეშე, იმ რაჭის გარეშე, შენს ხსენებაზე მთელს საქართველოსთან ერთად, წელში რომ სწორდება და სიამაყით გაპყურებს ქვეყანას.

ვიცოდი მე, იცოდა მთელმა საქართველომ: – ვერ გაუძლებდი, ვერ, იმ საშინელ ტკივილს, შენ, ხმელი და კერკეტი, ათას მეხთან ნაომარი, როცა შენი სულის სინათლე, შენი ანგელოსი ხელში ჩაგადნა და ვერაფრით დაიხსენი, ვერ უშველე!

მაშინ უკვე უხმოდ შეუდექი მარადიულ გზას და თითქოს მიიჩქაროდი, ჩემად, გადაწყვეტილი.

ქარში ნაწრთობი ხმალი იყავ და ნახმლევივით დაარჩდი ქართველთა გულებს, რათა ყოველთვის ახსოვდეთ:

– რომ მთავარია მამული! დროშასავით, ზანზალაკიან დროშასავით იბრიალებს შენი სტრიქონი, შენი დიდი პოეზია და გაახსენებს თაობებს, რომ „არავითარი სხვა სამშობლო, ჩვენ, ქართველებს, არ გაგვაჩნია“, რომ სსნა და გზა მხოლოდ ერისა და ქვეყნის სამსახურსა და სიყვარულშია.

მურმან! გადმოგეხედე და დაგვლოცე!

რეზო ამაშუკელი,
პოეტი, რუსთაველის პრემიის ლაურეატი.

ზამთრის სუსხი

სულში დაჭრის ზამთრის სუსხი,
ისმის ჩუმი ქვითინი,
განშორების ჰაბიტუსი
ხის მწვერვალზე ფიქრიეთ.
ის — ფიქრიან ფიქრია თუ
მურმან, შენი ფიქრია?
ხამოთხისკენ მიჰქრიან თუ
სახლისაკენ მიჰქრიან?
მთა შენსავეთ დათოვლილა,
ფიქრი რეკავს ზარივით,
ფრენით მოსდევს გზას თოლია, —
უფლის გამოგზავნილი.
კალამს ვაწვა „სვანეთკარში“,
ლექსს გიძღვნი და სვეტის ვნებამ,
ადარ ნანსარ არც ჯალიმ,
არცა კიდე შსვლდანთან.
შეკვნი სიმწრის ფიალი და
დავაეოლე მთარით,
გაზაფხული კი არა და
შემოსულა ზამთარი.
ცრემლის ნაკადს მიაბობენ
შენზე შეკვარებული,
ლექსში ეკვდარ კიაფობენ
სიმღერები ბებრული.
სულში დაჭრის ზამთრის სუსხი,
ისმის ჩუმი ქვითინი,
განშორების ჰაბიტუსი, —
ხის მწვერვალზე ფიქრიეთ.

ფანასულ ჩარკვიანი.
2003 წლის 29 ივლისი.

ლრო-ყამის სყლის აემგზავრა

ემსარმეტად მურმან ლებანიძეს

ეკვდა სანთელს ლიცეთ ანთებ,
სულ ოწვი და არა ქრები,
და ვნთები, ეიდრე ეკვდ
არ იქცეკა ჩვენი მთები!
სარ ლებანი ბოეზიის,
სვდი ფუსეიც — ათას ერთი,
ეოკვდ ლექსი ათას ცვლილით
ბოეზიის ენათლეკენ ლმერთი!
ლხინში სმიონად ჰგავხარ ლეინოს,
ქარიულ ქვეკრის ლეინოს ენადს,
სანაც ლექსის ლიდ მინლორნეს
ლგანარ სატანლქეკენ მუნად.
ლრო-ყამის საგზალად აემგზავრა,
შენი სულის ქვეკრის ლეინო:
კიდი ბეერკენ ნაგოექრის,
უფრო მეტკენ აღიდინოს.
მწამს, არანდრის მოგეზლვა,
ემობენდ მიწის სიმსხური,
ლრო-ყამს საგზალად აემგზავრა
შენი სულის ობიდი ბური.
მეკიმ წვეიდად ოკლის ქვეკნად
შენი ლხინი, შენი ურვა,
სანამ ჩვენი საქართველო
მზეს და ცარგკელს ეფქვრს,
მურმან!
ვერეინ განსოს ნამუსლეკლი,
დაეიწვებით შენისლეკლი:
ლრო-ყამის სულს აემგზავრა
ლექსად ოქმული შენი სული...

ბაბაკი მეზბაძე.
1981 წლის 25 სექტემბერი.

საკვადრისი სიყვარული ვერ მოგაგეთ...

რომ მითხრეს, ორიოდე სიტყვა მეთქვა შენზე, ჩემო მურმან, დავდუმდი, ხმა არ ამომიღია.

ან რა უნდა მეთქვა, რომელი ერთი, ჩემო უფროსო ძმაო და მეგობარო!

რაჭაში, ონში, დიდებული სუფრა შენი თამადობით, მე და მურასთან მეხვევდრის მერე. მასპინძლობა – დიდებული, შენ – სწორუპოვარი. სიმღერაზე არას ვამბობ, შალვა ჯაფარიძის თამადობით.

„ქვედრულა მოდიდებულაო“ – მართლაც რომ, მოდიდებული ქართული ლხინი იყო!

ახლა ნაკეთში, ქაფიანიძის ეზოში დამის ნადიმი, მამლის მესამე ყივილამდე.

რა ლხინი იყო, ნამდვილი ქართული! სიმონ სხირგლაძეს რომ მეეფეურებოდა, მენსა და ჩემს უსაყვარლეს ბაგონს.

ბოლოს ჩემთან, ზემო ბარში.

შალვა ჯაფარიძის ბიჭებისა და სვანი სტუმრების ჯოკიკა ონიანის თავკაცობით ლხინი დილამდე.

რა გვეგონა მამინ, თუ ბედის ჩარხი ასე უკუღმა დაგრიალდებოდა. მარტო ჩვენი არა. ქვეყნისა.

ჩვენი თავი, როგორც იგყვიან ჯანდაბას, ქვეყანას არ მოსვლოდა ეს!

რა უნდა ქნა კაცმა. ვითომ ბედისწერას უნდა დაბრალდეს ყოველი?

მენ კარგად მოგეხსენებოდა ქართველი კაცის ნათქვამი „რეგვენი საქმეს წაახდენს, ფათერაკს დააბრალებსაო“, ჯერ როდისა გაქვს ნათქვამი, „აფხაზეთშე ამ კაცს თვალი უჭირავსო“. რაა მერე? სად იყო გამგონი. ან მამინ, ან ახლა.

ჟრუანგელი მივლის, ჩემ საღამოზე მენი გამობრძანება და სიტყვა რომ მახსენდება...

როგორ ვემზადებოდი, გემუქრებოდი, დამაცადე, გადაგიხდი სამაგიეროს 80-ის აღსანიშნავ საიუბილეო საღამოზე-მეთქი. მაგრამ, დაგვცალდა რო?

უმენოდ მოგვიწია მენი 80 წლისთავის აღსანიშნავ საღამოზე ქობულეთში გამგზავრება.

აქედან ცოტანი ვიყავით. მენი მეუღლე და უპირველესი მეგობარი ქალბაგონი ელენე, მენეფურად ლენ-ს რომ უძახდი.

მენი ვაჟკაცი ზაზა შვილებით.

მენი ელგუჯა ლებანიძე.

მენი თემურ წიკლაური.

და უახლოესი ქალბაგონები.

რა სიყვარული იყო, რა დიდებულად ორგანიზებული საღამო! მე რომ გამიკვირდება, მენი იმდენი ლექსი იქნა წაკითხული სცენიდან. ეგდაგოგები ერთმანეთს გოლს არ უდებდნენ, ახლა მოსწავლები, ახლა აკაკი წერეთლის სახელობის გიმნაზიის დირექტორი ქალბაგონი ნარგიზი!

თვალცრემლიანი ვისხედით უშენოდ, გადავსებულ დარბაზში. ვუყურებდით და ვუსმენდით ლექსისა და სიყვარულის ამ დღესასწაულს.

მენი ლექსისა და მენი კაცობის დღესასწაულს.

„თუ ვერ ვიფიერებთ, ვერ მევიფიერებთ კარგი მვილები რად გვებადებაო“, – დიდ ვაჟას უბრძანებია.

მართლაც და, რად გვებადება...

მენი საკადრისი სიყვარული ვერ გავიღეთ, ვერ მოგაგეთ.

ბე, ბოეზიავ, მარად
ცის კიბეებით მზვდელო!
ვინთოს — წარიალო ქარად!
ვინთოს — კრწანისის ველო!

მენთვის კრწანისის ველი გამოდგა...

თენგიზ არჩვაძე.
13 აგვისტო, 2003.

ელოდეთ შედეგრების მეორე ტომს

პოეტები დაბრუნებით ბკივილებს შლიან

მურმან ლებანიძეს სიკვდილმაც ვერ გაგაგებინა თავისი ერისთვის მიცემული სიტყვა, რომ ქართული პოეზიის წერილობითი შედეგრების გამოცემის შემდეგ მეპირი შედეგრების წიგნითაც გაახარებდა.

სრულიად საქართველოს რუსთაველის საზოგადოება და გამომცემლობა „ახალი საქართველო“ მურმან ლებანიძის გარდაცვალებიდან ერთი წლის შემდეგ სწორედ ამ წიგნით ცდილობენ პოეტის წასვლით გამოწვეული ტკივილის წამლას.

მურმან ლებანიძემ ხალხურ პოეზიამი არანაკლები შედეგრები მოიძია, ვიდრე საავტოროში და, ბუნებრივიც არის, არა მარტო იმიგომ, რომ შეიძლება სადმე, მსოფლიოში, რომელიმე ენაზე არსებობდეს საშუალო დონის ლიტერატურა, მაგრამ არ არსებობს არაგენიალური ფოლკლორი, არამედ იმიგომაც, რომ მურმან ლებანიძე მშობლიური პოეტური მეპირსიტყვიერების უბადლო მცოდნე და დამფასებელი გახლდათ:

„არა მარტო მშლაგრ
ბოეშის ვეუზისას,
ტატოს მერანს,
წვრეთლისას ნანგურს,
მე ქედს ვუსრი წიგნს
გლეზნის და მეზრისას — —
უმეირუსეს
ბოეზიას სალსურს!..

ვართ პატრონი ჩეჩქად
ოქრო-ვერცხლის!
მე შეეუსარი ჯრედ
საეურჯლეს ხდაპრულს,
საოგრვნას ქვეკნად
მერეკ-მეცხრეს — —
სწორუბოკარ
ბოეზიას სალსურს!“
(1978).

ამ წიგნისათვის თითქოს მთელი ცხოვრება ემზადებოდა და სიკვდილის წინაც მასზე ფუხდა, შედეგრების პირველ წიგნს რომ წაუმძღვარა – „ვიდრე შედეგრებს წაიკითხავდეთო“. ასეთივე ბრწყინვალე წინასიტყვა დაწერა ამ მეორე ტომისთვისაც.

ჯერ კიდევ 1975 წელს წერდა ლექსად ვინმე „უცხოელ პოეტს“:

„ბიბუსსხაეთი ჩემს გლეზს
რომ შეხცქერ,
მწვემსს და ქვითხურეს,
შენ, უცხოელო, თუ მართლა
ლექსს წერ,
რად არ კითხულხარ,
რაგვარად მგვრენ, რაგვარად
ყლენენ
ერის ლექსები?!
აბა, ბატონო, რაგვარად
წერენ ჩვენი მწვემსები:“

მედეგრების მეორე ტომი სწორედ ამ ორწერტილის ილუსტრაცია არის, რომელმაც არა მარტო უცხოელებს, ბევრ ჩვენს თანამემამულესაც უნდა აუხილოს თვალი და დაანახოს ეს აუწონელი და აღურაცხეი საგანძური და გამოიწვიოს სიამაყე უცხოშიც და თვისშიც. პირველში ამ საგანძურის მთელი კაეობრიობისადმი კუთვნილების, მეორეში კი ამ საგანძურის შემოქმედთა მთამომავლად თავის გაცნობიერების გამო.

ისევე, როგორც შედეგრების პირველი წიგნი, სამწუხაროდ, მეორეც ყოველ ქართულ ოჯახში ვერ მოხვდება იმ უბრალო მიზეზით, რომ მისი ტირაჟი სულ რაღაც უთი ათასი ეგზემპლარია..., მაგრამ მით უფრო დიდი იქნება მისი ხელში ჩაგდებით და მით უმეტეს ახლობლისათვის ან ახლობლისაგან ამ წიგნის ჩუქებით გამოწვეული სიხარული.

P. S. **ერთი წელია, რაც მურმან ლებანიძის აღარავის შურს. იგი სიკვდილმა დაეეენა შურზე მაღლა. მართალია, მისი ჭირშრავალი ადამიანური ცხოვრებისა არც სიცოცხლეში შურდა ვინმეს, მაგრამ მისი პოეტური დიდება ბევრს უკარგავდა მოსვენებას. ახლა მისი მწერლური მიღწევებიც აღარ აღიქმება შურის საგნად და ოდესმე, მისმა გუშინდელმა მოშურნემაც რომ მოინდომოს ქართული პროფესიული პოეზიის შედეგრების საკუთარი ვერსიის გამოცემა, ის არ დაეშთხვევა შურმან ლებანიძისეულ ვერსიას თუნდაც მხოლოდ იმიგომ, რომ შედეგრების იმ ახალ გამოცემაში შურმან ლებანიძის ლექსებიც იქნება წარმოდგენილი.**

მიხეილ ძურდიანი,
რუსთაველის საზოგადოების პრემიანტი.

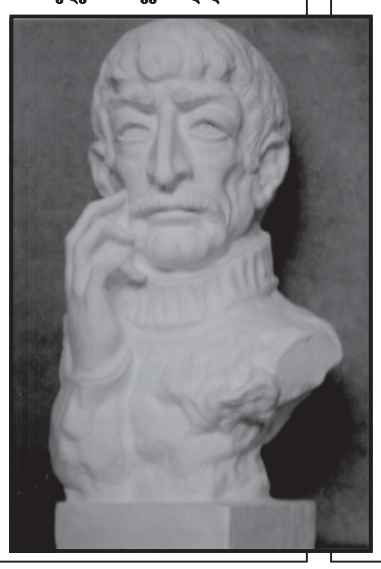

„გულის ფსკერზე დათბა“

სამოცდაათიან წლებში გამომცემლობა „მერანში“ ჩემი ნამუშევრები გამოვფინე. ვხედავ, მურმან ლებანიძე შემოდის. ერთ ნამუშევართან შეჩერდა და დიდხანს ინტერესით თვალიერა. მორიახლო შევჩერდი.

– ნაღდი პოეზიაა, – ჩაილაპარაკა. მიიხედ-მოიხედა და ავტორის ვინაობა იკითხა.

– მე ვახლავართ, ბაგონო მურმან...

მინაერი: ხომ თითქოს არაფერი – პოეგმა რამდენიმე სიტყვა უთხრა ახალგაზრდა მოქანდაკეს! მაგრამ როგორი სიტყვა! ამდენი წელი გავიდა და უშანგ ქადაგიშვილს ყველაფერი კარგად ახსოვს. ახსოვს ის სიხარულიც, დიდი შემოქმედის შეფასებამ რომ მოპნეგარა.

ახლა გულზე ხელი დავიდოთ და ვაღიაროთ: ბევრი გვყავს ისეთი ხელოვანი, ვისაც სხვისი წარმატება გულწრფელად უხარია?

იმ სიხარულმა ცოტა სხვანაირ მადლიერებაშიც იჩინა თავი: უშანგ ქადაგიშვილმა სისრულეში მოიყვანა დიდი ხნის ჩანაფიქრი – მურმანი გამოძაქანდაკა. 70 სანგიშეგრი სიმაღლის ბიუსტი გაოცებთ თავისი სინაგიფით. ისეთი გრძნობა გეუფლებათ, თითქოს ქანდაკებას კი არა, ცოცხალ პოეტს უყურო. ამ გრძნობას ძალზე ამპატურებს სახესთან მიგანილი ჩამოქნილი ხელის შეკვანი და მოელვარე, „ათასი ჭინკებით სავსე“ თვალები.

ახლა მოქანდაკე სპონსორს ეძებს, რომ ნამუშევარმა საბოლოო სახე მიიღოს. შესარჩევია მისი გამოფენის ადგილიც.

ვინ გამოეხმაურება ამ კეთილშობილ საქმეს?

ელგუჯა ლებანიძე.

სურათზე: უშანგ ქადაგიშვილის ახალი ნამუშევარი „მურმან ლებანიძე“.

დაუვიწყარი კვამხიეთი

საბანგებო დავალებით რაჭას ვეწვიეთ – მთის პრობლემებზე ტელეფილმი უნდა მოგვემზადებინა. ჯგუფში ვიყავით ვალერიან ჩეკურიშვილი, ოპერატორი პაატა ჭელიძე და მე. პირველად სოფელი მრავალძალი, ანუ მთისკალთა მოვინახულეთ. მამინ შემოხვევით შევიტყვეთ, რომ ბატონი მურმან ლებანიძე ოჯახთან ერთად მშობლიურ კვამხიეთში ისვენებდა.

– აუცილებლად უნდა ვნახოთ, – ბრძანა ვალერიანმა. გადაწყდა, რომ შემერმი წასვლამდე რამდენიმე საათით დიდ პოეტთან შევიელიდით.

აი, მანქანა ემოს ჭიმკართან გაჩერდა და პოეტის ვაეი – მაზა გამოგვეგება. ბატონი მურმანი და ვალერიანი ძმურად გადაეხვივნენ და ერმანეთი გადაკოცეს.

– ეს ჩვენი ახალბედა, ნიჭიერი ჟურნალისტია, – გააცნო ჩემი თავი. მე მოკრძალებით გავუწოდე ხელი. დიბადობა უეცრად სადღაც გაქრა, რადგან ჩემს წინ იდგა დიდი პოეტი, მაგრამ საოცრად სათნო ადამიანი, რომლის მოძღიმარი თვალებიდან სითბო და სიკეთე იღვრებოდა.

– სადაური ბრძანდებით? – მკითხა.

– გვარიდან გამომდინარე, წარმომობა ფშაური აქვს, ამიგომაც არის კარგი გოგო, – ღიმილით უპასუხა ვალერიანმა.

დავსხედით. ჩვენი ჩანაფიქრი გავაცანით, ჩაიცინა და... უარი გვითხრა. მაინც გადასძალა სტუმარ-მასპინძლობის მადლმა და... ინტერვიუ შედგა.

მუშაობა დავასრულეთ და გამოსამშვიდობებლად მოვეშმადეთ.

– როგორ, ისე გაგიშვებთ, რომ ერთი ჭიქით მაინც არ დავილოცოთ? – შეიცხადა მასპინძელმა. ქალბაგონ ლენას გკბილეულის მშვენიერი სუფრა გაეწყო. ბაგონმა მურმანმა „ხვანჭკარა“ მოიგანა და რამდენიმე სადღეგრძელოც შემოგვთავაზა.

სამახსოვრო სურათის გადასაღებად ოპერატორმა ფოტოაპარაგი რომ მომართა და დიღლაკს თითი დაჯაჭირა, აღმოჩინა, რომ ეს ფირის ბოლო კადრი იყო...

თუმცა, მამინ რა ვიცოდი, რომ ეს სურათი ხუთიოდე წლის მერე განსაკუთრებით ძვირფასი გახდებოდა... ამ პაგარა მოგონებით ორი უძვირფასესი ადამიანის გახსენება მომიწევდა. ვალერიან ჩეკურიშვილი ხომ ბაგონ მურმანზე ორიოდე კვირით აღრე დაემშვიდობა სამზეოს...

ერთ დღეს ტელევიზიის მეოთხე სართულზე, დერეფანში, ბაგონი მურმანი მემხვდა. მოულოდნელობისაგან დავიბენი. დამინახა თუ არა, გამიცინა, გადამეხვია და გადამკოცნა. დერეფანში გამვლელები გვიყურებდნენ და ვგრძნობდი, როგორ შურდათ ჩემი...

იმ დღეს ძალიან ბედნიერი ვიყავი. მამინ ბაგონი მურმანიც ჯერ კიდევ ბედნიერი მამა იყო...

ამ შეხვედრებმა ჩემმე წარუმლელი შთაბეჭდილებები მოახდინა – თითქოს გამომცვალეს, სხვანაირი გავხდი! მანამდე ხომ მიყვარდა და მიყვარდა ამ შესანიშნავი პოეტის შემოქმედება, იმის მერე ჩემი ცხოვრების მუდმივ თანამგზავრად იქცა.

ამ ნათელ გრძნობას და სიყვარულს ჩემმი ვედარაფერი წამლის...

დარეჯან ფხოველიშვილი,
საქგელერადიოკომიგეგის რედაქტორი.

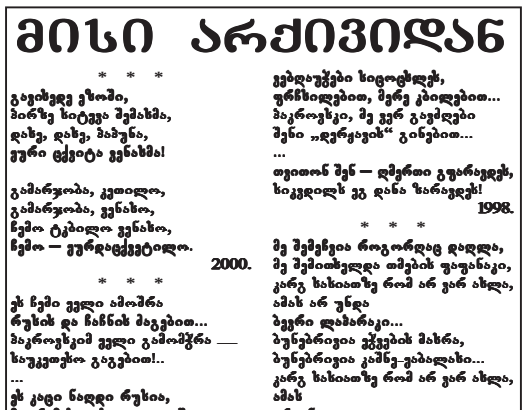

მისი არქივიდან

* * *

გაეისვდე ვნოში,
ბინზე სიტეკვა შეპახმა,
დახე, დახე, მაპუნა,
ეფრი ცქვიტა ვენახმა!

გამარჯობა, კეთილო,
გამარჯობა, ვენახო,
ნემო ტკბილო ვენახო,
ნემო — ეფრდაცქვიტილო.

2000.

* * *

ეს ჩემი ეკლი ამოშრა
რუსის და ნაწნის მაგვიდი...
მაგროვსკეთ ეკლი გამოშეკრა — —
ხაუკეთესო გაგვიდი!..
...
ეს კიდი ნადდი რუსია,
მაგრამ ხელსა და გულშია,
ოთხეკერ გამეკრა და შემკერა,
ეკლს რომ მეკრის, გადეკრულშია...
ეკვდაუკვები სიიოტლეკ,
ფრნსილეკნთ, მეკე კიდლებით...
მაკროვსკი „ბალეკარა“, მე ეკრ გაკვდები
შენი „დეკრეკის“ გინებით...
...
თეითონ შენ — ლმერთი გუარაეკენ,
ხიკედლს ეგ დანა ზარაეკენ!

1998.

* * *

მე შემეწია როგორდაც დიდლა,
მე შემოსხეკდა თმების ფეფანაკი,
კარგ ხასიათზე რომ არ ეარ ახლა,
ამას არ უნდა
ბეკრი დაბარაკი...
ბუნებრივია ეკეკეის მახრა,
ბუნებრივია კიშნე-ეიბალახი...
კარგ ხასიათზე რომ არ ეარ ახლა,
ამას
არ უნდა
ბეკრი დაბარაკი!

2001.

საკვადრისი სიყვარული ვერ მოგაგეთ...

რომ მითხრეს, ორიოდე სიტყვა მეთქვა შენზე, ჩემო მურმან, დავდუმდი, ხმა არ ამომიღია.

ან რა უნდა მეთქვა, რომელი ერთი, ჩემო უფროსო ძმაო და მეგობარო!

რაჭაში, ონში, დიდებული სუფრა შენი თამადობით, მე და მურასთან მეხვევდრის მერე. მასპინძლობა – დიდებული, შენ – სწორუპოვარი. სიმღერაზე არას ვამბობ, შალვა ჯაფარიძის თამადობით.

„ქვედრულა მოდიდებულაო“ – მართლაც რომ, მოდიდებული ქართული ლხინი იყო!

ახლა ნაკეთში, ქაფიანიძის ეზოში დამის ნადიმი, მამლის მესამე ყივილამდე.

რა ლხინი იყო, ნამდვილი ქართული! სიმონ სხირგლაძეს რომ მეეფეურებოდა, მენსა და ჩემს უსაყვარლეს ბაგონს.

ბოლოს ჩემთან, ზემო ბარში.

შალვა ჯაფარიძის ბიჭებისა და სვანი სტუმრების ჯოკიკა ონიანის თავკაცობით ლხინი დილამდე.

რა გვეგონა მამინ, თუ ბედის ჩარხი ასე უკუღმა დაგრიალდებოდა. მარტო ჩვენი არა. ქვეყნისა.

ჩვენი თავი, როგორც იგყვიან ჯანდაბას, ქვეყანას არ მოსვლოდა ეს!

რა უნდა ქნა კაცმა. ვითომ ბედისწერას უნდა დაბრალდეს ყოველი?

მენ კარგად მოგეხსენებოდა ქართველი კაცის ნათქვამი „რეგვენი საქმეს წაახდენს, ფათერაკს დააბრალებსაო“, ჯერ როდისა გაქვს ნათქვამი, „აფხაზეთშე ამ კაცს თვალი უჭირავსო“. რაა მერე? სად იყო გამგონი. ან მამინ, ან ახლა.

ჟრუანგელი მივლის, ჩემ საღამოზე მენი გამობრძანება და სიტყვა რომ მახსენდება...

როგორ ვემზადებოდი, გემუქრებოდი, დამაცადე, გადაგიხდი სამაგიეროს 80-ის აღსანიშნავ საიუბილეო საღამოზე-მეთქი. მაგრამ, დაგვცალდა რო?

უმენოდ მოგვიწია მენი 80 წლისთავის აღსანიშნავ საღამოზე ქობულეთში გამგზავრება.

აქედან ცოტანი ვიყავით. მენი მეუღლე და უპირველესი მეგობარი ქალბაგონი ელენე, მენეფურად ლენ-ს რომ უძახდი.

მენი ვაჟკაცი ზაზა შვილებით.

მენი ელგუჯა ლებანიძე.

მენი თემურ წიკლაური.

და უახლოესი ქალბაგონები.

რა სიყვარული იყო, რა დიდებულად ორგანიზებული საღამო! მე რომ გამიკვირდება, მენი იმდენი ლექსი იქნა წაკითხული სცენიდან. ეგდაგოგები ერთმანეთს გოლს არ უდებდნენ, ახლა მოსწავლები, ახლა აკაკი წერეთლის სახელობის გიმნაზიის დირექტორი ქალბაგონი ნარგიზი!

თვალცრემლიანი ვისხედით უშენოდ, გადავსებულ დარბაზში. ვუყურებდით და ვუსმენდით ლექსისა და სიყვარულის ამ დღესასწაულს.

მენი ლექსისა და მენი კაცობის დღესასწაულს.

„თუ ვერ ვიფიერებთ, ვერ მევიფიერებთ კარგი მვილები რად გვებადებაო“, – დიდ ვაჟას უბრძანებია.

მართლაც და, რად გვებადება...

მენი საკადრისი სიყვარული ვერ გავიღეთ, ვერ მოგაგეთ.

ბე, ბოეზიავ, მარად
ცის კიბეებით მზვდელო!
ვინთოს — წარიალო ქარად!
ვინთოს — კრწანისის ველო!

მენთვის კრწანისის ველი გამოდგა...

თენგიზ არჩვაძე.
13 აგვისტო, 2003.

ბევნიერი იქნება თვითონ პოეტიც...

ძალიან ძნელია, ილიას, აკაკისა და გალაკტიონის ქვეყანაში, სამშობლოზე დაწერილი ლექსი შედევრად აღიარონ. ეს არ მოხდება, თუ მრავალგზის თქმულს, განსხვავებულად, „მხოლოდ შენი ხმით“, „შენს რიგმში“ არ იგყვი.

მურმან ლებანიძემ სწორედ ასე თქვა „უფლისციხესთან...“

და დღეს არავინ კამათობს იმაზე, რომ ეს ლექსი პაგრიოტული ლირიკის შედევრია. და თუ მაინც გამოჩნდებიან „ყველაფრის დამწუნებელნი“, რომლებიც სამშობლოსათვის საყვარულის გამჭვირვალედ ახსნას პოეტურ ლოზუნგად გამოაცხადებენ და იდუმალს, ღვთაებრივს მოისაკლისებენენ, ნუ შევეცუნდებით, მურმან ლებანიძეს ისეთი შედევრებიც აქვს, ყველაფერს ერთად რომ მოიცავენ. მაგალითად, ასეთი:

ვისი ქარაფზე ხტის,
ბუნს არ აიფრენთ, ქვდებო!
კლკანსით, ბონტის ბინს
ბინს ნაკიდულხართ, ხვდებო!
მე რომ ხიკედილი მეწირს,
ხომ შენგნით ნემო ედემო?!
ამბავს წაუდგეთ ვის,
თქვენ, ფრინველებო ღვთის — —
წითელფუფუნა მტრედებო?!

მურმან ლებანიძეს უხვად აქვს „წმინდა ლირიკის“ შედევრებიც, რითაც, ასევე, ბარათის ჰგავს, საკუთარი თავის გარდა.

* * *

... სულისშემძვრელად იგრძნობა ჩვენი სამშობლოს უკიდურესი გასაჭირი: ერმა, რომელსაც ასეთი პოეტი მოუკვდება, მთელი ქვეყნიერების გასაგონად უნდა ამოიოხროს. ეტყობა, ჩვენ ამის თავიც არა გვაქვს.

მაგრამ იმედი უნდა ვიქნიოთ, რომ ჩვენს სამშობლოშიც გამოიღარებს.

უთუოდ ამ რწმენით დაწერა (ჯერ კიდევ 1973 წელს) მურმან ლებანიძემ ასეთი ეპიგაფია: „ბერგგები პაპად, პაპის პაპად გერგგები, ალბათ, ვარ დამეში და ასი წელი გაიარეს სწრაფად, არა-თუ ხორცი, ძვალიც ჩემი როცა დამიწდეს, კაგკასიონის მწერალები როცა აკვერცხდეს, „თენდება, პაპაკ!“ – ბამომმახო, არ დაგავიწყდეს!“

რა ბედნიერი იქნება ის, ვინც პოეტს ამ თხოვნას შეასრულებს.

რა ბედნიერი იქნება, მაშინ, თვითონ პოეტიც!

იოსებ ჟუმბურიძე.

უღრმესი მადლობა არსებობისა და უკვდავებისათვის!

ჩვენთვის განსაკუთრებულად ძვირფასი მურმანი ყველა თავისი საწყო თვისებებით: დიდი მამულიშვილობით, დიდი პოეზიით, ზნესრული დიდკაცობით, კეთილშობილებისა და კაცთმოყვარეობის დიდი ნიჭით, მარადისობის უძვირფასესი სტუმარი გახდა... არადა, დღეს განსაკუთრებით გეჭირდება და გვაკლია მისი მართალი, მოვლენების სწორი შეფასებელი ხმა, მისი განმარტებანი, რომელთაც საზოგადოებაც, ჩვენც, მისი მეგობრები, კეთილ ბერნიდან ვიყავით მიჩვეულნი და დღესაც ველოდებით, როგორც იმედსა და ნუგეშს. ამიგომაც მან თავისი სიყვარულისა და მეგობრობის ნიჭიერება ორ ნაწილად გაჰყო: ერთი ნაწილი თან წარიტანა, მეორე კი, ვინც ჯერჯერობით აქა ვართ, იმათ დაგვიტოვა.

მურმანი თავისი მაღალი სულით გმირი იყო ყველგან: სკოლაში, ომებში, შრომაში, ავადმყოფობის დაძლევასა და უკუგდებაში, სიკვდილთან მერკინებაში. ჩვენთვის იშრუნა და გაგვისწრო, რათა იქ დაგვხვდეს და დაგვმოძღვროს. ამით მან ახალ სამყაროში გადასვლის შიში მოგვისსნა და თითოეულ ჩვენგანს ათქმევინა, რომ იმ სამყაროშიც სიხარული გველის, რადგან ვიცით, რომ მურმანი იქ დაგვხვდება და მასთან ერთად ვიქნებით, რამდენ ხანსაც ვისურვებთ, რასაც აქ ვერა და ვერ ვახერხებდით.

მურმანი სკოლამიეე იმსახურებდა უფროსი აღამიანების პაგივისცემას. ჩვენ, მისი თანაგოლები, მოწმე ვიყავით იმისა, რომ მასწავლებელს, სიყვარულთან ერთად, მოსწავლის რიდი ჰქონდა, რადგან ის ამას იმსახურებდა. ამიგომაც გვწამს: თუ მურმანი დღეს აქ გვეყოლებოდა, ვერ იბოგინებდა ის ავსიგყვაობა, რომელსაც ვისმენთ, ის უკადრისი ქმედებანი, რომელთაც ვხედავთ დამსახურებული ადამიანების მიმართ, რაც დიდსა და პაგარას სულსა და გონებას უმღვრევს.

მურმანის შემოქმედებამი ისეთი დიდი მასშტაბებით არის მოცემული და ახსნილი მამულიშვილობის ცნება, საქართველოსადმი ერთგულების ცნება, მრუნვა და გარჯა საქართველოს აღმშენებლობისათვის, რომ წასაკითხადაც, სამეპიროდაც, დასაფიქრებლადაც და საგაზრეოდაც ყველა დროში მოიხმარს მომავალი თაობები.

უღრმესი და უაღრესი მადლობა, ძვირფასო მურმან, შენს წინაპრებს, შენი ამ ქვეყნად მოვლინებისთვის, ქალბაგონ ელიკოს, მაზას და ფიქრიას მურმან ლებანიძის სრულად შეცნობისათვის, პაგივისცემისა და მოვლა-პაგრონობისათვის. მენ კი, ჩვენო ძვირფასზე ძვირფასო მეგობარო, უღრმესი და უაღრესი მადლობა არსებობისა და უკვდავებისათვის.

თამაგ დეკანოსიძე,
ბაკალეიკოსი.

ზამოიწერეთ, იყიდეთ, იკითხეთ ზაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“!

მოგზაურის კვერთხი

თემიდან თემაზე...

პარტია, როცა ენა იცი. ტაქსის მძღოლსაც გამოელაპარაკები და უმალვლეს თანამდებობის პირსაც, სხვის დაუბმარებლად... გაუმიარეს ფიქრს... უფრო მეტს შეიტყობ ქვეყნის, ქალაქის, ადამიანების შესახებ... ენის ცოდნა, განათლება კარგი რამ არის, ფიზიკური წონა არა აქვს და ვერცერთი მებაღე და მესაზღვერე ვერავითარი ჩხრეკის შედეგად ვერ შეაფასებს იმ სიმდიდრეს, რასაც თან დაიტარებ, რაც არ უნდა მკაცრი და ტექნიკურად სრულყოფილი იყოს ეს შემოწმება. მით უმეტეს, ბოლოდროინდელ ამერიკაში მიმავალთ. აქვე მსურს აღვნიშნო, რომ ყოველივეს ისე დელიკატურად აგარებენ, რომ ერთი წამითაც არ გრძნობ თავს შეურაცხყოფილად. სხვათა შორის, ნიუ-იორკიდან უკან ჩვენს კონტინენტზე რომ ებრუნდებოდით, ჩანთაში, რომელიც სალონში თან მიმქონდა, „აღმომიჩინეს“ ბლაგვბოლოიანი პლასტმასჩამოცმული მაკრატელი. ქალბატონმა მებაჟემ, როცა ნახა ეს „ნივთი“, მერე შეხედა ჩემს კრავივით სახეს, გამიღიმა, ბოღიში მოიხადა და მანიშნა – შეგიძლიათ დახუროთ ჩანთა და მიბრძანდეთო. ვინაიდან სხვა ბარგი ჩაბარებული მქონდა და კიდევ ერთი კონტროლი მელოდა პარიზში, იმ იმედით, რომ ნიუ-იორკში არ ჩამომართვეს, მაკრატელი თბილისშიც ჩამომყვებოდა. მაგრამ პარიზში, მშვენიერ ქალბატონ-შემმოწმებელს არ გამოპპარვია „ცივი იარაღის“ არსებობა ჩემს ჩანთაში. ნინოს განმარტებამ, რომ მაკრატელი ნიუ-იორკში გვინახეს და გამოგვაგანეს, არ გაჯერა, ჩამოგვართვეს. არადა, ღმერთია მოწმე, თითქმის 7 საათი ვიფრინეთ ნიუ-იორკიდან პარიზამდე და მცდელობაც კი არ გვქონდა რაიმე სხვა დანიშნულებისამებრ გამოგვყენებინა იგი. რას იზამ, კანონი კანონია. ამაში არც ფრანგულ-ამერიკულ ოდნავ გაუარესებული ურთიერთობების გავლენასაც ვერ ვხედავ.

დავბრუნდით ამერიკაში და ერთი ჩემი მეგრობრის ნაამბობს მოგიყვებით. გაქსისგს უკითხავს ჩვენებურისთვის:

– ვინა ხართო?

ქართველები – უპასუხია. და მერე უფრო ვრცლად სურდა მოეთხრო საქართველოს შესახებ, მაგრამ გაქსისგს შეუწყვეტინებია.

– ვიცი, ვიცი, სგალინი, ბერია, ორჯონიკიძე...

გაკვირვებია.

– საიდან იცით, უკითხავს.

– მე წიგნებს ვკითხულობ, მთელი ამერიკა მხოლოდ ტელევიზორს უყურებსო.

ეს კი აბსოლუტური სიმართლეა, ამერიკაში 1500-ზე მეტი ტელეარხია, აქედან 400-ზე მეტი საშოგადოებრივი, 11000-მდე რადიოარხი, აქედან 2000-მდე საშოგადოებრივი, ოჯახებში და ოფისებში დაახლოებით 95 მილიონი ტელევიზორი დგას, ხოლო არსებული 576 მილიონი რადიომიმღებიდან 209 მილიონი ავტომობილებშია ჩამონტაჟებული. საშუალოდ ამერიკელი ტელევიზორს 7 საათსა და 05 წუთს უყურებს, ორსაათნახევარს კი რადიოს უსმენს.

ასე რომ, ამერიკაში ინფორმაციას ვერსად გაექცევი. ამერიკული ტელევიზია და რადიო – ეს არის ქარხანა, რომელიც მსმენელებს და მაყურებლებს უშვებს. თუ გავითვალისწინებთ იმასაც, რომ კომერციული არხები მხოლოდ სარეკლამო შემოსავლებით ცხოვრობენ და თან კარგად ცხოვრობენ, საქმე გვაქვს უმძლავრესი ტელერადიოინფორმაციული მქონე ქვეყანასთან, სადაც შეიძლება ბევრი ისეთი ნახო, გიიგო, რაც ძალზე წაადგება ჩვენს საქმიანობას. ჩვენ კი ამჟამად ტელევიზიისა და რადიოს მეორე სახეობა – საშოგადოებრივი, ანუ „პაბლიკ“ მედია გვაინტერესებს და ამერიკაში ჩასვლის მთავარი მიზანიც მათი დანიშნულების და საქმიანობის გაცნობაა. იგი უფრო ახლოა ჩვენს ტრადიციულ მაუწყებლობასთან. ამაზე ქვემოთ.

ისე, ისევ იმ გაქსისგზე ვფიქრობ, რაღა ისეთი წიგნი წაუკითხავს საქართველოზე, ის ქართველები დამახსოვრებია, რომლებიც არცთუ დიდ სახელს გვძენს?

საზოგადოებრივი...

რადიო: ახლა გესმის...

ტელევიზია: საღამოს უყურე...

პრესა: დილას კითხულობ...

ეს ფორმულა თითქოს თანდათან მკრთალდება, რადგან ტექნიკურად უკვე პრობლემა აღარ არის რადიოსა და ტელევიზიის დასწრების ეფექტის გამიჯვნა.

საქმე სულ სხვა ვითარებაშია:

ამერიკელთა უმრავლესობა დილით რადიოთი იღვიძებს, რადგან სამუშაო დღე დილის 6 საათიდან იწყება, პიკი რადიოს მოსმენისა – 6-დან 10 საათამდეა. მოსახლეობის 30 პროცენტი ამ დროს უსმენს, ხოლო 7-დან 8-მდე მათი რიცხვი 50 პროცენტს აღწევს. ამერიკაში 600 მილიონამდე ავტომობილია, რომელთა უმრავლესობას, რადიომიმღები აქვს. შედარებით ნაკლები, მაგრამ მაინც მაღალი მაჩვენებელია დღის მონაკვეთი 16-დან 19 საათამდე. 22-დან 28 პროცენტამდე, ამ დროს საშოგადოებრივი რადიო-ტელევიზიის მომავალზე. პროგნოზები არ მართლდება.

ჩვენს შეკითხვაზე, გაუმჯობესდა თუ არა ბოლო წლებში საშოგადოებრივ ტელერადიოში ვითარება, APTS-ის პრეზიდენტმა, ბ-ნმა ჯონ ლავსონმა გვიპასუხა, რომ სახელმწიფოს მხრიდან ყურადღება, რა თქმა უნდა, მეტია. რაც მთავარია, ბევრს ესმის, რომ ასეთი გიპის მაუწყებლობა საჭიროა.

კიდევ ერთი კითხვა დავუსვეთ ბ-ნ ლავსონს:

– ბოლო ხუთი წლის მანძილზე გაიზარდა თუ არა მსმენელთა და მაყურებელთა ინტერესი საშოგადოებრივი რადიო-ტელევიზიისადმი?

პასუხი ლაკონური იყო:

– პირიქით შემცირდაო.

საშოგადოებრივი ტელერადიოსადმი ჩვენი ინტერესი გამოწვეულია იმით, რომ საქართველოს ტელევიზიას და რადიოს უახლოეს პერიოდში მოუწევს ასეთი გიპის მაუწყებლობად გარდაქმნა და, რა თქმა უნდა, ისეთი ქვეყნის გამოცდილება, როგორიც აშშ, ძალზე მნიშვნელოვანია. სხვათა შორის, ნიუ-იორკის მე-13 არხის პრეზიდენტს უილიამ ბეიკერს საშოგადოებრივი მაუწყებლობის ინგლისური, ანუ ბი-ბი-სის მოდელი მიაჩნია უფრო წარმატებულად, ამ მოდელს ეყრდნობა ჩვენი კანონმდებლობა.

ოთარ შაორშაძე, ნინო შუალაძე და ვასტანგ ნანიტაშვილი პარლამში.

ქალბატონ-მეგობარი ბრუნდებაო.

ტელევიზიაში ასეთი დრო 19-დან 24 საათამდეა, ამ დროს ამერიკელთა 95 პროცენტი უყურებს ეკრანს. როგორც მოგახსენეთ, ამერიკელებს ყველაფერი გათვალილი და შესწავლილი აქვთ და მაუწყებლობის პროგრამირებაც ამ პრინციპებით აქვთ აგებული.

თუ კომერციული რადიოსა და ტელევიზიის ფინანსური საქმეები უმეტესწილად ძალზე წარმატებულად მიდის, გაცილებით რთულადაა საშოგადოებრივი მაუწყებლობის საქმიანობა.

ამბობენ, ამერიკელები ისევე ამაყობენ რეკლამით, როგორც ინგლისელები – შექსპირითო. ამერიკელი ისეა მიჩვეული რეკლამას, რომ ასანსოსაც კი არ იყიდის მის გარეშე. კომერციული პროგრამებიც ისეა აგებული, რომ რაც შეიძლება მეგი მაყურებელი მიიზიდოს – ინფორმაცია, კინოფილმი, ამინდი, სპორტული სანახაობა, გასართობი გადაცემები, თამაშები, ვიქტორინები.

საშოგადოებრივ რადიოს და ტელევიზიას სულ სხვა დატვირთვა აქვს. იგი თემატურად გაცილებით მრავალფეროვანია. იგი ნაკლებპოპულარული, მაგრამ საშოგადოებისათვის აუცილებელი თემებით გაჯერებულ პროგრამებს გულისხმობს. მხატვრული პროგრამები, სამეცნიერო-პოპულარული, საბავშვო საგანმანათლებლო-შემეცნებითი და ა. შ.

მოგეხსენებათ, მასიურად მათზე დიდი მოთხოვნა მთელ მსოფლიოში არ არის. სულ სხვა მაუწყებლობის ასეთი ფორმის დაფინანსების პრინციპით. როგორც საშოგადოებრივი ტელევიზიების მაუწყებელთა ასოციაციაში (APTS) განგვიმარტეს, დაფინანსების რამდენიმე წყარო არსებობს, მათ შორის, სახელმწიფო (14 პროცენტი), რომელიც ამ ასოციაციის მეშვეობით ნაწილდება, შტატის ან მუნიციპალური (24 პროცენტი) ფონდები, კერძო შემოწირულობანი და ბიზნესი. აქ ბიზნესის წარმომადგენლებისთვის საკანონმდებლო შეღავათები არსებობს.

8 წლის წინათ, 1995 წელს ჯორჯიას სახელმწიფო უნივერსიტეტში, როცა ამერიკული ელექტრონული მედიის ლექციებს ვისმენდი (სტატისტიკური მონაცემებიც, რომელიც ზემოთ შემოგთავაზებთ იმდროინდელია, თუმცა არა მგონია იგი მნიშვნელოვნად შეცვლილიყოს), იქაური პროფესურა საკმაოდ პესიმისტურ პროგნოზს აკეთებდა პროექტიც. მასზე სხვა დროს და და ღრმადჩახედულად ჩემი კოლეგები ისაუბრებენ, მე კი ბატონ ჯონ ლავსონთან შეხვედრას მსურს დავუბრუნდე.

ოთარ შაორშაძე ეკითხება:

– რით ახსნით, რომ ამერიკული პროდუქცია, რომელიც ჩვენს ეკრანზე ხედება, ბევრ შემთხვევაში მნიშვნელობას მოკლებულია, ხშირად ძალადობა, სექსი, სხვა სიმახინჯენი.

ბატონი ლავსონი, დაეთანხმა, რომ ეს სამწუხარო ფაქტია, ბოღიში მოიხადა ამის გამო და გვითხრა.

– ყველა მასალა თქვენს ხელშია. გადაეცით ის, რაც ღირებულია და მისაღებია თქვენი საზოგადოებისათვის.

მართალია, ამერიკაში, ალბათ, სიბრიყვე იქნება დილიდან საღამომდე იჯდე და ტელევიზორს უყურებდე ან რადიოს უსმენდე (ისე უფრო მეტს უსმენენ მანქანებში), მაგრამ გარკვეულ დროს მაინც უსმენ და უყურებ და, მართალი გითხრათ, სექსი და ძალადობა ნაკლებად ვნახე. სექსი ეკრანზე თითქმის გამქრალია, ამისათვის სპეციალური საკაბელო არხები არსებობს, გადიახდე და უყურე, რამდენიც გინდა.

ბევრი იკითხავს, თუ მაყურებლთა და მსმენელთა ნაკლები რაოდენობა ჰყავს საშოგადოებრივ მაუწყებლობას, რაღა საჭიროა იგი. პასუხი მარტივია: არ შეიძლება ადამიანები დაგოვო იმ ფასეულობების გარეშე, რომელიც კაცობრიობამ შექმნა, უფრო მეტიც, ჩვენში საშოგადოებრივი რადიოს და ტელევიზიის მიზანი პოლიტიკური ზეწოლისგან გათავისუფლებას ნიშნავს. ამერიკელებს ამ გიპის მაუწყებლობა იმიგომ სჭირდება, რომ რაც შეიძლება მეტი შემეცნებითი და საგანმანათლებლო პროგრამები გადასცენ, რადგან წიგნისა და ცოდნისკენ მისწრაფება, საერთო კულტურის ამაღლება დღეს პრობლემაა და არა მხოლოდ ამერიკელებისათვის. ნებართვის მეგი ზეგაგმი, ქალაქ ლინკოლნში, ერთ-ერთ ლოკალურ სატელევიზიო სადგურში ასეთი რამ გვითხრეს (ლინკოლნი საუნივერსიტეტო ქალაქია): ღამის 12 საათიდან დილის 6-მდე ჩვენ გადავცემთ გაკვეთილებს და ლექციებს სხვადასხვა საგანში. მათ იწერენ და დილით ნახულობენ, სწავლობენ.

ვასტანგ ნანიტაშვილი.

(დასასრული იქნება).

ბაბრაჟელება. დასაწყისი იხ. „სრ“ № 216-217.

„ჯეტიკი ეხი ბლოკილ“

• ზესახელმწიფოს ახალი ელექტროქსელი სჭირდება
• საკნის გისოსებიდან დანახული სამყარო
• ისრაელი გარკვეული პირობების შესრულებას მოითხოვს

აშშ და კანადა ენერგოკრიზისის წარმოქმნის მიზეზებს ეძებენ

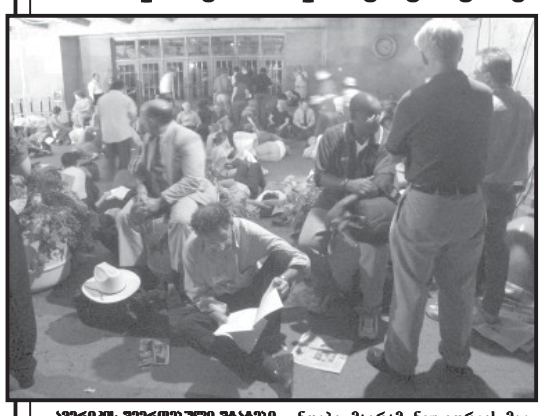

ამერიკის შეერთებული შტატები და კანადა ქმნიან ერთობლივ კომისიას ჩრდილოეთ-აღმოსავლეთ სანაპიროზე ენერგოსისტემაში წარმოქმნილი კრიზისის მიზეზების გამოკვლევისათვის.

ამგვარად ელექტროენერგიის თანდათანობით აწვდიან ამერიკისა და კანადის უდიდეს ქალაქებს, თუმცა ხელისუფლება აცხადებს, რომ ორშაბათამდე ვითარების მთლიანად მოწესრიგება, ალბათ, ვერ მოხერხდება.

როგორც პარასკევს საღამოს განაცხადა ნიუ-იორკის მერმა მაიკლ ბლუმბერგმა, ელექტროენერგიით უმრწველყოფილია ქალაქის მომხმარებელთა 85 პროცენტი. უკვე პარასკევს საღამოსათვის კვლავ გაჩახჩახებული იყო გაიმს-სკვერზე სახელგანთქმული პანორები. მაგრამ, ნიუ-იორკის მეტრო კვლავ უმოქმედოდა და ათასობით ადამიანი მედიმედ მეორე საღამოა ვერ ახერხებს სახლებამდე მიღწევას.

კანადის ქალაქების ტორონტოსა და ოტავის საქალაქო ქსელებში განახლდა ელექტროენერგიის მიწოდება. ქალაქებში გამოცხადებულია საგანგებო მდგომარეობა, დაწურულია დაწესებულებებისა და სავაჭრო-საწარმოთა უმრავლესობა. კანადის აღმოსავლეთ ნაწილში გართულებულია ავროპორტების მუშაობა, რომლებიც მთლიანად პარალიზებული არიან სადასპეჭერო სისტემათა გაჩერების გამო.

ამერიკის შეერთებული შტატების ჩრდილო-აღმოსავლეთში საავიაციო ტვერთმიდევის ძალზე აძნელებს უამრავი გადადებული ფენომენების გარეშე მოქმედებდა. ნიუ-იორკის ბირჟები ჩვეულებრივი რეჟიმით მუშაობდნენ, თუმცა საჯარო ვაჭრობა დიდი აქციონერებით არ გამოირჩეოდა: მრავალმა გრეიდერმა, უბრალოდ, ვერ შესძლო სამსახურებში მისვლა.

უნდა აღინიშნოს, რომ ამ მასშტაბურ ენერგეტიკულ კრიზისს, თითქმის არ გამოუწვევია რაიმე საგანგაშო შედეგები. ელექტროენერგიის გამოთიშვის შედეგად დაღუპულად ითვლება სამი კაცი, ერთი – ნიუ-იორკში და ორი – ოტავაში. კანადის დედაქალაქსა და ქვეყნის უდიდეს ქალაქ ტორონტოში აღინიშნა მაროდიორობის შემთხვევები.

სპეციალისტები ცდილობენ გაარკვიონ, თუ კერძოდ, რა გახდა ელექტროენერგიის მიწოდებაში ასეთი უდიდესი ავარიის მიზეზი. ორმხრივ კომისიას ხელმძღვანელობენ ამერიკის შეერთებული შტატების ენერგეტიკის მინისტრი სპენსერ აბრაჰამი და კანადის ბუნებრივი რესურსების მინისტრი ჰერბ დალივალი.

კანადა და ამერიკის შეერთებული შტატები ერთობლივად სარგებლობენ რეგიონალური ქსელებით, და პირველ ეტაპზე, ორივე მხარის სახელმწიფო მოხელეები მომხდარ ამბავს ერთმანეთს აბრალებდნენ: ნიუ-იორკის მერმა ბლუმბერგმა თქვა, რომ ქალაქში ქსელების გადატვირთვის მიზეზი გახდა კანადაში ენერგიაზე უჩვეულოდ დიდი მოთხოვნილება, რის პასუხადაც კანადის წარმომადგენლებმა განაცხადეს, რომ ავარიული გამორთვა გამოიწვია ნიუ-იორკის მახლობლად ერთ-ერთ ელექტროსადგურში გაჩენილმა ხანძარმა. კიდევ ერთი თეორიის თანახმად, ავარიის „ეპიცენტრი“, სავარაუდოდ, მიჩიგანის შტატის აღმოსავლეთ ნაწილში უნდა ვეძებოთ.

ახლა ექსპერტები აღნიშნავენ, რომ ავარიის მიზეზებს მხოლოდ რამდენიმე დღის შემდეგ გაარკვევენ.

ამერიკის პრეზიდენტმა ჯორჯ ბუშმა, პარასკევს, ამ პრობლემაზე საუბრისას, განაცხადა, რომ მომხდარმა მოვლენებმა „უნდა გამოაღვიძოს ამერიკელი ერი“. გარდა ამისა, პრეზიდენტმა ხაზგასმით აღნიშნა, რომ მოდერნიზაციას საჭიროებს მოძველებული ელექტროსისტემა. ბედის ირონიით, ბუშმა ეს განაცხადა კალიფორნიაში, რომელიც სულ რამდენიმე წლის წინათ მოიცვა ელექტროენერგიის მარაოსებრივ გამორთვების კალდამ. თუმცა მაშინ ელექტროენერგიის დეფიციტს განმარტავდნენ არა ენერგეტიკული, არამედ ეკონომიკური პრობლემებით.

ამერიკის შეერთებულმა შტატების ყოფილმა ენერგეტიკის მინისტრმა ბილ რიჩარდსონმა აღნიშნა, რომ ენერგოსადგურებში მოწყობილობათა უმრავლესობა ჯერ კიდევ 50-60-იანი წლებიდან მოქმედებს. „ჩვენ სუპერსახელმწიფო ვართ, მაგრამ გვაქვს მესამე სამყაროს დონის ენერგოსისტემა. სასწრაფოდ გვჭირდება ახალი ქსელი“, – თქვა რიჩარდსონმა, რომელიც ამჟამად ნიუ-ჰეფსიოს შტატის გუბერნატორია.

ელექტროენერგიის გამორთვის შედეგად დაბარალებული ნიუ-იორკის შტატის გუბერნატორმა ჯორჯ პატაკიმ კი მოითხოვა ოფიციალური გამოძიების განხორციელება და ბრალეულთა დასჯა. „ასეთი რამ როგორ შეიძლებოდა მომხდარიყო? – თქვა მან, – რას უნდა მივაწეროთ ის, რომ ენერგოქსელი მთლიანად პარალიზებული იყო სისტემური კრიზისის გამო? 60-იან წლებში ელექტროენერგიის მიწოდებაში მასობრივი შეფერხებების შემდეგ ხომ დაგვპირდნენ, რომ ასეთი რამ აღარ განმეორდებოდა,“ – ვერ მალავს აღშფოთებას ნიუ-იორკის შტატის გუბერნატორი.

პალესტინელები კონტროლს დაუწესებენ ოთხ ქალაქს

ისრაელი დათანხმდა, რომ პალესტინელთა კონტროლს დაუქვემდებაროს მდინარე იორდანის დასავლეთ ნაპირზე განლაგებული ოთხი ქალაქი.

გარდა ამისა, ისრაელის მთავრობამ პალესტინის ავტონომიის ლიდერს იასირ არაფატს დართონება ჩავიდეს ღამის სექტორში და მოინახულოს თავისი დის საფლავი, რომელიც მიმდინარე კვირის დამდეგს გარდაიცვალა და ქალაქ ღაზა-სიტში დაკრძალეს.

ამრიგად, ამ უკანასკნელი წელიწადნახევრის განმავლობაში, ეს პირველი შემთხვევა იქნება, როცა არაფატი დგომევეს რამალის რემიდენციას.

როგორც ვარაუდობენ, რამალიდან, თულქარმიდან, ქალკილიიდან და იერიქონიდან ისრაელის ჯარების გამოყვანის შესახებ მორიგებას მიაღწიეს პარასკევს, როცა გიიმართა ისრაელის თავდაცვის მინისტრის მაულ მოფაზისა და პალესტინის უმიმროების სამსახურის მეთაურის მოპამად დაპლანის შეხვედრა.

„ჩვენ დავთქვით, რომ ისრაელი ჯარებს უახლოესი ორი კვირის განმავლობაში გამოიყვანს პალესტინის ქალაქებიდან“, – თქვა დაპლანმა და დასძინა, რომ მოლაპარაკება „ძალზე კონსტრუქციული“ იყო.

ისრაელის წარმომადგენლებმა დაადასტურეს, რომ ჯარების გამოყვანა დაიწყება მომავალი კვირიდან, ამასთან, ებრაელი სამხედროები პალესტინის მხარეს პირველ ეტაპზე გადასცემენ ქალაქებს იერიქონსა და ქალკილიას.

თუმცა, ისრაელის მთავრობა აღნიშნავს, რომ კიდევ ორ ქალაქს პალესტინის მხარეს გადასცემენ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ იგი შეასრულებს რამდენიმე პირობას.

ისრაელის თავდაცვის სამინისტროს ოფიციალურმა წარმომადგენელმა შირლი ეფენმა, ამასთან დაკავშირებით, კერძოდ, აღნიშნა, რომ ჯარების გამოყვანა გაგრძელდა მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ „აღარ მოხდება ტერორისტული თავდასხმები ებრაელებზე; გარდა ამისა, პალესტინელებმა უნდა დაიწყონ ტერორისტული ინფრასტრუქტურის ლიკვიდაცია და შექმნან დამნაშავეთა ძებნის ეფექტიანი მექანიზმი“.

ამის სანაცვლოდ, ისრაელი თანახმაა შეამციროს პალესტინის ტერიტორიების საზღვრებზე საკონტროლო პუნქტების რაოდენობა და გაბარდოს იმ პალესტინელთა რიცხვი, რომლებსაც ისრაელში მუშაობის ნებას დართავენ.

პალესტინის წარმომადგენელმა ამასთან დაკავშირებით განაცხადა, რომ ისრაელის ჯარების გაყვანასთან დაკავშირებულ დაწერილებით დეტალებზე კიერისათვის დანიშნული მოლაპარაკების დროს იმჯელებენ.

ჯანიბაღი ვარსკვლავები

„Hubble“ კოსმოსურმა ობსერვატორიამ პირველად მოგვცა საშუალება გვენახა, თუ როგორ ნთქავს ერთი გალაქტიკა მეორეს.

ამერიკელმა ასტრონომებმა განაცხადეს, რომ გიგანტური გალაქტიკა დედამიწიდან 2 მილიარდი სინათლის წლის მანძილზე მდებარეობს. მეცნიერებმა მას თავეკომბალა უწოდეს.

ასტრონომები უკვე კარგა ხანია ვარაუდობენ, რომ დიდ გალაქტიკებს შეუძლიათ „გადაყლაპონ“ მედარებით მომცრო თანავარსკვლავედები, მაგრამ მხოლოდ ახლა აღასტურებს ამას არა მარტო ფოტოსურათები და „Hubble“ ობსერვატორია, არამედ პავაის კუნძულებიდან „Kech“ ტელესკოპის მეშვეობით განხორციელებული დაკვირვებაც.

ასტრონომებმა დაინახეს, თუ პატარა გალაქტიკის ცენტრიდან ვარსკვლავები როგორ მიექანებოდნენ უზარმაზარ თანავარსკვლავედში, ანუ უფრო დიდმა გალაქტიკამ „გადაყლაპა“ თავისი მომცრო თანამეგზავრი.

ასტრონომები ამტკიცებდნენ, რომ პატარა გალაქტიკას თავკომბალის გრავიტაციული ძალები „ნაწილ-ნაწილ დაგლეჯენ“.

„რამდენიმე მილიარდი წლის შემდეგ პატარა გალაქტიკა სრულიად გაქრება. მისგან მხოლოდ ნარჩენი კვალი თუ შემორჩება“, – თქვა ავსტრალიის Swinbume“ უნივერსიტეტის ასტრონომმა დენკან ფორბსმა.

პატიმართა ნამუშევრებს შორის ქალის პორტრეტები სჭარბობდა

ბორონტოში შეჯამეს ციხის ხელოვნების საერთაშორისო კონკურსის შედეგები. კონკურსის ორგანიზატორთა მოძებნა საკმაოდ რთული საქმე აღმოჩნდა. ასეთი დათვალიერება, მართალია, უკვე რიგით მეოთხე იყო, მაგრამ, მას განსაკუთრებული რეკლამა არ ჰქონია – და მართლაც, ალბათ, ბნელია კაცი აღფრთოვანდე მოძალადის ან მკვლელის მიერ დახატული ტილოებით ან დაწერილი ლექსებით...

კანონის დამრღვევი მოქალაქეების გამოსწორებასთან მეგ-ნაკლებად დაკავშირებულ სამსახურებში ბი-ბი-სის კორესპონდენტებს ურჩიეს მიემართათ ფედერალური ხელისუფლებისთვის, რადგან, სწორედ ამ ხელისუფლების წარმომადგენლებს გამოაქვთ დანიშნაშვეებისათვის ხანგრძლივი ვადით პატიმრობის განაჩენი, რაც მსჯავრდებულს შესაძლებლობას აძლევს ჩაუღრმავდეს საკუთარ შემოქმედებით კრიზერას.

როგორც გაირკვა, პატიმართა ამ შემოქმედებითი ახსარეოფისი კი ნიუ-იორკში მოქმედებს.

კონკურსში მონაწილეობისათვის შეარჩიეს როგორც ამჟამად საპრობელეებში მყოფი პირების, ისე ყოფილი პატიმრების ნამუშევრები. სურათების შერჩევის დროს მთავარი კრიტერიუმი იყო ავტორის ნიჭი და არა ის, თუ რისთვის ისხდა იგი სასჯელს – წერილმანი ხულიგნობა იქნებოდა ეს, თუ მხეცური მკვლელობა.

გამოფენას უწოდეს „ბულმოწყალება“. იქ თემატური შეზღუდვა არ ყოფილა, იყო მხოლოდ გარკვეული მოთხოვნება: ფანქრით შესრულებული ნამუშევრებისა და ფერწერული ტილოებისათვის დაწესებული იყო გარკვეული ზომები.

თვით მხატვრები გამოფენას არ ესწრებოდნენ – მათი ნამუშევრები ტორონტოში ჩამოიტანეს შესაბამისი სამინისტროების წარმომადგენლებმა. ნამუშევრებს აფასებდა სპეციალური, საკმაოდ კვალიფიციური ჟიური. დაწესებული იყო პრიზებიც: პირველი ადგილისათვის – 500 დოლარი, მეორე და მესამე ადგილებისთვის კი – შესაბამისად 300 და 150 დოლარი.

ფერწერულ და გრაფიკულ კატეგორიაში გამარჯვა პორტუგალიელმა პატიმარმა, მეორე ადგილზე გავიდა რუსი, მესამეზე – კი – პოლონგელი მსჯავრდებული.

მოქანდაკეთა კონკურსში კი, პირველ პრიზს დაეუფლა რუანდელი თვითნასწავლი სკულპტორი.

ახლა გამარჯვებულთა ნამუშევრებს, რომელთა შორის უმეტესობა ქალის პორტრეტებია, გაყიდიან. წესების თანახმად, ამონაგები თანხებს ავტორებს გაუგზავნიან. იმ სურათებსა და სკულპტურულ ნამუშევრებს კი, რომლებმეც არ იქნება მყიდველის მოთხოვნა, ასევე დაბურნენებენ ძველ მფლობელებს.

რა ერ ხდება...

ბასკეთი კვირის დღე-ღამის განმავლობაში აფდანეთში 115 კაცი მოკლეს. კიდევ ასზე დაჭრილის მდგომარეობა კრიტიკულია. ერთ-ერთი შეტაკება მოხდა ქაბულის ადმინისტრაციის მიერ დანიშნული ავდანეთის ურუზგანის პროვინციის ქალაქ ვაჯრანის ახალი მერისა და ამავე ქალაქის ყოფილი მერის მომხრეებს შორის.

* * *

ოსხშაბამს ტრიპოლიმ გახსნა საბანკო ანგარიში შვეიცარიაში, რომელშიც უნდა გადარიცხოს ტერორისტული აქტის შედეგად შოკანდიაში დაღუპული თვითმფრინავის მგზავრთა ნათესავებისთვის კომპენსაციის სახით გადასაცემი თანხა – 2,7 მილიარდი დოლარი. ამასთან დაკავშირებით, გაეროს უშიშროების საბჭოში მომავალ კვირას, შესაძლოა, განახლონ ლიბიის წინააღმდეგ შემოღებული სანქციების გაუქმების საკითხი.

* * *

დიდ ბრიტანეთში ამ ბოლო ხანებში ელექტროენერგიის ფასები იმდენად შემცირდა, ენერგეტიკული კომპანიები ვეღარ იღებენ საკმარის მოგებებს საიმისოდ, რომ დაბანდონ თანხები ქვეყნის ენერგოსისტემის მოდერნიზაციაში, ან შეისყიდონ ენერგიის დაცვა-შენახვისათვის განკუთვნილი დამაგებითი მოწყობილობები. ყოველივე ამის შედეგად, ბრიტანეთში უკვე ლაპარაკობენ იმაზე, რომ ნისლიან ალბიონზე მომდინარე წლის მაშთარში უნდა ველოდოთ ისეთივე ენერგოავარიებს, როგორიც ჩრდილოეთ ამერიკაში მოხდა.

* * *

ელექტრონერბმის გამორთვის გამო კანადის ორგანიოს პროვინციაში ასზე მეგი შეშახტე კვლავ სანგრებში რჩება. „სიენ-ენის“ მიერ გავრცელებული ინფორმაციის თანახმად, მეშახტეთა სიცოცხლეს საფრთხე არ ემუქრება, მათ აწვდიან ყველაფერს, რაც კი საჭიროა სიცოცხლის შენარჩუნებისათვის.

უცხოეთის საგენერალოებისა და ჟურნალ-გაზეთების მისედეთი მოამზადა

ზაზა ბეშანიძემ.

გამოიწერეთ, იყიდეთ, იკითხეთ გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“!

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 218. კვირა, 17 აგვისტო, 2003 წელი.

ფული ყველაფერზე პასუხს აგებს

ბუშ ახლახან „ლიტერატურნაია გაზეთაში“ გამოქვეყნება წერილი (მისი თარგმანი ჩვენი გაზეთის 5 აგვისტოს ნომერში დაიბეჭდა) „ჯორჯ ბუში, როგორც ჩვენი დროის კულტურული გმირი“, ავტორი იმდენად აღუფრთოვანებია ამერიკის შეერთებული შტატების დღევანდელი პრეზიდენტის მოხსენებას: „ერი საფრთხეშია“, რომ მსოფლიო გაერთიანებას სთხოვს, დაუდგას ჯორჯ ბუშს-უმეცროს ძეგელი, რომელიც სიმაღლეთ არ უნდა ჩამოუვარდეს ნეოფუსის პირამიდას ან მსოფლიო სავაჭრო ცენტრის დანგრეულ ცოცხმეჯინენებს

კრონუშია ადამიანის შინაგანი ფსიქიკური მდგომარეობაა და, რა თქმა უნდა, მნეობასთან არის დაკავშირებული, – ამბობენ საქართველოს სამოგადოების ფსიქოანალიტიკური ცენტრის ფსიქოლოგები, რომლებთან ერთადაც ვცადე განმეკვრიგა ჩვენს ქვეყანას, დღეს უკვე დამანგრეველი მასშტაბებით დამუქრებული ეს საფრთხე. თუ იმასაც გავითვალისწინებთ, რომ დანაშაულს თითქმის ყოველთვის პიროვნების მნეობრივი დეგრადაცია უძღვის წინ, კორუმპირებულნი კი, უმეტესწილად, თანამდებობის პირები არიან, მაშინ აღარც კი უნდა გვიკვირდეს ის ყოფა, რომელშიც აღმოვჩნდით. ბუნებრივია, არც ამ გზით გამდიდრებულთა დღევანდელი აღმშენებლისა და ბედნიერების უნდა გვშურდეს, რადგან საქართველოში ჯერ საქმე ისე არ აწყობილა, კაცი წესიერი გზით მდიდრდებოდეს (მაშინ ხომ აღარც კონტრაბანდა იქნებოდა, აღარც აღურიცხავი პროდუქცია, აღარც ყალბი ანგარიშ-ფაქტურები თუ დამალული შემოსავლები...). მნეობრივი სიბინძურით მოპოვებული ბედნიერება კი მოჩვენებითია.

და, მაინც, დღეს ფული ბატონობს ყველასა და ყველაფერზე. იგი თუ ბეგრისთვის მსოლოდ საბრესები საშუალებაა, ბეგრისთვის – გამუდაქების, ქონების დაგროვებისა და მასალაციბე გაჩაესვლის შესაძლებლობა. სამწუხაროდ, ფული გახდა ერთმანეთის ადამიანად მიმნევის განმსაზღვრელიც.

ედუარდ შევარდნაძე. კაცი არ დაგიმეფობრდება, გინდ გვინთან გაგენილი ინტელექტუალი იყავი, გინდა, სულაც, სოლომონ ბრძენი, რადგან მისი საზომი შენი სიმდიდრე, იერარქიის საფეხური და სამოსია. შეიელსაც აღარ უნდათ ღარიბი მმობლები, რადგან ხედავენ, დღეს პატიგიეული ბედნიერი მხოლოდ მდიდრებია და ღარიბი ოჯახმოვლობა მხოლოდ და მხოლოდ ხელისშემშლელია ცხოვრების გზაზე სასიარულოდ. იქნებ ესეც არის ერთ-ერთი ის ძირითადი მიზეი ოჯახების ნგრევის, თვითმკვლელობებისა თუ საყოფაცხოვრებო ნიადაგზე დანასისხლად გადაკიდებულ მამა-შვილთა და, არცთუ იშვიათად, ამ ნიადაგზე ჩადენილ მკვლელობათა სიმრავლე? უდავოდ, სამწუხაროდ, ეს ჩვენი ყოველდღიური რეალობაა...

ის, რომ არ არსებობს სიმდიდრე სიხარბის გარეშე, სიხარბე კი – მოუსვენჯავად, ეს ჩემი აღმოჩენა არ არის. კორუფციი დასაბამიდან ნებისმიერი სახელმწიფოს ცხოვრების თანმდევი მოვლენაა, მაგრამ ჩვენს დროში, უსაშველოდ აღვირახსნილი დაუსჯელობისა და კანონის ფუხმე დაკიდების გამო თავაშვებული, რაც ადამიანში არსებული მაღალი „მეს“ (როგორც ფსიქოლოგები ამბობენ: ეს მაღალი „მე“ არის ღმერთი, ანუ მნეობრივი კანონი ჩვენში) ერთიანად ჩაზიხვილითაა აღმეკვეული. სამაგიეროდ, მეტისმეტად გამახვეილებულია ყოველდღიური ყოფითი, მენგალური „მე“.

სწორედ ამ „მეს “ უნდა ის მაგერიალური და ნივთიერი სიმდიდრე, მას სგკეთავ, შია, სწყურია, მას აქვს ის დაუცხრომელი ენებები, ისაა გაუმაძღარ ენებათა სუბიექტი , – ასე ამბობენ ფსიქოლოგები და უდიდეს მეცნიერს მერაბ მამარდაშვილს იმეელიებენ, რომელიც ადამიანის ამ ენებისგან განწმენდას მეორედ დაბადებას უწოდებს. აბა სხვა რა უნდა იყოს, როდესაც მენ, სრულიად განთავისუფლდები ამ ყოველდღიური „მესგან“ და თავის წარმოსაჩენად აღარ დაგჭირდება მაგერიალური თუ ნივთიერი ძალა, სიმდიდრითა და ფულით მოპოვებულ კაცობას კი ფსევდო „მედ“ ყოფნას უწოდებენ ფსიქოლოგები და განმარგავენ, რომ იგი მოჩვენებითია, ყალბია და ყოველთვის მიგთარეს თავის მორეგი. ამიგომაც არის ფული დაგროვება, თანამდებობისკენ სწრაფვა, სახელის მოპოვება და სხვა ენებები მეგი და მეგი ენის აღმძვრელი, და თუ გგიგიკბა, იმდენად დიდია მისი მიმიდულობის ძალა, რომ სიმისტური სულიერი წყობა, რიჩარდ მესამეს – ავამბაკური გაიიგვერობა, რომეოსა და ჯულიეტას – სიყვარულის სინაზე, გინდეკელს – სარწმუნოებრივი გრძნობა, დიმიგრი თავდადებულს სამმობლოს უზომო სიყვარული და ხელში შეგრჩებათ სიწვრილმანე იქ, სადაც სიდიადე იყო, უფერულობა იქ, სადაც მრავალფეროვნება ბაგონობდა, უსახელო ადამიანი იქ, სადაც სახელოვანი და ბრწყინვალე პიროვნება იყო“...

ჩამოართვით ხელისუფლების სამოვე ბგოზი მოკალთათებულ გაქსუებულებს თანამდებობები, არამად ნაშოვნი ფული, სიმდიდრე და ხელში შეგრჩებთ ერთი ჩვეულებრივი მშიერადარი ადამიანი, რომელიც თურმე არადფრთ ყოფილა ძალიან ბევრ თანამშამშულეზე ოიგანოდენინდაც კი ამბადებენი. არადა, არ გგსობს, მენთან ურს არ გაგეს, სიტყვას არ შეგაწვეს, ხელს არ წაგაშველებს, რადგან გარეგნულად გაფასებს და არა მენი მინაგანი სამყაროს ღირებულებებთ, **მათთვის ფული და ქონება შუდამ ფოკუსში რნება.**

სულმნათ კაკაი წერეთელს მოვიშველიებ: „ტიკეგნივით დაბერილები და ღრმად ჩაფიქრებულები ლაბრძანდებიან, თითქოს ქვეყნის გვინთი მათ შურგზე ეკიდოსო!..

მინაგან ღირსების მოკლეულები ცდილობენ, რომ გარეგნინთი ცდილობენ, ეცადეს ხელის წაკკერთ, ეიღაცის ზურგითა და გამისკერით, მამინ ამ ფსევდოსიმაღლიდან ვარდნა გარდაუვალია!

მაშ, ტყუილად ტვიკვერს ვიდაცის ვარდნა, ვიდაცის სიმყარე და ტყუილად ვიჭყლეტთ ტვინს ამის მიშვშთა ძიებაში.

რა კარგად უთქვამს წინაპარს: „ამოაცალეთ ნაპოლეონს დიდების სიყვარული, ჩეზარე ბორჯიას – შეუბრალებლობა და მუხანათობა, ბირონსა და ბარათაშვილს – მსოფლიო ტოდება, მოუნაპაუერს – პეტრეს ბრძოლა, ეს ბრძოლა ბრძოლა, ეს ბრძოლა, ეს ბრძოლა, ეს ბრძოლა, ეს ბრძოლა, ეს ბრ

ეს ბრძოლა, ეს ბრძოლა, ეს ბრძოლა, ეს ბრძოლა, ეს ბრ

ეს ბრ

ეს ბ

ეს ბ

განსჯა

მეექვსე გვერდიდან

იმ პასუხისმგებლობიდან გამომდინარე კი, რომელიც ეკისრება ხელისუფლებას ერისა და ქვეყნის წინაშე, იგი აცსადებს, რომ ესოდენ დაუნდობელი იქნება ამ ბოროტების წინააღმდეგ ბრძოლაში, ვისაც უნდა ეხებოდეს იგი: იქნება მინისტრი, დეპუტატი, ნათესავი, ახლობელი, თუნდაც ოჯახის წევრი, რადგან კორუფციის წინააღმდეგ ბრძოლას საქართველოს პრეზიდენტი განიხილავს როგორც, ერთი მხრივ, საზოგადოებრივ, სახელმწიფოში ჯანსაღი, მორალური თუ ფსიქოლოგიური კლიმატის შექმნის, და მეორე მხრივ, ქვეყნის ეკონომიკური გაძლიერების, ბიუჯეტის დამატებითი, მნიშვნელოვანი შემოსავლების წყაროს. მან იცის: ამ სოციალური სენისა და უმძიმესი სახელმწიფოებრივი მანკისაგან თუ არ განვიკურნეთ, შედმეტია ლაპარაკი საქართველოში დემოკრატიული, სამართლებრივი სახელმწიფოს ჩამოყალიბებასა და მოქალაქეთა პუმანიტარული თუ სოციალური უფლებების დაცვაზე, რადგან კორუფცია რყვნის სახელმწიფო აპარატს, სახელმწიფო მოხელეებს, ერის მორალს, არყევს სამოქალაქო საზოგადოების საფუძველებს.

და, მაინც, დღემდე ყოველი ეს გამონათქვამი ზოგად ფრაზებად წაიქცევნენ, და კისერი არ მოიგეხონ. რას უნდა ჩაბღაუჭებოდნენ ეს უკიდურესად შეშინებული ადამიანები? ძალასა და მფარველს. სწორედ ეს ძალა აღმოჩნდა ფული, სიმდიდრის დაგროვება და სახელის მოხვეჭა, მფარველი კი – თანამდებობა და დაიწყო კიდეკ დუოკუბელი სწრაფვა ძალაუფლებისა და ხელისუფლების დასაუფლებლად. აქეთკენ სავალი გზაც ყველამ ინდივიდუალური აირჩია.

ხომ არ არსებობს საქართველოში გლობალურად თავისუფლების შიში?

არა, ამბობენ ფსიქოლოგები. ამის პრობლემას ისინი მხოლოდ ხელისუფლების ოთხივე შტოში ხედავენ. თუმცა, იმ გამონაკლისშეც ლაპარაკობენ, რომლებიც გამოირჩევიან განსაკუთრებული შინაგანი თავისუფლებით, შინაგანი მშაობით, ინტელექტუალური დონითა და იმის შეგრძნებით, თუ სად იმყოფებიან და რა პასუხისმგებლობა აკისრიათ ღმერთის, ქვეყნისა და ხალხის წინაშე.

რაც შეეხება მოსახლეობის დანარჩენ ნაწილს, რომელსაც ელექტორატი ჰქვია, ქვეყნის ჯანსაღ ნაწილად მიიჩნევენ და ეჭვიც არ ეპარებათ, ამათგან უმეტესობა თავისი შნეობით, ინტელექტუალური დონითა და კეთილსინდისიერებით ბევრად აღემატება შუალისძარღვგაწყვეტილ კორუმპირებულ მაღალჩინოსანთ, მაგრამ არც სურვილი და არც შინაგანი მშაობა იერარქიის საფუძველზე ყოფნისა, მათ არ გააჩნიათ.

ხალხი ნათლად ხედავს, როგორი კონგინგენტი ებღაუჭება თანამდებობას.

და მაინც, არჩევანს ხომ მათ სასარგებლო ხალხივე აკეთებს?

რა თქმა უნდა, და სწორადაც იმ არჩევანში, რისი არჩევანიც ეძლევა, – ასე ფიქრობენ ფსიქოლოგები და იმასაც დასძენენ, თავისუფლების შიში რომ მთელ ელექტორატს ჰქონოდა და თითოეულ მათგანს იმ მეთოდით ეცდა გასულიყო ხელისუფლებაში რა მცდელობის ფორმაც დღეს არის დამკვიდრებული საქართველოში, ყველა მათგანი დაუბრკოლებლად დაეუფლებოდა თანამდებობრივ სკამს. საბედნიეროდ, მთელი ქართველი ერი არ არის დაავადებული არასრულფასოვნების კომპლექსითა და თავისუფლების შიშით. იმიგომ, რომ კაცობრიობის გამოცდილება მათ წინაა წიგნის, ხელოვნებისა და მეცნიერების სახით, რომლებთან მიმართებაშიც ქართველი ბერაკი არ არის. ქართველი წიგნიერიც არის და ზორსმხედველიც.

მაინც რა არის ფული, რომელიც ერთგვარ ნარკოგაკდაც იქცა და ისევე აბერებს ადამიანს და აკარგვინებს ადამიანობას, როგორც ნებისმიერი ნარკოგაკული სამუალება?

ფსიქოლოგთა აზრით, ფული ჩვენი სოციალური ყოფის ცოცხალი ნაწილია და იგი ისევე აუცილებელია ადამიანისთვის, როგორც სისხლი, რომელსაც ყანგბადი გადააქვს ერთი ორგანოდან მეორეში. ფულმა ჩვენი შემოქმედებითობა უნდა გადაიგანოს სხვის შემოქმედებითობაში. თავდაპირველად, ვაჭრობა შემოქმედებითობის ნაგურალური გაცვლით ხდებოდა. მას, რაშიც

ფული ყველაფერზე პასუხს აგებს

რჩება, რადგან კორუფციის წინააღმდეგ ბრძოლა აშკარად არ შეესაბამება იმ მასშტაბებს, რაც დღეს ქვეყანაშია. **კვლავ ვერ გეგიმხელია კორუმპირებული, მექრთამე თანამდებობის პირები, მაღალჩინოსნები. ჯერ კიდევ ვეფრთხით თუ ეფრთხილდებით მავანთ. უამისოდ კი ყოველგვარი აქტიურობა, მართლაც რომ, კორუფციის წინააღმდეგ ნემსის ქერდზე ნადირობად შეფასდება და არასდროს ექნება დიდი საზოგადოებრივი მხარდაჭერა. თუნდაც იმიგომ, რომ სალხი კარგად ხედავს, ქვეყანაში თუ რა დრმად არის ფუსმოკიდებული „დაუსჯელობის სინდრომი“, რომელიც ნოყიერ ნიადაგს ქმნის კორუფციის განვითარებისთვის. ხალხმა კი, რომ დაგიჯეროს და მხარში ამოგიდგეს, უწინარეს ყოვლისა, ამ სინდრომის აღმოფხვრის მცდელობა მაინც უნდა დაინახოს. თორემ ხომ ესედავთ, რომ მაღალჩინოსანთა მხოლოდ აღგილმონაცვლეობით შედეგი არ იცვლება.** მართლაცდა, ერთი ჩემი უფროსი კოლეგის, ცხონებული ნარგიმა მგელაძისა არ იყოს: რობიმონ კრუზოს კუნძულზე ხომ არ ვცხოვრობთ, კაღრების გასაჭირი გვქონდეს და თხის, თუთიყუშისა და პარასკევის იქით გასაქანი არ გვქონდეს?

გამახსენდა და ბარემ აქვე ვიტყვი ანეკდოტად ქცეულ ერთ კახურ ამბავს: ერთ-ერთი რაიონის რაიკომის მდივანმა კოლმეურნეთა რაიონულ შეკრებაზე კოლექტივის თავმჯდომარის დაწინაურების ამბავი ამცნო გლეხებს. არ გვიკვირსო, ჩაილაპარაკა ერომა. ჩვენც ასე ვიქცევით, როცა ვირი ერთ ადგილს გვარიანად მოძოვს, სხვა ადგილას გადავებამთ ხოლმეო. ესეც ნიმუში იმისა, რომ ხალხი ბრძენია, თავს თუ მოიგყუებს, თორემ ვერავინ მოაგყუებს. მადლობა უფალს, ქართველთა უდიდესი ნაწილი ზნემაღალი და ზნეკეთილია, ანუ ჯანსაღია.

მაინც ვინ ეუფლობა კორუფციის ჭაობში, ვის იზიდავს და ვინ ეშორწილება მას? ფსიქოანალიტიკური ცენტრის ფსიქოლოგების აზრით, ამ სენით ძირითადად ის ადამიანები ავადდებიან, რომლებსაც არასრულფასოვანების კომპლექსი სჭირთ.

როდის მყლავნდება იგი? როდესაც საამისო სიტუაციაში ამოშრნდებიან. და აი, მაშინ, როდესაც დაინშალა საბჭოთა კავშირი და საქართველომ პოლიტიკური თავისუფლება მიიღო, აღმოჩნდა, რომ ადამიანთა ერთი ნაწილი თავისუფალ ქვეყანაში საცხოვრებლად არ იყო მზად, რის გამოც იგი იმის შიშმა შეიპყრო, თუ როგორ გაეგანა თავი ამ დიდ, ისტორიულ და ურთულეს დროში. იგი არ იყო შინაგანად თავისუფალი და იმიტომ. დემოკრატიულ, თავისუფალ, სამართლებრივ სახელმწიფოს კი შინაგანად თავისუფალი ადამიანები აშენებენ. ამიგომაც ასეთი ადამიანები იმ ახალფუხადგმულ ბაკშვს თუ უკიდურესად დაუძლურებულ მოხუცს დაემსგავსნენ, რომლებსაც მარგო, დამოუკიდებლად სიარული არ შეუძლიათ და ცდილობენ, რაღაცას ისეთს ჩაეჭიდოს, ჩაებღაუჭონ, რომ არ

ეკლესიასტე! **„სამხიარულოდ იმართება პურობა, ღვინო სიხარული ავსებს სიცოცხლეს, ხოლო ფული ყველაფერზე პასუხს აგებს“.**

დიახ. ფული ყველაფერზე პასუხს აგებს. თუნდაც იმიგომ, რომ იგი არც მკვდარია და არც, როგორც ამბობენ, ბინძური. მას ჩვენ ვკლავთ და ჩვენვე ვაბინძურებთ.

მაინც როდის კვდება ფული, როცა ვაგროვებთ, თუ როცა მას განძად ვაქცევთ?

თურმე ფული მაშინ კვდება, როცა მისი საშუალებით არავითარი ახალი არ იქმნება. კაბინოში მოგებულ-წაგებული ფული მკვდარია, – აცხადებენ ფსიქოლოგები. თუმცა მაშინაც მკვდარია, როცა ისეთ სახლს აშენებ, რომელიც ცხრაკლიტულისა და დაცვის გარეშე ვერ დაგიგოვებია. ამით საზოგადოების აგრესიასაც იწვევ.

მკვდარია მაშინაც, როცა საბავშვო ქალაქს, თუ გასართობ მოედნებს აშენებ, მაგრამ მაინც მის მეპატრონედ რჩები, რადგან ამ შემთხვევაში შენ ქველმოქმედებას ყიდი. შენ ააშენე სასახლე, მაგრამ მთავარია, რისთვის იქნება იგი განკუთვნილი, ვინ ისარგებლებს მისით?

ის ფული არ იყო მკვდარი, რომლითაც დავით სარაჯიშვილმა სახლი აიშენა, რადგან რა ფუთიდანაც იგი გადასცა მწერლებს, მისი ფლობა გულშიც აღარ გაუელია.

ჭეშმარიგი ქველმოქმედების მა-

გალითად მარგო ძმები ზუბალაშვილებიც კმარა, რომლებიც ათეულობით წლების მანძილზე სრულიად უანგაროდ სდებდნენ ფულს ერისთვის სასიკეთო საქმეში. თვალი შევავლოთ ბაგშვთა ამკაშინდელ საავადმყოფოს ყოფილ ათარეგეგოვის ქუჩაზე, მანამდე უპოვართათვის რომ ააგეს ძმებმა. დღევანდელი ხელოვნების სახელმწიფო მუზეუმის შენობას, რომელშიც ადრე სასულიერო სემინარია იყო მოთავსებული, თავიდან კი ერთ-ერთი ძმის საცხოვრებლად აშენდა. რამდენი ქართველი გაუგზავნიათ საზღვარგარეთ სასწავლებლად, რამდენ მშენებლობას შეწევნიან.

სოლიდური თანხით, მათ შორის, უნივერსიტეტს, ახალანდელ კონსერვატორიას, დღევანდელ მარჯანიშვილის თეატრს, ადრე აგებული როგორც სახალხო სასლს, რამდენი წიგნის გამოცემა დაუფინანსებიათ და რამდენ ჟურნალ-გაზეთს დახმარებიან?! ისინი ფულს არ კლავდნენ, სიცოცხლეს უხანგრძლივებდნენ. და ის ფული ღღესაც პასუხს აგებს ყველაფერზე.

დიახ, ფული ცოცხლობს, როცა შენ რაიმეს ქმნი და უშვებ. თუ ბოლომდე მისი მეპატრონე და მფლობელი რჩები, ქველმოქმედად ვერ იწოდები. რაშიც ფული იდება, ფეიერკვერკს უნდა ჰგავდეს, ანუ ვერ აფეთქებას უამრავი და უთვალავი ნათება უნდა მოჰკვეს, რომელსაც ცალკე, დამოუკიდებლად სვლის უფლება ექნება, თორემ თუ შენ ფული ჩემში ჩადე, მე კი ბოლომ-

დადგა დრო, მიზანმიმართული და შეუპოვარი ბრძოლა გაეკაჩალოთ კორუფციისა და კლანების წინააღმდეგ, რომლებიც აფერხებენ საზოგადოების განვითარებას, სამეურნეო ინიციატივას, რეფორმებს. სახელმწიფო სპარძლებში მოკალათებული კორუმპირებული მაღალჩინოსნები ფუსქვეშ თელავენ ქვეყნისა და მოქალაქეთა ინტერესებს!

ერთი ადამიანი თავის შრომას დებდა, უცვლიდა მეორეს იმაში, რაშიც მისი შრომა იყო ჩადებული. შემდეგ გაჩნდა ფული და ნატურალური გაცვლაც შეიცვალა. პროცესი კი უცვლელი დარჩა: შემოქმედებითი, მაგრამ...

ვინ ხარ შენ, ვინც ფულს კიდებ ხელს? რა მდგომარეობაშია შენი ფსიქიკა? როგორია, სიცოცხლის ტენდენციით მიმართული? მაშინ ფულთან შენი დამოკიდებულებაც სიცოცხლის მომცემი ყოფილა, რადგან ამოძრავებ, მაგრამ თუ შენი დამოკიდებულება ნეკროფილურია, უდიერად ექცევი ფულს და კლავ მას, რადგან დასურულ სივრცეში აქცევ.

ზემოთ ვთქვი და გავიმეორებ: ქართველთა ერთ ნაწილს რაღაც მომენტში თავისუფლების შეეშინდა. ამიგომაც როგორც ფსიქოლოგები იგყვიან, ჩაკეტეს სივრცე, ჩაკეტილ სივრცეში კი ადამიანებს ნეკროფილური ტენდენცია ეუფლებათ. გავიხსენოთ, რას ამბობს

რუსუდან ლორთქიფანიძე.

ავტორალი

თურქებმა პოზიციები განიმტკიცეს

ბუმინ Fia-ს ევროპის ჩემპიონატის IV ეტაპის მეორე წრის რბოლები დამთავრდა. „შევრონი რალი საქართველო 2003“-ის მონაწილეებმა დღის პირველ ნახევარში სამსამჯერ დაფარეს სარბოლო გრასის შემდეგი მონაკვეთები: შინდისი-გაბახმელა, გაბახმელა-კოჯორი, კოჯორი-სამადლო. დღის მეორე ნახევარში კი ბაპესი-ჯვარი-თეაგრონის გრასაზე გადაინაცვლა.

საბოლოო მონაცემებით, ყველაზე უკეთესი შედეგი გუშინწინდელ გამარჯვებულებს – ვოლკან ისიკსა და ერკან ჯულერანს (თურქეთი, Fiat Punto Super 1600) აღმოაჩნდათ. მეორეზეც თურქების წყვილი (ნიჯათ ავსი და ოზდენ ილმაზი, Fiat Punto Super 1600) გავიდა. მესამეზე ამჯერადაც ალექსეი მატვეევისა და იური მიხაილოვის დუეტი (Mitsubishi evo-7) იყო. მომდევნო სამი ადგილი დაიკავეს: 4. დიმიგრი ზორინმა და არსენ პოღოსიანმა (რუსეთი, Subary impreza); 5. ოთარ თავართქილაძემ და ვლადიმერ კუნიანიმემ (საქართველო, Honda Civic), 6. გიორგი არჯევანიძემ და გიორგი ღამბარაშვილმა (საქართველო, lada-Samara).

ორი წრის შედეგებით პირველ-მეორე ადგილებზე თურქები არიან. დღეს დასკვნითი რბოლები გაიმართება.

ლეონიდ ციინცაძე.

ფეხბურთი

გუშინ

ჩვენი ქვეყნის სამ ქალაქში გაიმართა საქართველოს ფეხბურთელთა XV ეროვნული ჩემპიონატის IV გუნის მაგრები. ბორის „დილამ“ შინ ოშურგეთის „მერცხალს“ სძლია 2:1. „მცხეთამ“, ასევე, საკუთარ მოედანზე ერთი ბურთის სხვაობით მოუგო (3:2) „თბილისს“, ხოლო დედაქალაქის „ლოკომოტივმა“ ბათუმში გაიმარჯვა 3:1.

ამდენად, „დილამ“, „ლოკომოტივმა“ და „მცხეთამ“ 7-7 ქულა მოაგროვეს და ფოთის „კოლხეთთან“ ერთად I-IV ადგილებს იყოფენ, თუმცა დროებით, რადგან ლიდერებს ჯერ არ უთამაშიათ. თბილისის „დინამოს“ დღეს „ვიტ ჯორჯია“ უმასპინძლებს.

ევროპაში „ომგადახდილები“ ხვალ ითამაშებენ: ქუთაისის „ტორპედო“ „კოლხეთს“ დაუხვდება, ბოლნისის „სიონი“ კი „სპარტაკ-ლაზიკას“ ესტუმრება.

ყველა მაგრი საღამოს 6 საათზე დაიწყება.

თაობა

ამას წინათ კუნძულმა კრეტამ (საბერძნეთი) ბაგუგზე მზგომელთა დიდ საერთაშორისო გურნირს უმასპინძლა. შეჯიბრებაში საქართველოს წარგზავნილებიც მონაწილეობდნენ. თბილისის 183-ე საშუალო სკოლის მეთერთმეტეკლასელმა ოლენბმ კოშპაპემ თავის სპორტულ კოლექციას „ისლანდის თასი“ და ოქროს მედალი შეაშმაგა.

1987 წლის 13 იანვარს დაბადა. ბაგუგზე ხგომა 6 წლისამ დაიწყო კოტე გულისამეილის ხელმძღვანელობით. 1997 წლიდან საქართველოს დამსახურებული მწვრთნელი მაურ სულამეილი ავარჯიშებს.

1995 წელს ჯერ თბილისისა და საქართველოს თასები, შემდეგ კი ახალგაზრდებში ქვეყნის ჩემპიონობაც მოიპოვა. 1996 წელს მოსკოვში დსთ-ს ქვეყნების დიდ პირველობაზე ყველას აჯობა ჭაბუკთა მორის. მომდევნო ორი წლის განმაელობაში ორჯერ მოიგო საქართველოს პირველობა ახალგაზრდებში. 1999 წელს კრასნოდარში სამხრეთ რუსეთისა და ახლომდებარე ქვეყნების პირველობაზე II ადგილი დაიკავა. 2000 და 2002 წლებში გერმანიის ქალაქ ახენში ორჯერ დაისაკუთრა „გრეელანდიის თასი“. 2001 წელს ახალგაზრდების მსოფლიო პირველობაზე დანიაში მეოთხე იყო ინდივიდუალურ ხგომებში, ხოლო მომდევნო წელს ანალოგიურ მედეგი ჰქონდა სანქტ-პეტერბურგში ევროპის ჩემპიონატზე სინქრონულ ხგომებში ოლეგ კოლოსოვთან ერთად.

მაურშმ შვეიცარიის ქალაქ სენგ-მორისში ჯორჯ ნისენის თასი გათამაშდა. ახალგაზრდებში თენგიზ კოშკაძეს აქაც ვერავინ გაუგოლდა. იყო საქართველოს პრეზიდენტი სგიპენდიაგი, ამჟამად თბილისის მერიის სპორტისა და ტურიზმის განვარჯიშულ სახეობათა ოლიმპიური რეზერვის სასპორგო სკოლამი იმაღლებს ოსგაგობას. არის სპორგსაზოგადოება „მართვეს“ წევრი.

ყველაფერი ეს, შეიძლება, არც ყოფილიყო, რომ არა ერთი შემთხვევა.

– პირველ კლასში ვიყავი, ჩვენთან გაკვეთილზე კოტე გულისამეილი რომ შემოვიდა. გვირჩია, ბაგუგზე ხგომის სექციაში ჩავწერილიყავით. ჩემს შეგი სურველი არავის გამოუთქვამს. მინ რომ მივედი, არჩევანი მშობლებს გავანდე. უარი არ უთქვამთ. მეორე დღეს დედამ მიმიყვანა დარბაზში.

ასე უბრალოდ დაიწყო ყმაწვილის სპორგული გზა, როგორც ხდება ხოლმე, ჯერ თამამ-თამამ, ხგუნვა-ხგუნვით. მერე მწვრთნელმა პირველი ზეკიბრება მოუწყო ბიჭებს და გამარჯვებისთვის საჩუქარი რომ მიიღო, უფრო მოიწადინა, მეგ დროს უთმობდა ვარჯიშებს და ხშირად გვიანობამდე

ზაურ სულამეილი და ოლენბმ კოშკაძე

გამარჯვება მამის ხსოვნას მიუძღვნა

ბაგუგზე ხგომის სექციაში ჩავწერილიყავით. ჩემს შეგი სურველი არავის გამოუთქვამს. მინ რომ მივედი, არჩევანი მშობლებს გავანდე. უარი არ უთქვამთ. მეორე დღეს დედამ მიმიყვანა დარბაზში.

ასე უბრალოდ დაიწყო ყმაწვილის სპორგული გზა, როგორც ხდება ხოლმე, ჯერ თამამ-თამამ, ხგუნვა-ხგუნვით. მერე მწვრთნელმა პირველი ზეკიბრება მოუწყო ბიჭებს და გამარჯვებისთვის საჩუქარი რომ მიიღო, უფრო მოიწადინა, მეგ დროს უთმობდა ვარჯიშებს და ხშირად გვიანობამდე

პიური და ორგზის მსოფლიო ჩემპიონი კარავაევა ცდილობს მისი შედეგის გაუმჯობესებას, მაგრამ არაფერი გამოსდის.

– შენ თავად რა სირთულის ვარჯიშებს ასრულებ?

– კუნძულ კრეტაზე „ისლანდის თასის“ გათამაშებისას 13,4 სირთულის კოეფიციენგის კომბინაციები მქონდა, მეცადინეობებზე იგი 14,2-საც აღწევს. ოქტომბერში პანოვერის მსოფლიო ჩემპიონაგზე, ალბათ ამ სირთულის კომბინაციებს შევასრულებ.

– შეჯიბრებებზე ხშირად აღწევ წარმაგებას. გული თუ დაგწყვეტია რამეზე?

– ყველაზე დიდი გრავმა წლეულს გადავიგანე, როცა მოულოდნელად 40 წლის მამა გარდამეცვალა. გაოგნებული ვიყავი, არ ვიცოდი, რა მექნა. ბაგონ მაურის და ჩვენი გუნდის წევრების თანადგომამ რომ არა, სპორგისთვის თავის დანებება მინდოდა. მათ გადამფიქრებინეს. კრეგაზე გამარჯვება მამის ხსოვნას მივუძღვენი.

– რაზე ოცნებობ?

– მამას ძალიან უნდოდა, მსოფლიო ჩემპიონაგებისა და ოლიმპიური თამაშების კვარცსლებეზე ვენახე. ყველაფერს გავაკეთებ, რომ მის ოცნებას ფრთები შევასხა.

როგორც გითხარით, ჰანოვერში მსოფლიო ჩემპიონაგზე 18 წლამდე სპორგსმენებისთვის მსოფლიო პიპერლობაც გაიმართება. იქ საპრიზო ადგილებისთვის ვიბრძოლებ.

ბაგუგზე მზგომელებს, ჩვენი სპორგის სპეციფიკიდან გამომდინარე, 17 წლამდე, სამწუხაროდ, უფლება არა გვაქვს, ოლიმპიური თამაშების სალიცენზიო გურნირებზე გამოვიდეთ. ამჯერად ასაკი არ მიწყობს ხელს. 2008 წელს კი პეკინის ოლიმპიადაზე აუცილებლად ვიასპარეზებ.

თამამი განაცხადია, მაგრამ თენგიზ კოშკაძის მწვრთნელმა მაურ სულამეილმა მითხრა, რომ ჭაბუკი სპორგსმენი ისეთი მიზანსწრაფული და მრომისმოყვარეა, დანაპირებს აუცილებლად შეასრულებს, გაუთვალისწინებელი რამ თუ არაფერი მოხდაო.

პეკინამდე ჯერ კიდევ ხუთი წელიწადია. მანამდე კი, ვიმედოვნებთ, ნიჭიერი ბაგუგისგი მსოფლიო და ევროპის ჩემპიონატებზე წარმაგებებით გაგვახარებს.

ვაჟა დანელია.

ყოველი მხრიდან

მატჩები ჩაიშალა

ბუმინნინ აშშ და კანადის ალმისაკენ ნაწილში განვითარებული ენერგოკრიზისი სპორტულ დონისძიებებსაც შეეხო.

გორონგომი კინაღამ ჩაიშალა იქ მიმდინარე საჩოგბურთო გურნირის მაგრი, რუსეთელ ნადეედა პეგროვასა და ბელგიელ ეიუსგენ ენერ-არდენს მორის. გამოიირთო გაბლო, მაგრამ ორგანიზაგორთა ძალისხმევით ის მაინც შედგა, თანაც მეხვედრა 15 წუთით ადრე დიდწყეს, რათა ჩამობნელებამდე დიმთავრებინა.

იძულებულნი გახდნენ, გადაეგანათ ამერიკული ფეხბურთის კანადის ლიგის მორიგი მაგრი ადგილობრივ „არგონაუგსსა“ და „ედმონგონ ესკიმოსს“ მორის. ელექტროენერგიის გამორთვის შემდეგ სგადიონზე აამუშაავეს საავარიო გენერაგორები, მაგრამ განათება საკმარისი არ აღმოჩნდა. მეხვედრა კვირისთვისაა გადაგანილი. სხვა არჩევანი არ ჰქონდათ.

როგორც „ედმონგის“ მთავარმა მწვრთნელმა გომ პიგინსმა თქვა, სინათლე ჩაქრა თუ არა, მან 2001 წლის 11 სექგემბრის გერაქგის გამეორებაზე იფიქრა.

ნიუ-იორკმიც ელექტროენერგიის მასობრივი გამორთვების გამო გადაიდო ბეისბოლის ეროვნული ლიგის მაგრი „ნიუ-იორკ იანკეზ“ – „ბაუსგონ კომეგსი“, „ალეგენენ როკერსი“ – „კონეკიკეგ სანი“.

პელეს დიაგნოზი

ბსპანელი ჟურნალისგები დაინგერესდნენ, თუ რა აზრისანი არიან მსოფლიოს ჩამყვანი სპეციალისგები მაღრიდის „რეალში“ ინგლისელი ნახევარმცველის დეკედ ბეკჰემის გადასვლის გამო.

ერთ-ერთი პირველი, ვინც დეკედის სამეფო კლუბში გადასვლა გაგაკრიგიკა, იყო გერმანიის ჩემპიონის, მიუნხენის „ბავარიის“ მთავარი მწვრთნელი ოგმარ ჰიგგფელდი, რომელმაც „მანჩესგერ იუნაიგედისა“ და „რეალის“ ეს გარიგება მიიჩნია, როგორც „სარეკლამო აქცია 35 მილიონ ევროდ“. სწორედ ეს თანხა გადაიხადა ესპანურმა კლუბმა ნისლიანი ალბიონის ნაკრების კაპიგანში.

აგრეთვე, ქალთა კალათბურთის ეროვნული ასოციაციის მაგრები – „ნიუ-იორკ ლიბერგი“ – „ბაუსგონ კომეგსი“, „ალეგენენ როკერსი“ – „კონეკიკეგ სანი“.

განრისხებული გამოეხმაურა ამ ფაქგს ლეგენდარული ბრაზილელი პელე, მან ინგლისელ ფეხბუთელს „მოუმენი“ უწოდა. „ფეხბურთის მეფის“ აზრით, ახლა ფეხბურთი სპორგი კი არა, ვარსკვლავების პარადია, ვისაც საზოგადოების წინაშე მხოლოდ კეკლუცობა შეუძლია. მას ასევე მიაჩნია, რომ დეკედის პოპულარიზაციაში ბევრი რამ გაკეთდა, მისმა მეუღლემ ვიქტორიამ "Spice Birly"- ის ყოფილმა მომღერალმა. ახლა დეკედი ყველას მოუმენს ახსენებს, და არა – ფეხბურთელს.

მექსიკაში „ვიაგრის“ რეკლამისათვის ჩასულმა პელემ თქვა, რომ ფეხბურთი ახლა მოუდ იქცა და არა სპორგად, ეს იმასთანაა დაკავშირებული, რომ მაყურებლებს სურთ, რაც შეიძლება, ბევრი ვარსკვლავის ხილვა, ვისაც შეიძლება მიბაძონ და არა სერიოზული სპორგსმენების. მიმაჩნია, რომ „რეალში“ ბეკჰემის გადასვლით სკანდალი ამაოდ შექმნეს, თუმცა ამან ძალზე აამაღლა კლუბების რეიტინგი.

ეს ცხადზე ცხადია, ამაში სამეფო კლუბის ამასწინდელ გურნეზე მთავარი გმირი სწორედ ბეკჰემი იყო. მის სანახავად გუნდის ვარჯიმზეე კი თითქმის 100 ათასი კაცი მიდიოდა.

„ახალი“ სპორტსმენი

„სპორგის დედოფლის“ მძლეყოსნობის მსოფლიო ჩემპიონობის, რომელშაც 23 აგვისგოს უნდა აიდგოს სგარგი პარიზში, თუ გამარჯვებულთა შორის გაიგოთ გვარი – საიფ საედ შახინი, არ გაიკვირვოთ, თუმც, შეიძლება, ახალ ამომავალ ვარსკვლავად მიიჩნიოთ. არა და არა. დაბრკოლებებით 3000 მეგრზე სირბილი წლეულს მსოფლიოში საუკეთესო შედეგი აჩვენა 20 წლის კენიელმა სგიენენ ჩერენომ, და საფრანგეთის დედაქალაქშიც მისგან ელოდნენ კენიისათვის რომელიმე ჯილდოს.

მაგრამ, როგორც ცნობილი გახდა, ჩერენომ კაგარის მოქალაქის პასპორგი მიიღო და პარიზშიც ამ ქვეყნის სახელით უნდა იასპარეზოს.

კენიის ეროვნული ოლიმპიური კომიგეგის პრეზიდენგი კიპპოგო კეინი გულმოსული აცხადებს – „ეს სამწუხარო ახალი ამბავია. კენიას არ წაუგია სგაპლჩეზი 1991 წლიდან. ახლა კი ჩვენ დავკარგეთ დაბრკოლებებით 5000 და 3000 მეგრზე ერთ-ერთი უძლიერესი მორბენალი“.

გუშინწინ კენიელი ჩერონო ამ გვარით უკანასკნელად მონაწილეობდა „ოქროს ლიგის“ მორიგი ეგაპის ასპარეზობაზე, ამიერიდან ის კაგარელი საიფ საედ მახინი იქნება.

სპორტის რედაქცია

გამოიწერეთ, იყიდეთ, იკითხეთ გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“!

ალბომი

ქეელას რაიმე აქვს სახსოვარი

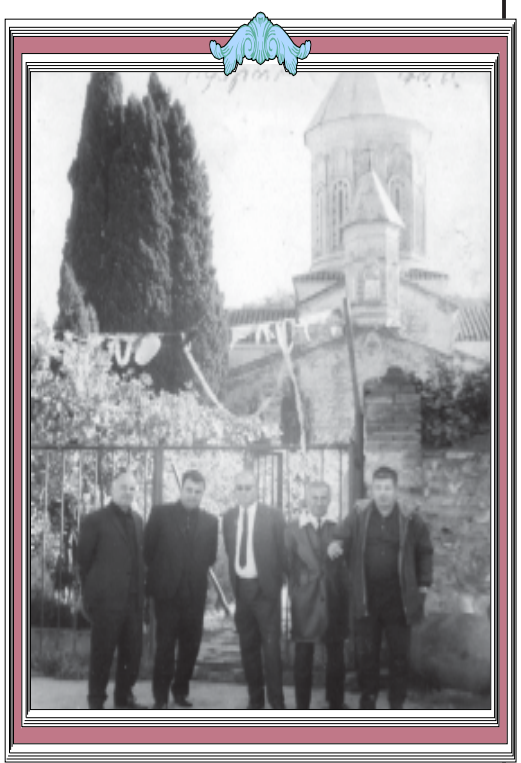

მექსიკელებმა იყალთომი (მარცხნიდან) – მაქარია ხოსიაშვილი, დათო ხვიჩია, კარლო ჭკუასელი, ოსიკო გლუნჩაძე, რეზო გაბიძე. გადაღებულია 1970 წელს.

მოგვაწოდა პაპა ჰიაურელმა.

შეგახსენებთ, რომ სურათების გამოქვეყნება უფასოა.
ტელ: 99-66-10.

ფოტოების მომწოდებელთ ვთხოვთ, რომ დაბეჭდვიდან ერთი კვირის ვადაში მოიკითხონ რედაქციას გამოქვეყნებული სურათების წასაღებად.

ღიმილის დოზა

ტელევიზორი რეკავს. ქალი იღებს ყურმილს. მამაკაცი, რომელიც ისე მთვრალია, რომ ენას ძლივს ატრიალებს, ეკითხება:

— მითხარით, პატივცემულო, მე თქვენ ტელევიზორთან ბელაპარაკებით?

ქალი — სარკაზმისა და ბოლრტების ნაზავით:

— არა, ტელეფონთან!

— ღმერთო ჩემო, პირდაპირ ეთერში ვარ! ბოდიში, ქალბატონო (წაწერეთ წამგვანის სახელი), არ მეგონა! მაპატიეთ, ტრუსებში რომ ვარ!..

* * *

შპანსაძნელ საათს: ღღეს მოსკოვის შინაგან საქმეთა მთავარ სამმართველოში დარეკა უცნობმა პირმა და ქალაქის მორიგეს აცნობა, რომ აშშ-ინგლისის კულტურული ცენტრი ტერორისტებმა დანალეს და უნდა აფეთქონ. ოპერატიულად გამოცხადებულმა მენალმე-ტექნიკოსებმა ადგილზე ვერაფერი საეჭვო ვერ აღმოაჩინეს და მიიღეს გადაწყვეტილება, საკუთარი ძალებით აეფეთქებინათ ალნიშნული ცენტრი.

გადაწყვეტილება შესრულებული.

* * *

სამოთხის კარებში დგას პეტრე მოციქული. მიუახლოდება ახლადგარდაცვლილი ადგოკატი და სამოთხეში შეშვებას სთხოვს.

— რა სიკეთე გაგიკეთებია ქვეყანაზე, სამოთხის კარი რომ გაგიღო?

ჩაფიქრდა ადგოკატი და უპასუხა:

— ოცი წლის წინათ ნიუიორკში 23-ე სტრიტისა და 28-ე ავენიუს კუთხეში მაათხოვარს 25 ცენტი მივეცი.

პეტრემ თავის მდივანს სთხოვა, შეემოწმებინა ეს ინფორმაცია. მდივანმა გადაშალა სქელი დავთარი და დაუმოწმა ფაქტის სისწორე.

— კეთილი, კიდევ რა გაგიკეთებია?

ძალიან დაფიქრდა ადგოკატი და, როგორც იქნა, გაიხსენა:

— ოცი წლის წინათ მე-13 სტრიტისა და მე-18-ის გადაკვეთაზე მაათხოვარს 25 ცენტი მივეცი.

მდივანმა პეტრეს დაუმოწმა

— ასე იყოო.

მაშინ პეტრემ განაცხადა:

— მოდი, დავუბრუნოთ ამ უბედურს თავისი ათი შაური და — უმჯობესმდე გზა ჰქონიაო!

თაობა

დედოფლისწყაროდან – ვენაში

უღარეოდ დიდად საამაყოა, როცა შენი თანამემამულე თავისი შემოქმედებითი ნიჭის წყალობით უცხოეთში გასახელებს. დედოფლისწყაროელ კიდანდარა გოგონას ქეთევან ალადაშვილს ბავშვობიდანვე ხიბლავდა სილამაზე და ჯადოსნურ ფერთა სიუხვე. მას, დედოფლისწყაროს № 1 სამუალო სკოლის წარჩინებულ მოსწავლეს, იმავდროულად ნიკო ფიროსმანის სახელობის სამხატვრო სკოლის ერთ-ერთ ნიჭიერ ნორჩ მხატვრადაც მიიჩნევდნენ. სამხატვრო სკოლის პედაგოგების ძალისხმევით მან მნიშვნელოვან წარმატებებსაც მიაღწია.

ქეთევანი თბილისის სამხატვრო აკადემიაში მოდელირების უპაკულტეტის დამთავრების შემდეგ, ცოდნის გასაღრმავებლად, გერმანიაში გაემგზავრა. ჯერ მანგეის უნივერსიტეტში ეუფლება მოდელირების პროფესიას, შემდეგ – შეუდეარდის ხელოვნების სასწავლებელში. ის ამ დროის განმავლობაში წელიწადში ორჯერ მონაწილეობს მოდელების ჩვენებებსა და გამოფენებში.

ყველაზე შთამბეჭდავი მაინც ლუდვიგსბერგის სამეფო სასახლეში ჩაგარებული კოლექციის ჩვენება იყო, რომელშიც ჩვენი თანამემამულეც მონაწილეობდა და დიდი წარმატებებიც ხვდა წილად.

ქეთევან ალადაშვილი ამჟამად ვენაში ცხოვრობს და მუშაობს, ორწლიანი კონტრაქტი აქვთ მასთან გაფორმებული. იგი ამ დღეებში შეეუღლებით ეწვია თავის მშობლიურ დედოფლისწყაროს.

— „უსაზღვრო სიამოვნებით მახსენდება თბილისის სამხატვრო აკადემიაში გატარებული წლები. აქედან წასვლის შემდეგ უფრო ღრმად დავწმუნდი იმაში, რომ თბილისის აკადემიაში მიღებულ ცოდნას არაფერი შეედრება. ბევრს პეონია, რომ ევროპაში უფრო მაღალ დონეზე ასწავლიან, პირიქით, სწავლების უმაღლესი დონეა თბილისის ნებისმიერ სახელმწიფო თუ კერძო უმაღლეს სასწავლებელში, განსხვავება მხოლოდ ის არის, რომ იქ სტუდენტები უფრო მეტი პასუხისმგებლობით ეკიდებიან განათლების მიღების საკითხს. ისინი არც ერთ წამს უქმად არ კარგავენ და ამიტომაც ბიბლიოთეკები სავსეა სტუდენტი ახალგაზრდებით.

რაც შეეხება ვენას, იგი ულამაზესი ქალაქია, სადაც ხელოვნებას, ტრადიციასა და ისტორიას უდიდეს პატივს სცემენ. ავსტრიელები უმუალო და თბილი ხალხია, ძალიან ჰგვანან ქართველებს. ვენაში მუდამ იმართება კულტურული ღონისძიებები. ჩემთვის ყველაზე დასამახსოვრებელი მაინც „Live Ball“ იყო, რომელიც ყოველ წელს მსოფლიოს სხვადასხვა პრომინენტების მონაწილეობით იმართება, რომელშიც მე პირველად ვმონაწილეობდი.

მთელი სამი დღის განმავლობაში სრული ანშლაგით მიმდინარეობდა იგალიური ფირმა „Hissni“-ის 217-ნაწილიანი საბაფხულო კოლექციის ჩვენება, აქ შეეხვედი პარიზის ცნობილ მოდელებს, დიზაინერ ანნა ბაიჯს, ამ კოლექციის ჩვენებას ესწრებოდა მომდერალი ელტონ ჯონი და თვით მისონების ოჯახი“.

ქეთევანმა ერთი სასიხარულო ამბავიც გამანდო: აგვისტოს ბოლოს დედოფლისწყაროში გრადიციული ქართული ქორწილი გვექნებაო. მისი რჩეული ავსტრიელი, ერთ-ერთი უმაღლესი სასწავლებლის დოცენტი.

ბედნიერება, სიყვარული და სიკეთე ყოფილიყოს ქეთევან ალადაშვილის ცხოვრების მეგზური.

ნანა ჟიჟინაძე,
„სრ“ საკ. კორ.

სურათებზე: ქეთევან ალადაშვილი; იგი ვენაში თავისივე მოდელის ჩვენების დროს.

კოლეგა

მისი მშვენიერი სამყარო

ამ ცოტა ხნის წინათ საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებით გამეთ „თელავის მოამბის“ რედაქტორი ქალბატონი მერი მაალიშვილი დაჯილდოდა ღირსების ორდენით, რომელიც მან დაიმსახურა ქართული ჟურნალისტიკის განვითარებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, რეგიონში მიმდინარე აქტუალური ცხოვრებისეული თემების მაღალპროფესიულ დონეზე გაშუქებისა და ნაყოფიერი საზოგადოებრივი საქმიანობისათვის.

ეს გახლავთ ღირსეული ქალბატონის ღირსეული დაფასება. ამაში თვითონ დარწმუნდებით, თუ თვალს გადაავლებთ მისი ცხოვრების გზას, გზას, რომლისთვისაც ორდენოსან ქალბატონს არასდროს გადაუხვევია, მტკიცე რწმენით, მტკიცე ნებაჯეებით მიუყვებოდა მას სამართლიანობის ფარითა და მახვილით, სამაგიეროდ, იმკიდა თანამოქალაქეთა პატივისცემასა და სიყვარულს.

როგორც 50-იანი წლების წარჩინებით სკოლადამთავრებულთა უმრავლესობა, მერიც სტუდენტი გახდა – თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ჟურნალისტიკის ფაკულტეტის სტუდენტი. უნივერსიტეტის წარჩინებით დამთავრებისთანავე მმობლიურ თელავს დაუბრუნდა, რაიონულ გამეთ „ალაზნის განთიადში“ დაიწყო მუშაობა რიგით ჟურნალისტად, რედაქციის იერარქიის თითქმის ყველა საფეხური გაიარა და უკვე ათ წელზე მეტია „თელავის მოამბის“ რედაქტორია.

რედაქციის მიჯაჭვულმა ქალბატონმა შეძლო შეექმნა მშვენიერი ოჯახი: პყავს შეუღლე, ორი შვილი და ოთხი შვილიშვილი. ღმერთო, კარგად უმყოფე ყველა.

„თელავის მოამბის“ ღვაწლმოსილ რედაქტორს, დამსახურებულ ჟურნალისტს, საქართველოს ჟურნალისტთა კავშირის წევრს ქალბატონ მერი მაალიშვილს მივულოცავ ღირსების ორდენს და ვუსურვებ ახალ-ახალ წარმატებებს.

ლრმა პატივისცემით:
ნანული კუპატაძე,
„თელავის მოამბის“
ერთგული მკითხველი.

ავტორებს ვთხოვთ, კომპიუტერზე ანაწყობ 2-2,5 ნაბეჭდ გვერდზე მეტი მოცულობის სტატიებს ნუ შემოგვთავაზებენ.

ხელოსანი

გულხელმაღლიანი

არტუშ ალექსიანი.

ღიპს, გულხელმაღლიანი და არა გულხელდაკრეფილი (ღმერთმა დაგვიფაროს!), სწორედ ასეთი კაცია, დიდუხიდან დიღმის ხიდს რომ გადახვალთ, ხელმარჯვნივ პატარა ჯიხურს დაფუძნებული ხელოსანი არტუშ ალექსიანი, ერთ წუთს უსაქმოდ გაჩერებულს რომ ვერ ნახავთ.

დიღმის მასივში, განსაკუთრებით, მესამე კვარტალში რომ იკითხოთ, თუ ვისთანაა უპრიანი ფეხსაცმლის შეკეთება, ბევრი უმალ გიპასუხებთ, არტუასთან მიდით, სწრაფად, ხარისხიანად და იაფად გაგიკეთებთო (ძველი კომუნისტური ლოზუნგი არ გეგონოთ! დიახაც, სწრაფად, იაფად და ხარისხიანად!). ასე სწამს ოსტატს – 57 წელი ხალხის, უფრო სწორი იქნება, თუ ვიტყვით, უბრალო ადამიანების სამსახურში რომ გაუტარებია. ალბათ, „ახალი გამდიდრებულები“ ფეხსაცმლის შეკეთებას ახლის ყიდვას ამჯობინებენ, მაგრამ რამდენია ასეთი? უმრავლესობას კი, მათ შორის, ბევრ ჩვენგანსაც, მაინც ძველი, ფეხზე მორგებულ-მეჩვეული ფეხსაცმლის შეკეთება გვირჩევნია. და სწორედ აქ, გაჭირვების გალ-კვეესად ჩვენი არტუშა გვიმიდგება.

ასე ამბობენ სერგო გაბელია, ძარძველი დიღმისმასიველები, დიმიგრი ვარდანამვილი და ბევრი სხვა, დილაადრიან რომ მიადგებიან არტუშას და „სასწრაფო შეკეთას“ – გარლვეულ-დამლილი ფეხსაცმლის შეკეთებას ანდობენ.

აბა, ვინ ჩამოთვლის, რამდენი მაღლიერი ჰყავს, ამ გულხელმაღლიან კაცს. უამრავი ლტოლვილი, დიღმისმასიველი ხელმოკლე თუ მოულოდნელად „ფეხმოცარული“ გამვლელი – ყველას ღიმილით იღებს თავის პატარა „კაბინეტში“ და სულ მოკლე ხანში მათ „სასიკეთოლოდ განწირულ“ ფეხსაცმელს მკვდრეთით აღდგენილად აბარებს პატრონს, თავად რომ უკვირთ, რასაც ის გასამრჯელოდ მოითხოვს, თანაც გაოცებას და კმაყოფილებას ვერ მალავენ.

თუმც რა გიკვირთ? თავად არტუშ ალექსიანი ხომ ძარძველი ქალაქელია, 72 წელი თბილისურ ძუძუს რომ წოვს და კაცურ კაცობას ეშიარება.

ვალიკო სიმონიშვილი.

ლევან ლიმბაძის ფოტო.

გამოიცა

სასიამოვნო მოგონებებს შიგადაშიგ სევდაც ენაცვლებოდა

ის დღე, მათი პირველი შეხვედრისაგან, მართალია, დიდად არაფრით განსხვავდებოდა, მაგრამ სანერგლიანი განშორების შემდეგ, დროის განმავლობის თვალსაზრისით თუ მიგუდგებით, მათ შორის სხვაობა, შესაბამ ხუთ ათეულ წელს ულრიდა. დიდია თუ პატარა ეს მონაკვეთი, მკითხველმა განსაჯოს, მაგრამ თვალსა და ხელშუა შეუმჩნეველად გაფრენილ ამ წლებს მისი მონაწილეებისათვის საგრძნობი ცვლილება რომ დაუტყვია, ეს ფაქტია.

მიუხედავად მსრბებე დაწოლილი წლების სიმძიმისა, მათში მაინც კვლავ ძალუმად იგრძნობოდა ახალგაზრდული შემართება. თუმც მათ სოლიდურ ასაკს სიჭარბაგე მაინც გამოკვეთილად უსვამდა ხაზს.

ივანე ჯაავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის 56-ე აუდიტორიაში იმ დღეს, მართლაც, გამორჩეულად საზეიმო განწყობილება იგრძნობოდა. იუბილეული ფაკულტეტის 1953 წლის კურსდამთავრებულები ერთმანეთს ამ შეხვედრით გამოწვეულ სიხარულს უზიარებდნენ და სტუდენტურ წლებს სიამოვნებით იგონებდნენ.

მოგონებები კი, იცოცხლეთ, კინოკადრებივით ცვლიდა ერთმანეთს, რომელსაც მიგადამიგ მინორული განწყობილება ენაცვლებოდა, რაც ყოფილ თანაკურსელებთან უდროოდ განშორებით იყო გამოწვეული.

მათი სტუდენტობა ახლად ომგამოვლილი ქვეყნის ხელახლა აღორძინების პერიოდს დაემთხვა და, რასაკვირველია, იმხანად, როგორც ქვეყანას, ისე მათაც უჭირდათ, მაგრამ მომავლის იმედი და ცოდნის დაუფლების სურვილი ყველაფერ ამას უკანა პლანზე სწევდა. იმ პერიოდში კი უნივერსიტეტს დიდი ნიკო კუტხოველი ედგა სათავეში და მისი მმრუნველობით გარემოსილი სტუდენტები სწავლას პარალელურად საუნივერსიტეტო ცხოვრებაშიც აქტიურად მონაწილეობდნენ.

აუდიტორიაში შეკრებილნი გულთბილად იხსენებდნენ იმ პედაგოგ-მასწავლებლებს, რომლებმაც უდიდესი ღვაწლი დასდეს არჩეული პროფესიის საფუძველიანად დაუფლების თვალსაზრისით. მათთვის ნამდვილად საამაყოა ფაქტი, ისინი თანაათან წერთილის, ისიდორე დოლიძის, ალექსანდრე ვაჩეიშვილს, დავით ენუქიძის, ივანე სურგულაძის და ხოსო მრევლიშვილის აღმრდილები რომ არიან. გაიხსენეს თავეიანთივე თანაკურსელები, რომლებსაც სხვადასხვა საპასუხისმგებლო თანამდებობები ეჭირათ და პირნათლად უძღვებოდნენ დაკისრებულ მოვალეობას. მათ შორის განსაკუთრებით აღსანიშნავაია ცნობილი ქართველი იურისტი და მეცნიერი, პროფესორი თამაზ შავგულიძე.

... იმ დღეს მათ ერომანეთს ერთგვარი ანგარიში ჩააბარეს.

დროს კი მათთვის ნამდვილად უქმად არ ჩაუვლია.

თეიმურაზ კინწურაშვილი.

სურათზე: შეხვედრა 50 წლის შემდეგ.

ფესტივალი

ახალგაზრდა ტალანტების წარმოსაჩენად

სენაპის რაიონში ბევრი ცნობილი ხელოვანი დაბადა და ადგზარდა. აქ დღესაც მრავლად არიან ნიჭიერი ახალგაზდები, რომელთა გამოვლენის მიზნით, რაიონის მკვიდრმა – საქართველოს სახალხო არტისტმა, რუსეთის ეროვნული თეატრალური პრემიის „ოქროს ნიღბის“ ლაურეატმა, პროფესორმა ანზორ შიმახიამ და სენაკის სამუსიკო სკოლის დირექტორმა ლია ქობალავამ ერთობლივი ძალისხმევით კლასიკური მუსიკის ფესტივალი მოაწყვეს. დღესასწაულს დამთხვა ცნობილი ლოგბარის ლეონტი ჩიხლაძის სახელობის ფოლკლორის ცენტრისა და მუზეუმის გახსნა სამუსიკო სკოლაში.

ფესტივალმა წარმატებით ჩაიარა. მისი ბოლო აკორდი გახლდათ კონცერტი, რომელიც ანზორ შიმახიამ თანაქალაქელებისთვის გამართა.

იოსებ გოგიჩია,
„სრ“ საკ. კორ.

გასწორება

წერილი რედაქციას

ეპიგრამებში „ერთი, პლუს ორი, პლუს სამი“ (საქართველოს რესპუბლიკა“, 16 აგვისტო), ავტორის (ჩემი) დაუდევრობითა თუ უყურადღებობით, შესანიშნავი ქუთაისელი მათემატიკის მასწავლებელი გოჩა გოქაძე ორჯერ არის მოხსენიებული „მიქაძედ“. ამ დასანანი შეცდომის გამო ბოდიშს ვუხდი გაჩეთს, მკითხველსა და, რა თქმა უნდა, ბაგონ გოჩას.

თამაზ ებანოიძე.

ამერ-იმერის ამბები: წყალტუბო

„სათაფლია „სურიუმს“ სტუმრობდა

ამ გაბაფხულზე საფუძველი ჩაეყარა წყალტუბოს და ვანის ლიტერატურული გაერთიანებების მეგობრობას. „სურიუმის“ წევრთა წყალტუბოში სტუმრობას ფართო რეზონანსი მოჰყვა არა მარტო ამ ორი რაიონის, არამედ სამხარეო ადმინისტრაციის ხელმძღვანელების მხრიდანაც.

ახლახან კი „სათაფლიას“ წევრები ეწვივნენ ვანელ თანამოკალმეებს. ამ შეხვედრას სოფელი ჭყვიში მასპინძლობდა. გულთბილი მიღების შემდეგ წყალტუბოელთა დელეგაციამ დათვალიერა გბალაქეთ და ტიციან ტაბიძეების სახლ-მუზეუმები, გაეცნო ქართული ლიტერატურის კორიფეთა ცხოვრებასა და მოღვაწეობას.

გადაწყდა, რომ ლიტერატორთა შეხვედრები გრადიციული გახდეს.

საიუბილეოდ ალმანახი გამოვიდა

გაგეთ „წყალტუბოს“ რედაქციასთან არსებული ლიტერატურული გაერთიანება „სათაფლია“ იუბილარია. იგი 50 წელიწადია ემსახურება წყალტუბოს რაიონში მცხოვრებ შემოქმედებითი ნიჭით დაჯილდოებულთა გამოვლენისა და დაოსტატების საქმეს. გაგეთი „წყალტუბო“ აწყობს ლიტერატურული გაერთიანების წევრთა ნაწარმოებების განხილვას, მკითხველებთან შეხვედრას, თვეში ერთხელ მთელ გვერდს უთმობს მათ შემოქმედებას.

„სათაფლიას“ სხვადასხვა დროს ხელმძღვანელობდნენ მწერლები: მალვა გოგონიძე, მალვა ცანავა, ოგიკა იოსელიანი, ჯემი კეპულაძე, მურთაზ კანკაძე. ამჟამად მისი ხელმძღვანელია ჯემი კეპულაძე.

და აი, ლიტერატურული გაერთიანების ძალისხმევით და ავტორთა ხარჯით, ახლახან გამოვიდა ყოველწლიური ალმანახი „სათაფლია“ (რედაქტორები ჯემი კეპულაძე და მურთაზ კანკაძე).

ალმანახში ბევრი კარგი ნაწარმოებებია დაბეჭდილი, იგი კიდევ ერთხელ გვარწმუნებს, რა მახლობელია ქართული კაცისთვის პოეზია, მხატვრული სიტყვა.

მურთაზ კანკაძე,
გაგეთ „წყალტუბოს“ რედაქტორი.

ექიმი

ტელეფონი რეკავს. ქალი იღებს ყურმილს. მამაკაცი, რომელიც ისე მთვრალია, რომ ენას ძლივს ატრიალებს, ეკითხება:

— მითხარით, პატივცემულო, მე თქვენ ტელეფონით ბელაპარაკებით?

ქალი — სარკაზმისა და ბოლრტების ნაზავით:

— არა, ტელეეიზორით!

— ღმერთო ჩემო, პირდაპირ ეთერში ვარ! ბოდიში, ქალბატონო (წაწერეთ წამგვანის სახელი), არ მეგონა! მაპატიეთ, ტრუსებში რომ ვარ!..

* * *

შპანსაძნელ საათს: ღღეს მოსკოვის შინაგან საქმეთა მთავარ სამმართველოში დარეკა უცნობმა პირმა და ქალაქის მორიგეს აცნობა, რომ აშშ-ინგლისის კულტურული ცენტრი ტერორისტებმა დანალეს და უნდა აეფეთქონ. ოპერატიულად გამოცხადებულმა მენალმე-ტექნიკოსებმა ადგილზე ვერაფერი საეჭვო ვერ აღმოაჩინეს და მიიღეს გადაწყვეტილება, საკუთარი ძალებით აეფეთქებინათ ალნიშნული ცენტრი.

გადაწყვეტილება შესრულებული.

საქართველოში პირველად

ბანკიდისა და სამოგზაურეთრივი კომუნიკაციების ინსტიტუტი

გთავაზობთ

ბანკალისტის პროფესიის დაუფლებას ევროპული სტანდარტების დონეზე შემოქმედებითი სახელოსნოს პრინციპით გაზეთ **„საქართველოს რესპუბლიკის“** და ტელეკომპანია **„იმედის“** ბაზებზე.

გეძლევათ უნიკალური შანსი
პარალელურად დაეუფლოთ **მეორე** *პროფესიას*

- **პროგრამის ფამფანი და სარეპეტიტორო ხელოვნება**
- **საზოგადოებასთან ურთიერთობები**
- **კოლეტოლოგია-კონფლიქტოლოგია**
- **სამართალმეცნიერება**
- **ქართულ-ევროპული ფილოლოგია**
- **ტურიზმი**
- **ეკოლოგია**
- **ეკონომიკური ურთიერთობები**

და სწავლა განაგრძოთ **ერთწლიან მაგისტრატურაში.**

გათვალისწინებულია **შეღავათები, სტიპენდიები** და **დასაქმება.**

ფუნქციონირებს **კოლეჯი და ფილიალები**
ოზურგეთში, სამტრედიაში, ზუგდიდში
საბუთების მიიღება 29 აგვისტამდე.
მ. კოსტავას ქ. 14,
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“
IV სართული, ოთახი 19.
ტელ: 93-35-99; 93-26-99; 38-94-33;
899 24-18-86; 899 17-21-21.

კრიმინალი

ციხიდან გაქცეულებს ისევ ციხეში აბრუნებენ

გასული კვირის განმავლობაში საქართველოში რეგისტრირებულია 138 სისხლის სამართლის დანაშაული, რომელთაგან 111 უკვე გაიხსნა. წინა კვირასთან შედარებით შემცირდა სხველის დაბიანების, ძარცვისა და ქურდობის შემთხვევები, მაგრამ, სამწუხაროდ, ნადენილია 4-ით მეტი მკვლელობა.

პოლიციამ ერთ კვირაში გამოავლინა 18 ჯგუფური დანაშაული, რომელშიც 44 ბოროგმოქმედი მონაწილეობდა, გაიხსნა წინა პერიოდის 15 დანაშაული, დაკავებულია 32 ძებნილი.

განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს სასჯელაღსრულების დაწესებულებიდან გაქცეული ორი ძებნილის დაკავება, რომელსაც განმრახ მკვლელობის, ყაჩაღობისა და სხვა მძიმე დანაშაულობათა ჩადენისათვის ახდიდნენ სასჯელს.

8 აგვისტოს თბილისის მს მთავარი სამმართველოს სისხლის სამართლის სამეძებრის სამმართველოსა და მს სამინისტროს გ. გულუას სახელობის სპეციალიზებულების რაზმის თანამშრომლებმა დაკავეს მკვლელობისათვის, ცეცხლსასროლი იარაღის შენახვისათვის, იარაღის დაუფლებისათვის, ნარკოგიკული სამუალების გადამიდვისათვის და პაგიმრობიდან გაქცევისათვის ძებნილი, 2003 წლის 3 მაისს თბილისის №5 საპყრობილედან გაქცეული, მრავალჯერ ნასამართლევი დავით სიხარულიძე, რომელმაც 2001 წლის 20 სექტემბერს გეგუთის №8 სასჯელაღსრულების დაწესებულებიდან (მისჯილი ჰქონდა 10 წელი) ასევე ჯგუფური გაქცევისას, მიმალვაში ყოფნის დროს გამოძიებით დაუდგენელ პირთან ერთად ანგარებით განმრახ მოკლა საქართველოს პარლამენტის წევრის ლევან პირველის პირადი მცველი გიორგი რრეულიშვილი, რის შემდეგაც გაიგიგა მისი ავტომანქანა „ურანდ ჩეროკი“, ორი ჯავშანჟილეტი, ცეცხლსასროლი იარაღი საბრძოლო ვაზნებით და მიიმალა. სახარულიძის დაკავებასას საძებნელი ოთახში აღმოაჩინეს „მაკაროვის“ სისტემის პისტოლეტი ერთი მჭიდითა და 8 ვაზნით.

5 აგვისტოს თბილისის მს მთავარი სამმართველოს სისხლის სამართლის სამეძებროს სამმართველოს ძებნის განყოფილების თანამშრომლებმა, დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონის მს სამმართველოს თანამშრომლებთან ერთად ე. წ. „ბიხალოვის“ საავადმყოფოში დაკავეს 2002 წლის 28 აპრილს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის №1 საგამოძიებო იზოლატორიდან მსჯავრდებულ რუსლან კაკოსიანის სახელზე გაცემული გათავისუფლების ცნობის გამოყენებით გაქცეული, დუშეთში მცხოვრები ზურაბ ზურაბაშვილი, რომელიც 2003 წლის 23 ივნისს 22 საათსა და 45 წუთზე, პისტოლეტ „პსმ“-ით შეიარაღებული სხვა პირთან ერთად სამარშრუტო გაქსში თავს დაესხა მიგ მყოფ მოქალაქეებს, რა დროსაც წაუწყდა მძღოლის გიორგი ნიკოლაძის წინააღმდეგობას. ზურაბ ზურაბაშვილმა მას ცეცხლსასროლი იარაღით გულმკერდის არეში მიაყენა სასიკვდილო ჭრილობა. ამის შემდეგ ბოროტმოქმედებმა იარაღის მუქარით მგზავრებს გასგაცეს ფული, ძვირფასეულობა, პირადი ნივთები და მიიმალნენ. ზურაბაშვილი საავადმყოფოში აღრიცხვამე იმყოფებოდა, როგორც გოგიგა ზუნთურავი. იგი გადაყვანილია თბილისის სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის რესპუბლიკურ საავადმყოფოში.

პოლიციამ საქართველოსა და მის ფარგლებს გარეთ დაკავა კიდევ რამდენიმე ბოროგმოქმედი, რომლებსაც მოქალაქეებე ყაჩაღური თავდასხმის ჩადენისათვის ეძებდნენ სამართალდამცველები.

9 აგვისტოს საშურის მს განყოფილების თანამშრომლებმა დაკავეს ყაჩაღობისთვის ძებნილი დავით ჩხეიძე, რომელიც 1992 წლის 17 იანვარს ყაჩაღურად თავს დაესხა დაბა სურამში მცხოვრებ ვიოლეტა ქაჯაიას ოჯახს.

9 აგვისტოს ახმეტის მს განყოფილების თანამშრომლებმა დაკავეს ყაჩაღობისათვის ძებნილია ილია ქადაგიძე, რომელმაც 7 ივნისს მოახდინა ყაჩაღური თავდასხმა ნათელა კალაგომიშვილის ოჯახზე.

7 აგვისტოს მსს ძებნის სამმართველოს თანამშრომლებმა უკრაინის რესპუბლიკის დონეცკის ოლქში დაკავეს ყაჩაღობისთვის ძებნილი რამაზ გაბისონია, რომელიც 1998 წელს ცეცხლსასროლი იარაღით შეიარაღებული ყაჩაღურად თავს დაესხა მაია ყანდარაშვილის ოჯახს.

9 აგვისტოს მსს ძებნის სამმართველოს თანამშრომლებმა რუსეთის ფედერაციის ვლადიმირის ოლქში დაკავეს ყაჩაღობისთვის ძებნილი მამია დევდარიანი, რომელიც პირთა ჯგუფთან ერთად ცეცხლსასროლი იარაღებით მეიარაღებული ყაჩაღურად თავს დაესხა ქუთაისში მცხოვრებ რეგინა ლებედევას ოჯახს.

ვალერიან გოგოლაშვილი.

საქართველოს მრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტრო თანაუგრძნობს ჯანმრთელობის დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის უფროს სპეციალისტს დავით ოქროპირიძეს პაპის

არჩეშენ ქამხაძის

გარდაცვალების გამო.

რედაქცია მადლობას უხდის ყველას, ვინც გაზეთის ეს ნომერი შეიძინა და წაიკითხა!

საქართველოს რესპუბლიკა
САКАРТВЕЛОС РЕСПУБЛИКА
SAKARTVELOS RESPUBLIKA
გამოცემას უზრუნველყოფს შპს „პრესა-2002“

მთავარი რედაქტორი არმაგ სანებლიძე.
სარედაქციო კოლეგია: ალეკო ასლანიშვილი, ვახტანგ გელაშვილი, გურამ გოგბიაშვილი, ბონდო გულიაშვილი, რუსუდან ლორთქიფანიძე, ბონდო მძინარაშვილი, რუსლან რუსია, სპარტაკ ქობულია, ოთარ ხუციშვილი.

დამფუძნებლები – გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ ჟურნალისტები

ნომრის მორიგე რედაქტორი
ალეკო ასლანიშვილი.

ინდექსი 66434

მისამართი: 380008, თბილისი, მ. კოსტავას ქ. №14. ტელ: 99-73-24.
სარეკლამო განყოფილება – ტელ: 93-28-13.
ელექტრონული ფოსტა – sakresp@gol.ge

იბეჭდება გამომცემლობა „ეროვნული“ სტამბაში, რუსინოგლის ჩიხი 20.